

காப்புக்கும்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான காலாண்டிதழ்

மார்ச் - மே 2007

ஆழன்டவனுக்கு ஒரு மின்னஞ்சல்

ஸ்ரீவாஹ் ஹஸன்

(ஸ்ராக்கிய கவிஞர், நெதர்லாந்தில் வாழ்கிறார்)

அன்பான ஆண்டவனே
மொஹமட் அல் மகுட் செய்தது போலவோ
அன்றி, பதில் அல் அஸ்ஸாவி போலவோ
உம்மிடம் நான் பேச வேண்டியதில்லை.
என்னிடம் மின்னஞ்சல் உள்ளது.
'கிளிக்' என்று ஒரு தட்டில்
நீர் எனக்குப் பதில் கூற இயலும்
பல கேள்விகள் என்னை அல்லற்படுத்துகின்றன.
நீர் எனக்குப் பதில் கூறியாக வேண்டும்.
இடையில் எனக்கு நாற்பத்தைந்து வயதாகிவிட்டது.
உம்மிடம் உமது கடமைகள் பற்றிப் பேச
நான் போதியளவு மதியடையேன் என நினைக்கிறேன்.
நாள் முழுவதும் என்ன செய்கிறீர்?
பத்திரிகை படிப்பீரா?
வானொலி கேட்பீரா?
வெள்ளிக்கிழமைத் தொழுகைகளில் உமக்கு ஏதாவது கேட்டதா?
உமது பெயர் போற்றப்படும் மண்ணாகிய
ஈராக் பற்றி?
நீர் இறந்து விட்டாரா?
அல்லது நாம் காண்பது உமது சிலை மட்டுமா?
நான் அறிய விரும்புகிறேன்.
ஏனெனில் இடையில் எனக்கு நாற்பத்தைந்து வயதாகிவிட்டது.
எனினும் என் வாழ்வில் உமது பங்கு என்னவென நான் அறியேன்.
இங்கே எனது தொடர்புத் தகவல்கள் யாவும் உமக்குத் தருகிறேன்.
மின்மடல், தொலைபேசி எண்கள்,
மின்னஞ்சல் முகவரி
உம்மிடமிருந்து விரிவான விளக்கமொன்றை ஸ்திரபார்க்கிறேன்.
உம்முடன் செலவிட
எனக்கு நேரம் இல்லை
ஆழந்த மரியாதைகளுடன்.

ஆங்கிலத்தில் - ஸ்ரீவாஹ் ஹஸன்
தமிழில் - சீவசேகரம்

புதியஜனநாயகம் புதியவாழ்வு புதியபண்பாடு

நாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இதழ் 58

மார்ச் - மே 2007

பிரதம ஆசிரியர்
க. தணிகாசலம்
தொலைபேசி. 021-2223629

ஆசிரியர் குழு
இ. முருகையன்
சி. சிவசேகரம்
குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்
கல்வயல் வே. குமாரசாமி
சோ. தேவராஜா
அமு. பகீரதன்
ஜெ. சுந்தரநாதன்
மாவை வரோதயன்

கணீனி அச்சு
கு. மதுராளினி
இவியங்கள்
எஸ். டி. சாமி
மத்தியப் பா
முகப்பு ஓவியம்
அமளி

பக்கவடிவமைப்பு - அட்டைப்பட வடிவமைப்பு
பெ. மல்லிகா

விநியோகம்
வசந்தம் புத்தகசாலை
44, 3ம் மாடி, கொழும்பு மத்திய சந்தை தொகுதி,
கொழும்பு - 11. Tel 011-2335844, 2381603

வெளியீடு
தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

தொடர்பு முகவர்
க. தணிகாசலம், ஆடியாதும் வீதி,
கொக்குவில் கிழக்கு, கொக்குவில்.

மீன்னஞ்சல் முகவர்
thayakam_1@yahoo.com.

தொலைபேசி. 021-2223629, 011-2335844.

அச்சுப்பத்திப்பு

கெளரி அச்சகம்,

207. சேர் இரத்தினர்ஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு 13.

கவிதை

ஸ்ரீவாழ் ஹெஸன்
கல்வயலான்
ச. முருகானந்தன்
த. ஜெயசீலன்
எனியோன்
காவியன்
தி. கலைச்செல்வி
அமளி
அ. ரூபவதனா
சேகர்
சோ. பத்மநாதன்
யூஸு. ப் அல்-ஸைக்
அப்துல்-கரீம் அல்-கஹாஸிட்
ஜமால் ஜூமா

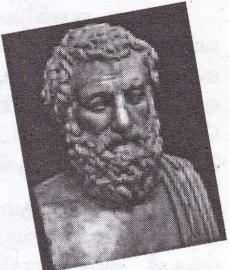
நடைச்சுத்தீர்ம்

மாவை வரோதயன்
புவன சகவரன்
ஆதவா அ. சிந்தாமணி

கிரேக்க நாடகம்

ஸல்கலஸ்
தமிழில் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

ஸ்ரீகதை

அயிராமி
ஸ்ரீ
சுதாதேவி சுந்தரவிங்கம்
சிவகாமி
கப்ரியேல் கார்வதியா மாக்குவெஸ்

கட்டுரை

ஏகலைவா
ஏ. எஸ். எம். நவாஸ்
அறிவுமதி

பீன் வரலாற்றியல் தொடர்க்கதை
ஜெகதல் பிரதாபன்

நீகழ்வுகள்

தாயகம் - 57
வாசகர் அனுபவ அரங்கம்

நீத்தார் நீணவுகள்
நீ. பி. அருளானந்தம்.

மீர்யாவிடை

எழுத்தாளர் வ. இராசையா 1919-
2007

சித்தி அமரசிவகம்
1937-2007

திரயகுற்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இதழ் 58

மார்ச் - மே 2007

பேரினவாதமும் பிரிவினையும்

எமது மண்ணில் ஏற்பட்ட ஐந்தாண்டு கால போர்நிறுத்தம், புரிந்துணர்வு, சமாதான ஒப்பந்தங்கள் யாவும் கிழித்தெறியப்படாமல் கோப்புகளுக்குள் அப்படியே முடங்கிக் கிடக்க நடைமுறையில் அதன் வார்த்தைகளுக்கும், வரிகளுக்குமான அர்த்தங்கள் யாவும் தொலைந்து போயிட்டன.

திறந்த மனதுடன் அரசியற் தீர்வை நோக்கி இவ்விடைக்காலம் நகர்த்தப்படாமையால் அடுத்து வரும் யுத்தத்துக்கான தயாரிப்புக் காலமாகவே அது அமைந்துவிட்டது. சர்வதேச சமூகத்தின் உருட்டல் மிரட்டல்களால் கூட அதனை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க முடியவில்லை. எனவே அதனை சாக்ஷிப்பதற்கும் அவர்கள் சம்மதம் தெரிவித்து விட்டார்கள். இதனால் இலங்கை மக்கள் அனைவரிடமும் ஏற்பட்டிருந்த சமாதானத்துக்கான சிறிய நம்பிக்கைத் துளிர்ப்புக்களும் கருகிப்போக மீண்டும் யுத்த முன்னெடுப்புக்கள் வலுவடைகின்றன. அரசியல் தீர்வுக்கான நகர்வுகள் நின்று இராணுவத் தீர்வை நோக்கிய நகர்வுகள் வேகமடைகின்றன.

இருபுது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக யுத்தங்களுக்குள்ளும், யுத்தச் சூழல்களுக்குள்ளும் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட வடக்கு கிழக்கு மக்கள் மீண்டும் யுத்தத்தின் கோரப்பிடிக்குள் தள்ளப்படுகின்றனர். நாட்டின் ஏனைய பகுதி மக்களும் இதனால் பல்வேறு பாதிப்புகளுக்கும் நெருக்கடிகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர். யுத்தமுனைகளில் ஏற்படும் உடல், உயிர் இழப்புகள் ஒருபூம், அதற்கப்பால் மக்கள் மத்தியில் அடையாளம் காணப்படாதவர்களால் தொடரப்படும் ஆட்கடத்தல்கள், கொலைகள், காணாமல் போதல்கள் நாளாந்த நிகழ்வாக மாறி மனித இருப்பையே கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றன.

கிழக்கில் பெரும் எண்ணிக்கையான மக்கள் அகதிகளாகப்படும் நிலை தொடர்கிறது. இடம் பெயர்ந்து அகதிகளாக வாழ்வது உல்லாசப் பயணமல்ல. அச்சமும், துயரும் நிறைந்த அவல வாழ்விலிருந்து மீளமுடியாமல் மக்கள் அவதிப்பிருகின்றனர். வடக்குக் கிழக்கில் வாழும் தமிழ் மக்களின் மனங்களை எறிக்கண குண்டு வீச்சுக்களால் வென்று தேசத்தின் ஒருமைப்பாட்டைக் காக்க எண்ணுகிறது மகிந்தவின் அரசு. இதனையே இலங்கை அரசியலில் ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆட்சியாளர்கள் செய்து வருகின்றனர். காரணங்களைக் கண்டறிந்து தீர்வை நோக்கி நகராமல் விளைவுகளுக்கெதிராகப் போராட முனைந்ததன் விளைவே தீர்வற்றுத் தொடரும் இவ்வினவாத யுத்தம்.

ஆட்சியாளர்களின் தொடர்ச்சியான அதிகாரத்துவ பேரினவாத நிலைப்பாடே பிரிவினை வாதத்தை இம்மண்ணில் தோற்றுவித்தது. பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்திலிருந்து இன்றுவரை இடையிடையே முன்வைக்கப்பட்ட தீர்வுகள் யாவும் கருகிய அதிகாரத்துவ நலன்களுக்காக பேரினவாத நிலைப்பாட்டில் நின்று எதிர்க்கப்பட்டும் எரிக்கப்பட்டும் வந்துள்ளன. இன்றைய நிபுணர்குமுவின் அறிக்கை கூட ஏமாற்றத்தையே தந்துள்ளது. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் உருவான வடக்கு-கிழக்கு தற்காலிக இணைப்பைக்கூட பிரிவினை செய்வதில் காட்டப்பட்ட அக்கறை பேரினவாத நிலைப்பாடு உச்சமடைந்துள்ள நிலையையே வெளிக்காட்டி நிற்கிறது. ஒரு தேசிய இனத்தின் பாரம்பரிய வாழ்விட ஒருமைப்பாட்டுரிமையை சிதைத்து மறுக்க முனைவது தேசத்தின் நலனுக்கு எந்தவகையிலும் உதவப்போவதில்லை.

இலங்கையின் ஒருமைப்பாட்டை மதித்தல் என்ற சர்வதேச நாடுகளின் நிலைப்பாட்டை சாதகமாகக் கொண்டு தேசிய இனங்களின் உரிமைகளை மறுப்பதற்கு முனைந்தால் அது இலங்கையின் இறைமை, சுதந்திரம், ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டிக்காப்பதில் பாதகமான விளைவுகளையே தொடர்ந்தும் ஏற்படுத்தும். சர்வதேச உதவியுடன் ஒரு நாட்டின் ஆளும் வர்க்கம் தனது ஆதிக்கத்தை வேண்டுமானால் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஒரு நாடு சிறிதாக இருந்தாலும் வல்லாதிக்க சக்திகளுக்கு அடிப்பளியாது இருப்பதற்கு தேசிய இனங்களின் ஜக்கியமே அடிப்படையான பலமாகும்.

எனவே பிரிவினைக்கு காலாகிய பேரினவாத நிலைப்பாட்டிலிருந்து நீங்கி நீதியான ஒரு அரசியற் தீர்வை நோக்கி நகர்வதே போரின் துயிலிருந்து மக்களையும் தேசத்தையும் மீட்பதற்கான ஒரே மார்க்கமாகும்.

மீண்டும் பழைய தவறுகள்?

தவறாமல் எப்போதும் மூற்றப்படுவதற்கு ஒரு தனித்திறமை தேவை. அது ஒரு வகையான சூதாடி மனிலை மட்டுமல்ல. தமிழ்த் தேசியவாதத் தலைமைகள் சிங்கள அரசியல்வாதிகளில் யாரை நம்பலாம், யாரை நம்பலாகாது என்பதில் எப்படி எப்போதுமே தவறான முடிவுகளை எடுத்தார்களென்ற கேள்விக்கான விடை அவர்களது வர்க்க நலன்களுடனும் தொடர்புடையது.

பாரானுமன்ற இடதுசாரிகள் தமிழ் மக்களைக் கைவிட்டுவிட்டனர் என்பது உண்மை. எனினும் தமிழ்த் தலைவர்கள் எனப்படுவோரிடையே, தமிழ் மக்களுடைய உரிமைகளை மறுத்தவர்கள் மீதிருந்த பற்றும் விசுவாசமும் 1963 வரையிலாவது உறுதியாக நின்ற இடதுசாரிகள் மீது இருக்கவில்லை. பாரானுமன்ற இடதுசாரிகள் பேரினவாதிகளுடன் சமரசம் செய்யும்வரை கூட அவர்களை எதிரிகளாகவே தமிழ்த் தலைவர்கள் பார்த்ததற்குக் காரணங்கள் அவர்கள் தமிழ் மக்களின் ஓடுக்கப்பட்ட பிரிவினரின் தரப்பிலே நின்றதுதான். இந்த இடதுசாரி விரோதப் பாரம்பரியம் இடதுசாரிகள் மீதான அவநம்பிக்கையை மட்டுமன்றி இடதுசாரிச் சிந்தனையை மறுக்கும் போக்கையும் இன்றுவரை வலிந்து வற்புறுத்தி வருகிறது.

ஏகாதிபத்தியத்தியவாதிகள் மீது தமிழ்த் தலைவர்களுக்கு உள்ள நம்பிக்கையின் வேர்களை கொலலியாட்சிக் காலத்திலிருந்து தமிழ் மேட்டுக் குடிகளுக்கும் கொலனிய நிறுவாகத்திற்கும் இருந்து வந்த உறவிலிருந்து தேடலாம். அதற்குச் சமாந்தரமாகப் பிற்காலத்தில் இந்தியத் தேசியத்தின் எழுச்சியையொட்டி இந்தியா தாய்நாடு இலங்கை சேய்நாடு என்கிற மாயை உருவாக்கப்பட்டது. இன்னமும் இந்திய ஆட்சியாளர்கள் மீதும் தமிழகத்தின் தலைவர்கள் மீதும் ஒரு குருட்டுத்தனமான பக்தி தொடருகிறது. சில மாதங்கள் முன்பு தமிழ்த் தலைவர்களை இந்திய முதல்வர் சந்தித்த பின்பு, அதற்கு முன்னம் அவர்களது முகத்தில் கரி பூசியதெல்லாம் மறந்து, நமது ஊடகங்களும் உள்ள அரசியல் பிரமுகர்களும் மெய்சிலர்த்துப் பக்திப் பரவசம் மேலிடப் பாரதத் தாயையும் கருணை மிகு முதல்வர் கலைஞரையும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். இந்திய அரசை மீறி கருணாநிதி எதுவுமே செய்யமாட்டாரென்பதோடு இந்திய அரசு இலங்கையில் நேரடியாகக் குறுக்கிட மாட்டாது என்பதும் கருணாநிதி மூலமே உறுதிப்படுத்தப்பட்ட பின்பு சிறிது வாய்டைத்துப் போனாலும் இந்தியா பற்றிய மாயை அகலவில்லை.

அன்மையில் இந்தியாவுக்குப் போயிருந்த இரண்டு தமிழ்ப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கள் சீனாவும் பாகிஸ்தானும் இலங்கை அரசுக்குப் பெருமளவில் ஆயுதங்களை வழங்குவது இந்தியாவின் நலன்கட்குக் கேடானது என்றும் அதனால் இந்தியா தமிழர் சார்பாகக் குறுக்கிடுவது அவசியம் என்றும் பேசியுள்ளனர். இதைவிட மேதாவித்தனமான தர்க்கங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் இந்தியா இலங்கை அரசாங்கத்தின் மீது தனது செல்வாக்கை அதிகமாக்க விரும்புவதனால் சீனாவையும் பாகிஸ்தானையும் விட அதிகாலு உதவியையே அரசாங்கத்திற்கு வழங்கும் என்பது நமது பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கட்கு விளங்கியிராது. இந்தியா இப்போது இலங்கைக்கு ஒரு போர்க்கப்பலை வழங்கவள்ளது பற்றி அங்கலாய்ப்பதும் அந்த முடிவை மீன் பரிசோதனை செய்யுமாறு மன்றாடுவதும் அரசியல் ஏமாளித்தனத்தின் அளவு கோல்கள் அல்லவா! இன்று தமிழகத்தில் விடுதலைப் புகைக்கு ஆதரவான செயற்பாடுகள் மீண்டும் கடுமையான கண்காணிப்புக்குட்பட்டு வருகின்றன. இவற்றையெல்லாம் பூசி மெழுகுவதால் இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நன்மையில்லை. இந்தியா குறுக்கிட வேண்டும் என்ற கருத்து வெளிவெளியாக விரைவிக்கப்பட வேண்டும்.

அன்மைக் காலங்களில் இலங்கையின் மனித உரிமை மீற்ற பிரச்சினை பற்றி மேலை நாடுகளிற் கடுமையான விமர்சனங்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஜக்கிய நாடுகள் மனித உரிமை ஆணையத்தினின்றும் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தினதும் அமெரிக்க அரசாங்கத்தினதும் தூதுவர்கள் மட்டத்திற் கவலைகள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன, எனினும் இன்னமும் பிரகடனஞ் செய்யப்படாத ஒரு போர் மட்டக்களைப் பாவட்டத்தில் மார்ச் மாத முற்பகுதியில் ஓரிரு நாட்களுள் ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்டோர் அகதிகளாகப்பட்டுள்ளனர். இவற்றையெல்லாம் பற்றிக் கவலை தெரிவிப்பதற்கு மேலாக மேலை நாட்டு ஆட்சியாளர்கள் எதையுமே செய்யப் போவதில்லை. ஆனாலும் தமிழ் மக்களிடையே ஜரோப்பிய நாடுகளது தலைமைகள் பற்றியும் அமெரிக்கா பற்றியும் வீண் நம்பிக்கைகள் வளர்க்கப்படுகின்றன. இந்த மாயைகள் கலையை வேண்டும்.

ஜக்கிய நாடுகள் சபை குறுக்கிட வேண்டும், பாதுகாப்புச் சபை ஜக்கிய நாட்டுப் படைகளை அனுப்ப வேண்டும் என்கிற விதவிதமான கோரிக்கைகளும் முன் வைக்கப்படுகின்றன. நமது அனுபவங்கள் என்ன சொல்லுகின்றன?

ஜக்கிய நாடு படைகளின் குறுக்கீட்டால் எங்கே எந்தப் பிரச்சினைக்கு நல்ல முடிவு வந்தது என்ற கேள்விக்கு நாம் மறுமொழி தேட வேண்டாமா?

இன்று நாம் ஒரு பாரிய அரசியல் நெருக்கடிக்குள் இருக்கிறோம். நாட்டின் பொருளாதாரம் மிகவுஞ் சீரழிந்துள்ளது. அந்திய ஆதிகக் குமான்றும் உறுதியாக இந்த மன்னின் காலான்றியுள்ளது. போர் முடிவின்றித் தொடருகிறது. இந்த நிலைமையிலிருந்து முழுநாடும் விடுபட வேண்டியுள்ளது. தமிழ் மக்களின் விடுதலையைப் பிற தேசிய இனங்களதும் முழு நாட்டினதும் விடுதலையிலிருந்து பிரித்து நோக்க இயலாத் ஒரு சூழ்நிலையை நாம் எட்டியுள்ளோம்.

இப் புதிய சூழல் புதிய சிந்தனைக்கும் புதிய அனுகுமறைக்குமான தேவையை வற்புறுத்தி நிற்கிறது. உலக வரலாற்றிலிருந்து நாம் கற்க நிறைய உள்ளது. நமது வரலாற்றிலிருந்தும் அனுபவங்களிலிருந்தும் கற்க நிறைய உள்ளன. முக்கியமாகக் கடந்த காலத் தவறுகளிலிருந்து நாம் கற்காமல் முன்னாலே ஒரு அடி வைக்க இயலாது.

றோசாப் பு அயிராம்

பூவெண்டால் எனக்கு நல்ல விருப்பம். அதுவும் றோசாப் பூவெண்டால் கொள்ளலா ஆசை. முந்தி நாங்கள் சின்னப் பிள்ளையாய் இருக்கேக்கை றோசாப்புத் தெரியாது. அரிவரி தமிழ்ப் பாலர் பாடப் புத்தகத்திலை பூவன்னா எண்ட தமிழ் எழுத்தைப் படிப்பிக்கிறதுக்கு றோசாப்புப் படத்தை கலரிலை போட்டிருப்பாங்கள். அதிலைதான் றோசாப்புவைத் தெரியும்.

பேந்து முன்றாம் வகுப்பு படிக்கேக்கை எங்கடை அரிவரி ரீசர் கண்மனி வாத்தியர் வீட்டிலை, றோசாப்பு புத்திருக்கெண்டு ஒரு பெடியன் வந்து வகுப்பிலை எல்லாருக்கும் சொன்னான். நாங்கள் அதை நம்பேல்லை. ஏனெண்டால் றோசாப்புவெண்டால் அது இந்தியாவிலை தான் பூக்கும் எண்டொரு நினைப்பு எங்களுக்கு. ஏனெண்டால் அதுவரை எங்களிலை ஒருத்தரும் கண்டில்லை. எங்கடை பெற்றாரும் இந்தியாவிலைதான் இருக்கு எண்டு எனக்கு சொன்னதா நினைப்பு.

அவன் சொன்னதை நாங்கள் நம்பேல்லை எண்ட உடனை அவன் தான் றோசாப்புவை உண்மையிலை காட்டினால் என்ன தருவியன் எண்டு எங்களோடை பந்தியம் கட்டினான். நாங்கள் எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து பத்து சதம் தாற்தாய் ஓப்புக் கொண்டு (அப்ப பத்து சதத்துக்கு என்னென்னவெல்லாம் வேண்டலாம் எண்டும் எங்களுக்குத் தெரியாது) மத்தியானம் பள்ளிக்கூடம் விட்ட பிறகு கண்மனி ரீசர் வீட்டு வாசலிடிக்கு பட்டி கட்டிப் போறும்.

அங்கை போய் பாத்தால் அவையின்றை முத்தத்திலை அவன் சொன்ன மாதிரியே மெய்மெய்யாவே றோசாப்பு புத்து நிக்குது. எல்லாரும் இடிப்பட்டுப் பாக்கிறும். பெரிய அமளி துமளி.

இந்த நேரம் எங்களோடை பெற் கட்டின பொடியன், “டியே! டியே! சுத்தம் போடாதையுங்கோடி. எக்கணம் வீட்டுக்காரர் நித்திரையால் எழும்பினால் நாயை அவிட்டு விட்டு விடுவினம். பேந்து றோசாப்புவும் பாக்கேலாது கீசாப்புவும் பாக்கேலாது” எண்டு சொல்லி எங்களை அடக்குகிறான். பிறகு நாங்களும் கெதியாய்ப் பாத்திட்டு ஒரு மாதிரி வீட்டை வந்தம்.

பேந்து றோசாப்புவை மனந்தும் பாக்க வேணும் எண்ட ஆசை. அதுக்காக வாத்தியார் வீட்டுப் படலையடியிலை போய் றோசாப்பு புத்திருக்குதோ எண்டு பாத்து பூ புத்திருந்தால் வாத்தியார் வாத்தியார் எண்டு கூப்பிட்டு தண்ணி குடிக்கட்டோமே எண்டு அனுமதி பெற்று றோசாக் கண்டியாலை மெதுமெதுவாய்ப் போய்

வேக வேகமாய் முச்சை இழு இழுவென்று இழுத்து அந்த சுகந்தத்தை அனுபவிச்சதையும் மறக்கேலாது.

அப்பிடி றோசாப்புவை களவாய் கண்டு மனந்த

எனக்கு

றோசெண்டால்

இன்டைக்கும்

பைத்தியம் தான்.

இப்பிடி இருக்கேக்கை எனக்கு

பதினஞ்சு வயசிருக்கும். அப்ப எங்கடை ஜூயா அச்சுவேலியிலை வேலை செய்தவர். அப்ப அங்கையிருந்து ஆரிட்டையோ ஒரு றோசாத்தடி வேண்டியங்கு எங்கடை ஒரு பெரியதொரு உடைஞ்சு தாச்சிச் சட்டிக்கை (அதுதான் அப்ப எங்கட பூச்சாடி) ஆட்டுப்புக்கையெல்லாம் போட்டு வலுபக்குவமாய் நட்டு வளத்த றோசாச்செடி முதல் முதல் பூ புத்ததும் அதை எங்கட அம்மன் கோயிலுக்கு என்றை தங்கச்சியைக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் போக முந்தி ஒட ஒட குடுது விட்டதும் பேந்து புத்த பூக்களை ஒரு நாளும் பிடுக்காமல் விழுந்த இதழுகளை பொறுக்கி ஆசைக்கு கழுவித் தின்றதுகளும் பழங்கதை.

இப்பிடி இருக்கேக்கை என்றை ஜூம்பத்தாறு வயசில் நான் இலண்டனுக்குப் போறன். அங்கை தெருவெல்லாம் றோஸல் றோஸல் றோஸல் எல்லா இடத்திலையும் றோஸ். பக்கத்து வீட்டு முத்தத்திலையும் றோஸ். எல்லா வீட்டிலையும் றோஸல். சின்னிலை றோசாபோட இருந்த விருப்பம் இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு திடீரெண்டு பிறகும் பைத்தியம் போலை என்னைப் போட்டு ஆட்டுது.

இடைக் காலத்திலை நாட்டிலை யுத்தம் நடந்ததாலை ஆருக்கு ரோசாவை நினைக்க ரசிக்க ஆசைப்பட நேரம்.

லண்டினிலை போன்றும் பூவைக் கண்டதுதான் தாமதம், நான் என்றை கெடுவடங்க ஜம்பது அறுபது பூக்களை மளமளவென்டு மரத்திலையிருந்து பிச்சுப் போட்டன். அப்தான் அங்கை நின்ட எங்கடை ஆக்கள் சொல்லிச்சினம். “இஞ்சை பாருங்கோ பூக்கள் வடிவுக்குத் தான் மரத்திலை விட்டிருக்கு. பிடுங்கிறதுக்கில்லை. பிடுங்கப்பாது. ஆக்கள் பேசுவினம்” என்டு.

அதுக்குப் பிறகு நான் களவாய்த்தான் பிடுங்கிறனான். எங்கையும் போய் அங்காலையும் இங்காலையும் பாய்ன். பாத்திட்டு மளமளவென்டு எப்பிடியும் ஒரு ஏழைட்டு பிடுங்கிப் போடுவன்.

இதாலை என்றை சொந்தக்காரர் என்னை எங்கையும் வெளியிலை கூட்டிக் கொண்டு போகேக்கை அன்றி, எங்கையும் பூ பிடுங்கப்பாது என்டு சின்னப் பிள்ளையளை அச்சறுக்கை செய்து ஒரு இடத்துக்கு கூட்டிக் கொண்டு போகுமாப் போலை தான் எச்சரிக்கை செய்து கூட்டிக் கொண்டு போவினம். பாவங்கள் அவையள்.

இப்ப நான் கொழும்பிலை எந்தக் கோயிலுக்குப் போனாலும் (எங்கடை கோயிலாயிருக்கட்டும், விகாரையாயிருக்கட்டும், வேதக் கோயிலாயெண்டாலும் இருக்கட்டும்) மற்றவை பூக் கொண்டு போற்றைப் போல நானும் பூக் கொண்டு போற்தோடை வரேக்கை அதைவிடக் கூடப் பூவை அங்கையிருந்து எடுத்தந்து விடுவன். நான் இருக்கிற முதியோர் இல்ல றுமிலை எப்பும் தண்ணிப் பேணிக்குள்ளை நான் பூ வைப்பன். அது மணந்து கொண்டுதான் இருக்கும்.

லண்டினிலை நிக்கேக்கை என்றை மனிசனுக்கு பெற்று பதினாலாம் திகதி பிறந்த நான். அப்ப அவர் வேலையால் வரேக்கை எனக்கு ஒரு றெட் ரோஸ் கொண்டு வந்து பரிசாய் தந்து, என் பெற்று பதின்நாலுக்கு றெட் ரோஸ் குடுக்கிறது என்ட வெள்ளைக்காரற்றை காதல் தத்துவத்தை எனக்கு விளக்கினவர். பெற்று 14 காதலர் தினமாம். அன்று காதலன் காதலி ஒருவரை ஒருவர் மகிழ்விக்க அன்புப் பரிசாக குறிப்பாக சிவந்த ரோசாவைப் பரிசுளிப்பது வழக்கம் எண்டதைப் புரிய வைத்தார். எனக்கும் வலு புழுகம்.

என்றை புநுஷன் பெற்று 14 காதலர் தினத்தன்றுதான் பிறந்தவர். அவர் எண்டால் காதல்.. காதல் எண்டால் அவர் என்டு சொல்லலாம். என்னையும் காதலிச்சுத்தான் மணம் முடிச்சவர். வாட்டசாட்டமான ஆம்பிளை.

அவர் நானில்லாமல் இரார். ஒரு நேரம் நான் அங்காலை இங்காலை போனாலும் வந்திடுவார் என்னைத் தேடிக் கொண்டு தடியோடை.

எனக்கு அவரிலை நல்ல விருப்பம். என்றை மனசிலை அவற்றை நினைப்பு எந்நேரமும். நானில்லாமல் அவர் ஒரு நேரமும் இரார். நானிருக்கிற இடம்தேடி வந்திடுவார் தடியோட.

இப்பிடி தடியும் அவருமாய் என்னைப் பிரியாமல் இருக்கேக்கை மேலதிக உழைப்புத் தேடி என்னை அவர் பிரிய வெண்டி வந்திட்டுது. பிள்ளையள் வளர உள்ளஞ்சு உழைப்பு போதாமல் போக எல்லாரும் போன்று போலை தானும் சவுதி அரேபியாவிற்கு இரண்டு தரம் போய் வந்தார்.

சவுதியிலை அவர் நிக்கேக்கை அவற்றை தடியைப் பிரிஞ்சு நான் இருக்க முடிஞ்சாலும் அவர் நினைப்பை அழிக்க முடியேல்லை.

பேந்து ஜரோப்பாக் கண்டத்துக்கு ஆள் ஏற்றுமதி ஆகி பதினொரு வருஷ இடைவெளிக்குப் பிறகு லண்டினிலை ஆளைச் சந்திச்சும் நான் கண்டது அவரை விட்டுப் பிரியாதிருக்கும் தடியைத் தான்.

அவருக்கு தன்றை மரக் கட்டைக் கையாலை என்றை உடம்பிலை மத்தளம் தட்டாப்பில் அவராலை என்னோடை சேர்ந்திருக்க முடியாதெண்டதை பேந்தும் உணர்ந்தன். பெண்ணுக்குப் பாதுகாப்பிற்கென சட்டம் இருந்தும் என்னால் அப்பாதுகாப்பை பெற முடியவில்லை.

நாளைடவில் அவரது பிரிவைத் தவிர வேறுவழி எனக்குத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் நினைவுகள் அழிவதில்லை. பெற்று பதின்னான்கையும் மறக்கேலாது.

இந்த வருஷம் நான் இலங்கையிலை. அவர் இலண்டினிலை. பெற்று பதின்மூன்று எனக்கு நித்திரை குறைவாக இருக்கிறது. நாளைக்கு பெற்று பதின்னான்கு காதலர் தினம். என் கணவனின் பிறந்ததினம்.

பதின்னான்காம் திகதி காலமை எழும்பி ஒரு தீர்மானத்துடன் என்றை தங்கச்சிக்கு போன் பண்ணிற்றன். அவருக்கு பக்ஸ் நம்பர் இருக்கோ என்டு கேட்டு. காரணம் கேட்கிறாள் தங்கை. “என் கணவனுக்கு காதலர் தின் பிறந்ததின் வாழ்த்துச் செய்தியை பக்ஸில் அனுப்ப வேண்டும்” என்று.

அவரும் வாழ்த்துக் கூறி என் கணவனின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் தரும்படி கேட்கவே நான் அவள் குடும்பத்தை மதிய உணவிற்கு சைனீஸ் ஹோட்டலிற்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறுகின்றேன்.

என் கணவனுடன் கடந்த வருடம் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்தின் போது லண்டினில் அவர் எனக்கு றெட் ரோஸ் வழங்கியதை அவளுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

அன்று அவருக்கு யாரோ ஒருத்தி குடுத்த காதல் நெட் ரோசைத்தான் எனக்கு வாங்கித் தந்து என்னை பேய்காட்டியதை யாரிடம் சொல்லி அழு.

எனது தங்கையின் வருகையை எதிர்பார்த்து முதியோர் இல்ல வாசலில் காத்திருக்கிறேன். அவள் தன் குடும்பத்துடன் கையில் ஒரு பாசலும் மறுகையில் ஒரு பூச் சட்டியனும் என்னைச் சந்திக்கின்றாள். பாசலில் மூன்று பட்டுச் சாறியனும் கேக்கும் பூச் சட்டியில் நாளை மலரவிருக்கும் மொட்டுக் கட்டிய ரோசாக் கண்டோன்றும்.

அதைப் பார்த்ததும் எனக்கு நல்ல சந்தோசம். அந்த நாள் ஒரு இனிய நாள். இவ்வாறு கொண்டாடிய இவ்வருட காதலர் தினத்தை என்னால் மறக்க முடியாது. இச் சந்தோசத்தை வழங்கிய என் சகோதரி குடும்பத்திற்கு என் நன்றி.

இதேவேளை என் கணவர் இருக்கும் இடத்திலும் பெய்ரவரி பதின்னான்காம் திகதி வந்திருக்கும். அவரது அறுபதாவது பிறந்த நாளும் வந்திருக்கும். அவருக்காக யாரோ ஒருத்தியோ ஒருத்திகளோ நெட் ரோஸ் வழங்கியிருப்பார்கள்.

கவிதை

குாநாட்டின் கோடை

கல்வயலான்

வாழை மடல்களும்
வழுவழுப்பிழக்க
ஊழ் என வருத்தி உலர்த்தும் கோடை.
பழுத்திலை சரையாய்;
பந்தெனக் காற்று விழுத்திய
மிதக்கும் வெளிதொறும் எழுந்து
பசும்புல் தழை காண் பசுக்கள்
நிறைமடி விசும்ப
அலைந்து வீதியில் திரியும்
உடும்புறை பொந்தை
வேட்டை நாய்கள்
இடந்தொலை முடங்க
மோப்பம் பிழிக்க;
நெடும் பண வட்டுள்
உடும்பு போய் உறங்கும்.
குஞ்சுகள் புடைகுழ் கோழி
குப்பையைக்
குஞ்சொடும் காலால் இடறிக் கிளறும்.
மஞ்சுடவான் - பருந்து
பறந்து “ஞ்ஞோங்ங்” கென
குஞ்சை அருகுச் சருகுகள் விழுங்கும்
விழிகளில் விளங்கா விபரம்

விரிய
குழந்தை குதிக்கால் போல
நா நீட்டி ஒழுக நீர்
நாய் ஒன்று உட்கார்ந்திருக்கும்
கஞ்சிச் சிரட்டையும் தேங்காய்ச் சொட்டும்
கூஞ்சில்
பஞ்சப் பொழிப்புரை எழுதும்
சங்கக் கடையின் படிகளில்
நித்தம் எங்கள் கால்கள்
தொங்கித் துவள்;
கதிர்மணி விளைந்து
வரம்பெலாம் பொலிந்து
புதிரொடு வயிறு
ஆற்றும் தனங்கிழப்பு
விளை நிலைம் முழுவதும்
அதியுர்காப்புக் களர்நிலமாக
வயிறுகள் காயும்.
பள்ளியுமின்றிப் பிள்ளைகள்
துள்ளியும் திரியார்
துயர் மேவுவரே!

கட்டுரை

போர்நிறுத்தச் சிந்தனைகள் - 02

உடன்படா உடன்படிக்கைகள்

ஏகலைவா

'Suspect Everyone'

சேகுவரா

ஹஸன் நஸ்ரல்லா

இந்த கட்டுரையை எழுத்தீடு தொடங்கும் போது புளித் நகர் மெக்காவில் இருந்து உடன்படிக்கையோடு திரும்பி இருக்கிறார்கள் ஹமாசும் (Hamas) சீட்டாவும் (Fatah). அதேவேளை இலங் கையின் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையை கிழித் தெறியச் சொல்லி உண்ணாவிரதம் இருக்கத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள் பெளத்த துறவிகள். இந்த நடைமுறை நிலவரங்களோடு உடன்படிக்கைகள் பற்றிக் கொஞ்சம் பேச விளைகிறேன்.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சமும் ஏதோ ஒரு வகையில் உடன்படிக்கையின் பார்ப்பத்தாகவே இருக்கின்றது. சகல விதமான உறவுகளும் ஏதோ ஒரு வகையில் எழுதப்பட்டு உடன்படிக்கையை கிடையாது. எல்லாவற்றையும் விருப்பத்தின் அடிப்படையிலேயே கட்டியெழுப்பப் பட்டுகின்றன. நாம் செய்கின்ற எல்லாக் காரியங்களையும் நாம் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் செய்வது கிடையாது. எல்லாவற்றையும் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் செய்யவும் முடியாது. பல விடயங்களை விரும்பியோ விரும்பாமலோ செய்ய வேண்டி நேர்த்திற்கு அல்லது நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படுகிறது. நாம் விரும்பியோ/ விரும்பாமலோ நினைத் தோ/நினைக் காமலோ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோ/நிர்ப்பந்திக்கப்படாமலோ எவ்வாறும்

செய்யப்படும் செயல்களுக்கும் நாமே பொறுப்புக் கூறவேண்டி இருக்கின்றது. எனெனில் நாம் தான் அதைச் செய்தவர்கள் என்ற வகையில்.

"போர்நிறுத்தங்களைக் கண்டு ஏமாறாதீர்கள் புற்றுநோய் என்பது எப்போது வேண்டுமானாலும் மீண்டும் தோன்றும்."

ஹஸன் நஸ்ரல்லாவின் தலைவர்
(ஆகஸ்ட் 14 இல் லெபனானில் போர்நிறுத்தம் அமுல்படுத்தப்பட்டபோது சொன்னது)

ஹஸன் நஸ்ரல்லாவின் இந்தக் கூற்று மிகவும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாக அமைவதற்கு பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. இஸ்ரேல் லெபனான் மீது போர் தொடுத்தது. லெபனான் மக்களையும் அவர்களது கட்டுமானங் களையும் இஸ்ரேல் நொருக்கிக் கொண்டிருக்கையில் அதை எதிர்த்து நின்று போராடிய ஒரே அமைப்பு ஹிஸ்புல்லாதான். ஒரு வகையில் லெபனானிய மக்களின் காவல் தெய் வம் ஹிஸ்புல்லாதான், இந்திலையில் ஹிஸ்புல்லாவின் எதிர்பாராத தாக்குதலால் இஸ்ரேலில் குண்டுகள் வீழ்த்தொடங்க அவ்வளவு காலமும் பொறுமையாக காத்துக்கொண்டிருந்த ஜக்கிய நாடுகள் சபை அலறி அடித் துக்க கொண்டு ஒடிவந்து போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையை கொண்டுவந்தது. அஞ்சான் ஐ.நா அமைதிகாக் கும் படைகளை (அதாவது ஐ.நா நீலத் தொப்பிக் காரர்களை லெபனானில் இறக்கிவிட்டது: இந்தப் பின்னணியில் தான் ஹஸன் நஸ்ரல்லாவின் கூற்று கவனிக்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. போர் நிறுத்தங்களாக இருக்கட்டும், போர் நிறுத்த உடன்படிக்கைகள் ஆக இருக்கட்டும். வேறு ஒப்பந்தங்களாக இருக்கட்டும் எல்லாவற்றின் பின்னணியிலும் இருக்கின்ற நோக்கங்களும் அதைக் கொண்டு வந்தவர்களது தேவைகளும் அதன் பின்னணியும் அலசிப் பார்க்கப்பட வேண்டியவை.

மெக்கா உடன்படிக்கை

“முதல் இலக யுத்தம் தொடங்கி இதுவரை யுத்தத்தினால் இறந்தவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக ஒரு நிமிடம் மௌனமாக இருப்போம். அப்போது யுத்தம் தவிர்ப்போம். இப்படிச் செய்தால் நம்காலத்தில் மட்டுமல்ல. நம் சந்ததிகள் காலத்திலும் யுத்தம் வராது. ஏனெனில் நாம் அவ்வளவு உயிர்களை யுத்தத்தில் பலியிட்டுன்னோம்”.

பிடல் காஸ்ட்ரோ

உயிர்கள் பலியிடப்படுவது தவிர்க்கப்படுவதற்கு, போர் நிறுத்தங்களும் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கைகளும் அவசியம்தானே என்ற கேள்வி எழுகிறது. உண்மைதான். உயிர்கள் பலியிடப்படாது தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பது எவ்வளவு பெரிய உண்மையோ, அதேபோல உள் நோக்கங்களுக்காகவே உடன்படிக்கைகள் கைச்சாத்திடப்படுகின்றன என்பதும் அவ்வளவு பெரிய உண்மை.

அண்மையில் பலஸ் தீன் பட்டா, ஹமாஸ் அமைப்புக்களுக்கிடையில் மெக்காவில் பேச்கவார்த்தை நடாத்தப்பட்டு மெக்கா உடன்படிக்கை (Mecca Accord) கைச்சாத்திடப்பட்டது. மெக்காவில் பேச்கவார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருந்த போது முழு மேற்குலகும் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடன் அதை அவதானித்தபடி இருந்தன. பல புத்திஜீவிகள் இதை நம்பிக்கையின் தொடக்கம் என்றும் மத்திய கிழக்குக்கு நல்ல காலம் உருவாகப் போகின்றது என்றும் நம்பிக்கை தெரிவித்தார்கள். மேற்குலக ஊடகங்கள் நம்பிக்கை மிகுந்த பேச்கவார்த்தையாக இவை நடைபெறுகின்றன எனச் சொல்லியபடியே உடனுக்குடன் செய்திகளை வெளியிடப்படியே இருந்தன. பேச்கவார்த்தையின் முடிவில் இரு இயக்கங்களுக்கும் இடையில் உடன்படிக்கை ஒன்றும் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இரு இயக்கங்களும் போர்நிறுத்தப் பிரகடனம் செய்தன. முழுப் பாலஸ்தீனமும் மகிழ்ச்சியில் திணைத்தது. உள்நாட்டுக் கலவரம் மோசம்மடையாது முடிவுக்கு வந்துள்ளது என்று பாலஸ்தீனியர்கள் சுந்தோவுப்பட்டனர். மேற்குலகப் பத்திரிகைகளும் புத்திஜீவிகளும் இந்த உடன்படிக்கை தொடர்பில் கேள்விகளை எழுப்பத் தொடர்கினர். இந்த உடன்படிக்கை மத்திய கிழக்கில் அமைதியைக் கொண்டு வராது என்றும் இது

ஒருவகையில் பயனற்ற உடன்படிக்கை என்றும் கருத்துக்கள் வெளிவரலாகின. நீண்ட கால நோக்கில் எதுவித பயனும் தாராத உடன்படிக்கை இந்த மெக்கா உடன்படிக்கை என்றும் இதனால் எதையும் நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்க முடியாது என்றும் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டனர் புத்திஜீவிகள்.

பிரச்சினைகளின் மத்தியில் வாழும் பாலஸ்தீன மக்களே மகிழ்ச்சியாக இருக்க மேற்குலகம் மட்டும் அந்த உடன்படிக்கையை சந்தேகக் கண்ணோடு பார்த்தது ஏன்? தொடக்கத்தில் நம்பிக்கை வெளியிட்ட அதே ஊடகங்களும் புத்திஜீவிகளும் பின்னர் அவநம்பிக்கையையும் அதிருப்பியையும் வெளியிட்டது ஏன்? என்றெல்லாம் விளங்கிக் கொள்ள கொஞ்சம் அவதானமாக பின்னனி நிலவரங்களை பார்க்கவேண்டும்.

பாலஸ் தீன் தி ல் ஹமாஸ், பட்டா இயக்கங்களுக்கிடையில் மோதல் உருவான வேளை அமெரிக்க வெளியிறவுச் செயலாளர் கொண்டலீசா றைஸ் சவுதி அரேபியாவுக்கு விஜயம் செய்தார். அவரது விஜயத்தைத் தொடர்ந்து இரு இயக்கங்களுக்கும் இடையில் ஒரு உடன்படிக்கையை உருவாக்கவும் போர்நிறுத்தத்தை கொண்டு வரவும் சவுதி அரேபிய மன்னர் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளத் தொடர்கினர். மன்னர் மிகுந்த சிரமப்பட்டு இரு தரப்பினரையும் மெக்காவுக்கு அழைத்தார். இதன் பின்னனியில் இரண்டு விடயங்களை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

1. உடன்படிக்கையை உருவாக்க முயற்சிக்கும் படி அமெரிக்க வெளியிறவுச் செயலாளர் சவுதி அரேபிய மன்னருக்கு அறிவுரை வழங்கியிருந்தார்.

2. பேச்கவார்த்தையை புனித நகரான மெக்காவில் நடாத்தினால் வேண்டியதை சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்ற அறிவுரையும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

ஓஸ்லோ உடன்படிக்கை

உண்மையில் பேச்கவார்த்தையின் அடிநாமதமாக விளங்கியது ஹமாஸ் இஸ்ரேலின் இருப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான். அதை எழுத்தில் பெற்றுக் கொள்வதற்காகத்தான் சுவதி அரேபிய மன்னர் இவ்வாவு பாடுப்படு இந்தப் பேச்கவார்த்தையை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். முழு மேற்குலகமும் நம்பிக்கையோடு எதிர்பார்த்தது ஹமாஸ் இஸ்ரேலை அங்கீகரிக்கும் என்பதுதான். நம்பிக்கை வெளியிடப்பட்டதும் நல்ல தொக்கம் என்றும் இதன் அடிப்படையிலேயே. ஆனால் பேச்கவார்த்தை இஸ்ரேலின் இருப்புத் தொடர்பில் எதுவித முடிவும் எட்டப்படாமலேயே முடிவுக்கு வந்தது. 'பயனற்ற பேச்கவார்த்தை', 'எதிர்காலம் இல்லை', 'நம்பிக்கை வைக்கமுடியாது' போன்ற கருத்துக்களை புத்திஜீவிகள் வெளியிட்டதன் பின்னனி அது தான். ஆக மொத்தத்தில் இந்தப் பேச்கவார்த்தையில் மேற்குலகமும் சுவதி அரேபிய மன்னரும் எதிர்பார்த்தது இஸ்ரேலின் இருப்பை ஹமாஸ் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்பதே. உள்நாட்டு யுத்தம் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்பதோ மக்களின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதோ அவர்களின் பேச்கவார்த்தையின் அடிநாமதமாக இருக்கவில்லை. ஆக ஒவ்வொரு உடன்படிக்கையின் பின்னாலும் ஒரு நிகழ்ச்சித்திட்டம் இருக்கும். அதைப் புரிந்து கொள்வது அந்த உடன்படிக்கையை விளங்கிக் கொள்ள உதவும். இந்த இடத்தில் உடன்படிக்கைகளின் உருவாக்கத்தில் புத்திஜீவிகள் எனச் சொல்லப்படுகிறவர்களது பங்கு குறித்து நாம் ஆராய வேண்டி இருக்கிறது. சமாதானம் குறித்தும் சகவாழ்வு குறித்தும் அதிகம் பேசும் புத்திஜீவிகள் உண்மையில் செய்ய நினைப்பதுதான் என்ன? அவர்களின் உண்மையான நிகழ்ச்சித்திட்டம் என்ன? மக்கள் துன்பப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அன்றாட வாழ்க்கைக்காக போராடிக்கொண்டிருக்கையில் கருத்துக்களை வெளியிட்டபடி மட்டும் காலம் கடத்தும் இந்த புத்திஜீவிகள் செய்வது தான் என்ன?

குறிபு : திதன் பின்னையில் கடந்த தாயகத்தில் வெளியான "அரசீயல் சாரா புத்திஜீவிகள்" கவிதையை மீள வாசிக்க.

ஓரு உடன்படிக்கை கிவ்வாறு கிருக்க வேறு சீல உடன்படிக்கைகள் பற்றியும் கொஞ்சம் லைசீப் பார்க்கலாம்.

ஹமாஸ், ஃப்டா தலைவர்கள்

பலஸ்தீனம் என்றாலே எல்லோருக்கும் நினைவுக்கு வருவது ஒஸ்லோ உடன்படிக்கை (Oslo Accord). இரகசியம் இரகசியமாக எழுதப்பட்டு இரகசியம் இரகசியமாக கையொப்பமிடப்பட்டு பலஸ்தீன கனவுகளுக்கு முடிவு கட்டிய ஒப்பந்தம் என்ற பெருமையும் இதற்கு உண்டு. ருனிஷியாவில் (Tunisia) இருந்த யாசிர் அரபாத்துக்கும் இஸ்ரேலிய அரசுக்கும் இடையில் நடந்த 'ரகசிய பேச்கவார்த்தைகளுக்கு' நோர்வே தான் நேரடி முன்றாம் தரப்படு உடன்படிக்கையும் இரகசியமாக 1993 ஆகஸ்ட் 19இல் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

மக்களின் அனுமதியில்லாமல் கையொப்பமிடப்பட்ட இந்த உடன்படிக்கையின் நேரடி விளைவை கையொப்பமிட்ட இருவருமே அனுபவிக்க நேர்ந்தது. பலஸ்தீனியர்களுக்கு உடன்படிக்கையின் ஊடாக நிலங்களை கையளித்தார் என்ற கோபத்தின் விளைவாக யூதனொருவனால் இஸ்ரேலியப் பிரதமர் இட்ஸாக் ராபின் கொலை செய்யப்பட்டார். இஸ்ரேலின் இருப்பை உடன்படிக்கையின் மூலம் ஏற்றுக் கொண்ட யாசிர் அரபாத் பலஸ்தீன மக்களின் நம்பிக்கையை இழந்தார்.

இந்த உடன்படிக்கையின் மூலம் இஸ்ரேலும் அமெரிக்காவும் செய்ய நினைத்தது இவைதான்:

- இஸ்ரேலின் இருப்பை அரபாத் அங்கீகரிக்க வேண்டும்.
- சில மட்டுப்படுத்தப்பட்ட (விரும்பிய வேளையில் திருப்பிப் பெறத் தக்க) அதிகாரங்களை அரபாத்திற்கு கொடுப்பதன் மூலம் ஏனைய இயக்கங்களை குறிப்பாக ஹமாஸ் ஒழித்துக் கட்டுதல்.
- அரபாத் தையே பலஸ்தீனியர்களின் ஏக பிரதிநிதியாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல் மூலம் பிற அமைப்புக்களை ஒதுக்குதல்.

இதைத் தொடர்ந்து இதே போன்ற இன்னொரு உடன்படிக்கையை அரபாத் மீது அமெரிக்க உதவிபுடன் தினிக்க முயற்சித்தது. அதுதான் காம்ப் டேவிட் (Camp David) பேச்கவார்த்தை. இதை முற்றாக நிராகரித்தார் அரபாத். "நாங்கள் நடைமுறைச் சாத்தியமுள்ள யோசனைகளை முன்வைக்கிறோம். அவர்கள் நடக்கவே முடியாத விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச நினைக்கிறார்கள்" என்றார் அப்போதைய இஸ்ரேலிய பிரதமர் ஈகுட் பராக். ஆக பலஸ்தீனர்களின் சுதந்திரம் நடக்கவே முடியாத விடயம், இஸ்ரேலியர்களைப் பொறுத்தவரை... ஆனால் பேச்கவார்த்தைகள் மட்டும்.... அதுதான் அவர்களுக்கு வேண்டும்: பேசவது பேசவது வெறுமனே பேசிக்கொண்டே இருப்பது.

கையொப்பம் இட்டு, செய்து கொண்ட ஒரு ஒப்பந்தத்தை சம்பந்தப்பட்ட இரு தரப்புகளும் இன்று வரை அப்படியொரு ஒப்பந்தமே இல்லை என்று சொல்ல வைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய ஒரு ஒப்பந்தம் கூட இருக்கின்றது. அந்த ஒப்பந்தத்தின் பெயர் இல்லை

டெயிய்ட்ரோன் உடன்படிக்கை

பிகாட் ஒப் பந் தம் (Skyes Picot Agreement). பிரித்தானியாவும் பிரான்சும் முதலாம் உலகப் போரில் ஓட்டோமன் துருக்கிய சாம்ராஜ்ஜியம் சிதறியதையுடேது அதைப் பங்கு பிரித்துக் கூறு போடச் செய்த ஓப்பந்தந்தான் அது. 1917 இல் இரசியப் புரட்சியின் போது இதன் பிரதியொன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. இரசியர்கள் இதை முஸ்லீம்களுக்கு தெரியப்படுத்த, பிரித்தானியாவும் பிரான்சும் அவ்வாறு ஒரு ஓப்பந்தம் செய்யப்படவேயில்லை என்று அடித்துச் சொன்னதுடன் இதை கம்யூனிஸ்டுகளின் சதி (Nonsense, It is a figment of Bolshevik's imagination!) எனவும் கூறின.

சொலப்படான் மிலோசவிச்சினால் (Slobodan Milosevic) கைச் சாத்திடப்பட்ட டெயிய்ட்ரோன் உடன்படிக்கை (Dayton Accord) இறுதியில் மிலோசவிச்சை போர்க் குற்றங்களுக்கான கைதியாக சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தியது. வழக்கு நிறைவு பெறாமல் உரிய மருத்துவ கலனிப்பின்றி சிறையில் செத்தார் மிலோசவிச், இத்தனைக்கும் அவர்களையொப்பம் இட்டதும் ஒரு போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையில் தான்.

மெக்ஸிக்கோவின் சப்பட்டிஸ்ற்றா புரட்சியாளர்களின் துணைத்தளவுதி மார்க்கோஸ் பேச்சுவார்த்தைகள் பற்றி இவ்வாறு சொல்கிறார்.

அவர்கள் உண்மையில் எதிர்ப்பது என்னவென்றால் தாங்கள் ஊடகங்களின் ஒளியில் தினைத்திருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஊடகங்களுக்கு காட்சி கொடுப்பதும் கைலாகு கொடுப்பதும் தான் பேச்சுவார்த்தையின் அடிப்படையான அம்சங்கள். உண்மை என்னவென்றால் கிடு உண்மையில் பேச்சுவார்த்தைக்கான உண்மையான செயல் முறையாகவோ உரையாடலின் தொடக்கமாகவோ கிருக்க முடியாது. கிடு ஊடகங்களில் பிரபலமாக காட்சி அளிப்பதற்கான போட்டியாகவே கிருக்கிறது.

ஊடகங்களில் தங்களது கிருப்பை உத்தரவாதப் படுத்துக் கொள்வதற்காக புகைப்படங்கள் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றார்கள். ஊடகங்களின் வாய்மாக கிந்தப் புகைப்படங்கள் தான் 'பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுகின்றன' என்பதை

உலகுக்கு காட்ட வேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றார்கள். ஊடகங்களும் புகைப்படங்களின் அடிப்படையிலேயே கிருதரப்பும் சகஜமாக சந்திப்பை தொடங்கியதாகவும் பேசி கொண் டிருப்பதாகவும் பேசுவதாகவும் செய்திகளை வெளியிடுகிறார்கள். அமைதி கான்பதற்கான செயல்முறையானது ஊடக நீக்கந்து என்ற வடிவத்திலேயே கட்டமைக்கப்படுகிறது. ஆனால் உண்மையில் அமைதி கான் பதற்கான செயல்முறையானது உரையாடல் வடிவத்தாலேயே கட்டமைக்கப்பட வேண்டும். உட்கார்ந்து பேசுவதும், பொறுமையாக கேட்பதும், அரிப்பனீத்துக்கொள்வதும் கிடன் அடிப்படையான செயன்முறைகள்."

கட்டுரையை நான் எழுதி முடிக்கும் தறுவாயில் ஜவரி கோஸ்ட் (Ivory Coast) தேசத்தில் சமாதான உடன்படிக்கையொன்று கைச்சாத்திடப்பட்டிருக்கின்றது. ஜவரி கோஸ்ட்டில் கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் கைச்சாத்திடப்படும் முன்றாவது போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை இது. இந்த உடன்படிக்கையை மேற்கூலகங்கள் வரவேற்றிருப்பதுடன் இதை ஆபிரிக்காவின் புதிய தொடக்கமாகவும் காணத் தொடங்கியிருக்கின்றன. உடன்படிக்கைகள் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்தவர்களுக்கு இவ்வாறு நம்பிக்கையோடு வெளியிடப்படும் கருத்துக்களின் பின்னணியில் என்ன இருக்கின்றது என்பதை விளங்கிக் கொள்ள சிரமம் இராது. ஆபிரிக்காவின் மிகுந்த வளம்கொழிக்கும் நாடுகளில் ஜவரிஸ்கோஸ்டும் ஒன்று என்பது ஒரு குறிப்புக்காக மட்டும் என்பதை நம்புக்கள்.

மெக்காவில் அமைதி பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளை அல் அஸ்கா மகுதியை தகர்ப்புதற்கான வேலைகளை செய்யத் தொடங்கியது இஸ்ரேல். பலஸ்தீனர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்த போது இது புனர்நிர்மாண வேலை என்று சாட்டுச் சொன்னது இஸ்ரேல். அங்கே ஒரு பக்கம் பேச்சுவார்த்தை நடந்துகொண்டிருக்க இங்கே மறுபக்கம் அழிவுவேலைகள். தொடங்கப்பட்டன. இதுவும் உடன்படிக்கைகளின் அருமையான பண்புகளில் ஒன்று.

ஹமாலின் கொள்கைப் பிரகடனத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். மிகப் பெரிய உண்மையை 1988 ஆகஸ்ட்

18 இல் வெளியிடப்பட்ட அவர்களின் கொள்கை விளக்கப் பிரகடனத்தின் 13வது பகுதி சொல்லியது.

பலஸ்தீனப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையில் அமைதி முயற்சிகள், பேச்சுவார்த்தைகள், சர்வதேசக் கருத்தரங்குகள், இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காக அவற்றில் முன்வைக்கப்படும் தீர்வுகள் எல்லாமே ஹமாலின் நம்பிக்கைக்கு ஏதிரானவை.

அவ்வப் போது கிழு தொடர்பாக சர்வதேசக் கருத்தரங்குகள்/பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப்படவேண்டும் என்று கோரிக்கைகள் எழுகின்றன. கிழுபோன்ற கூட்டங்களில் முன்வைக்கப்படும் தீர்வுகளை சீலர் ஏற்கிறார்கள் சீலர் ஏற்பதில்லை. சீல சமயங்களில் கிடைத் தீர்வு வேண்டுமானால் அவை நிறைவேற வேண்டும் என்றெல்லாம் பேச்சு வருகின்றது.

கிழு போன்ற கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வதற்களையும், பலஸ்தீனப் பிரச்சனையில் அவர்களுடைய முந்தைய நிலைப்பாடு என்ன என்பதையும் ஹமால் நன்கு அறியும். சூகவே கிந்தக் கூட்டங்களில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படும் என்றோ அவர்களுக்கு நீதி கிடைக்கும் என்றோ ஹமாக்கு நம்பிக்கை கில்லை. கிந்த கூட்டங்கள் அனைத்தும் பலஸ்தீன மண்ணை பீரர் மூட்சி செய்வதற்குத் தான் வழிவகுக்கும்.

பலஸ்தீனப் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்கு அமைதித் தீர்வுகள், சர்வதேசப் பேச்சுவார்த்தைகள் எல்லாமே நேரத்தை விண்டிக்கும் முயற்சிகள் தான். பலஸ்தீனர்களின் எதர்காலம் அவர்களுடைய உரிமைகள் எல்லாவற்றையும் கிழுபோன்ற பயனற்ற விளையாட்டுக்கள் தீர்மானிக்க முடியாது.

(ஹமாலின்
கொள்கைப் பிரகடனத்திலிருந்து)

இவை எல்லாம் இப்படி இருக்காஜிந்து ஆண்டுகள் கடந்த பின்னும் இன்னமும் உயிருடன் இருக்கிறது

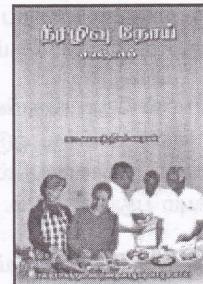
இலங்கையின் சமாதான உடன்படிக்கை பின்மாக. ஜக்கிய நாடுகள் சபையின் படைகள் இலங்கைக்கு வந்து இலங்கை மக்களை இரசித்து அருள வேண்டும் என்று குரல் கள் கேட்கின்றன. இன்னொரு உடன்படிக்கை, இன்னொரு முன்றாம் தரப்பு, இன்னொரு போர்நிறுத்தம் எல்லாம் நடக்கலாம். ஏன் வருகிறது? அதன் தேவை என்ன? மக்களுக்கு கிடைக்கும் பயன் என்ன? இதுதான் கட்டுரையை முடிக்கும் போதும் மனதில் எழும் கேள்விகள்.

எந்தவாரு உடன்படிக்கையும் மக்களின் நலன் கருதியோ மக்களின் உடன்பாட்டுடனே ஒப்பந்தம் செய்யப்படுவது கிடையாது. ஏனெனில் மக்கள் கண்ணோட்டத்தில் எல்லா உடன்படிக்கைகளும் உடன்பாடு உடன்படிக்கைகள்தான்.

அடுத்த கிடைல் :

“முன்றாமுலகம் பற்றிய மேற்குலகின் தப்பபிப்பிராயங்களை நீலநிறத் தொப்பியால் எப்படி அழிக் கழுதியும். அடிமைச் சந்தைகளும் கொலனியாதிக்கத்தின் அடிமைகளே முன்றாமுலக மக்கள் என்பதும் கொலனிகளை எந்த வகையிலாவது பேணி வைத்திருப்பதன் மூலமே நாகரிகத்தின் வரலாறு கட்டமைக்கப்படுகிறது என்று நினைப்பவர்களை நீலநிறத் தொப்பியால் என்ன செய்துவிட முடியும். உண்மை என்னவென்றால் இரண்டுக்கும் அடிப்படையில் வித்தியாசம் கிடையாது.”

பட்டில் ஒழும்பா - காங்கோ நாட்டின் ஜனாதிபதி (ஜ.நா படைகளின் உதவியுடன் ஜனாதிபதியாக இருக்கும் போதே 1962 இல் கொலை செய்யப்பட்டார்)

நால்	- சண்னரது கல்வியில் அரங்கு
மூச்சியர்	- சி.ஜெயசங்கர்
முகவரி	- 30, பழையவாடி வீட்டு வீதி, மட்டக்களப்பு, இலங்கை.
விலை	- 75/-

நால்	- நீரிழிவு
மூச்சியர்	- கா. வைத்தீஸ்வரன்.
முகவரி	- காயத்தீரி அகம், இல. 7,
தொலைபேசி	- 2717401
விலை	- 100/-

கொருநாச யுத்தம் கொள்ளள கொண்ட அந்த நோட்களின் ஞாபகமாய்

- ச. முருகானந்தன் -

ஆதிகாலைச் சேவல் கூவ மறந்தாலும்
ஜூயாண்ணை தவறாமல் எழுந்திடுவார்.
இருள் முற்றாக ஒரம் கட்ட முன்னே
ஓ.. அது ஓர் அழகிய பொற்காலம்!

முசிப் பெய்யும் மாசிப் பனியின்
கூதல் குளிரை விரட்டியடிக்கும்.
கொதிக்கும் பசும்பால் தேங்ரீ
செலலம் மாமி ஆத்தித் தருவா.

அரக்கப் பரக்கப் புறப்படுவார்
ஜூயாண்ணர் தோட்டம் தூரவு நோக்கி.
மடித்துக் கட்டிய பழைய சாரம்
நெடில் வீசும் செம்பாட்டு மன்.

பளிக்குளிருக்குள் சேட்டுமின்றி
துண்டுச் சால்வையை தலைப்பாகையாக்கி
தோழில் தொங்கும் நாட்டு மண்வெட்டி
கைகள் சமக்கும் பீலிப் பட்டைகள்!

பின்னே தொடர்வாள் செல்லம் மாமி.
தலையில் வைத்த குஞ்சுக் கடகம்
கையில் இன்னும் பெரிய கடகம்
சுறுக்கா நடபிள்ளை என்பார் ஜூயாண்ணை.

கத்தரி பயித்தை ஆய்ந்திட வேணும்.
கடவாய் வெட்டி தண்ணி பாச்சனும்
ஜூயா அண்ணர் முன்னே விரைய
ஜேயோ மாமிக்கு முச்சு இரைக்கும்!

மைம்மல் விழியில் தொடங்குமிறைப்பு
வெயில் சுடும் வரை பாய்ந்து ஒடும்
வாய்க்கால் மாறும் இலாவகத்தில்
பாயும் தண்ணியும் பதுங்கி ஒடும்.

மாமியின் கைகள் காய்கறி ஆயும்.
மலையில் பெண்கள் கொழுந்தெடுத்து
கூடை நிரப்பும் துரித கதியில்
மரக்கறி பலவும் கடகம் நிறையும்.

ஒடியோடி காய்கறி பிடுங்கிடி
குனிந்து நிமிர நாரியும் உழையும்.
ராத்திரி மனிசன் போட்ட கூத்து
மகிழ்வுடன் மனதை நிரப்பி நிற்கும்.

இறைப்பு முடிந்து குளித்து உலர்த்தி
வீடு விரைவார் ஜூயா அண்ணர்.
ஒடி நடந்து களைத்துத் தொடரும்
செல்லம் மாமிக்கு அடுப்படி வேலை.

பச்சைக் கொச்சிக்காய் சம்பலரைத்து
புளித்த மாவில் தோசை வார்க்க
பொறுபிள்ளை வந்து சாப்பிடுறன்
ஜூயாண்ணை சந்தை விரைவார்.

தரகர் கூட தர்க்கம் போட்டு
முற்றும் விற்று விரைந்து திரும்பி
மாமி கட்ட மணக்கும் தோசை
ஒரு பிடிபிடிப்பார் ஏப்பம் விட்டு!

தொலைந்து போயின அந்த நாட்கள்
தோட்டம் தூரவும் அந்நியர் பிடியில்.
வெளித்தரைகூட சும்மா கிடக்கும்
வெளிநாட்டுக் காச வருகுது அம்மா!

வலிகாமத்து மண்ணின் மாந்தர்கள்

- மாவை வரோதயன் -

இழக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வலிகாமத்து மண்ணின் மாந்தர்கள் கிவர்கள். 1980ம் ஆண்டுக்கு முந்திய அந்த மண்ணின் வாழ்வை பின்னோக்கப் பார்க்கையில் அவர்களிடம் இயற்கையுடன் ஒட்டியதான் ஒரு உன்னத வாழ்க்கை முறை கிருந்தமையை உணர முடிகின்றது. தனிப்பட்ட முரண்பாடுகளும், கல்வி, பொருளாதாரப் போட்டிகளும் நிறைந்த கிள்ளைய அவசர உலகில் முன்னோர்களுடைய வாழ்க்கை எமக்கு ஆச்சரியம் தருவனவாக இருக்கின்றன. அந்த சமூகப் பிரதிநிதிகளை, ஆவணப்படுத்துவதும் கிள்ளைய கிளம் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதுமே கிந்த நடைச்சித்திரத்தின் தளம் ஆகிறது.

(ஆ-ர்)

மேசன் மகாலிங்கம்

அமைதியாக உறங்கிக் கிடந்த பளைக் கிராமம் அந்த நாதம் கேட்டு விழித்துக் கொண்டது. நேரம் அதிகாலை ஆறு மணி. காற்றின் அதிர்வுகள் கொண்டு வரும் தாள ஒழுங்கை வைத்தே இது மாலியின் கை வண்ணம் என்று அடித்துக் கூற முடியும்.

“தம்பகதம்பி ஒழுங்கைப் பக்கமாகத்தான் கேட்குது. வைரமுத்தன்னை வீட்டிலதான் போல”..... “சொன்னாப் போல கிழவி கடுமையாக்கித் தானே படுக்கையில் கிடந்தது. எங்களுக்கும் சொல்லுகினையோ தெரியேல....”

“அதுக் குத்தானே பறை மேளம் அடிக் கினம்,

அயலுக்குள் போகத்தானே வேணும்.....”, என்டாலும் வந்து சொல்லாமல் என்னைஞ்டு.....!

வீட்டுக்குள் விவாதம் அதிக தூரம் வளர்வதற்கு முன் வாசலில் சைக்கிள் மணி ஒசை கேட்கிறது. இரண்டு இளைஞர்கள் “வைரமுத்து மாமா வீட்ட ஆச்சியினர் இழவுக்குச் சொல்லியிருக்குது. இண்டைக்குப் பின்னேரம் பிரேதம் எடுக்கினம்”. வந்தவர்கள் முச்சவிடாமல் மரண அறிவித்தலை வாசித்துவிட்டு அதே வேகத்தில் சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு போகின்றார்கள்.

இப்போது மாலியின் பறை இருதய அடிப்புடன் இணைந்து ஒலிக்கிறது. “வைர முத்தர் வீட்டில் இழவு வாங்கோ வாங்கோ வந்திட்டுப் போங்கோ.....”

கிழவி கிழவி கிழவி போனா

காலன் வந்து கூட்டிப் போனான்.... என்று வரிகள் முளையில் ரைப் செய்கின்றன. ஒரு மிருகத்தின் தோலில் மாலியின் பிரம்பு நாதம் எழுப்புகின்றது. மாலிதான் பிரதான வாத்தியக்காரர், அதாவது பெரிய பறை மேளம், இரண்டு பக்கமும் அடிக்கக் கூடியது. கூடவே அரைக்கோள வடிவமான பக்க மேளம். அதில் அடிக்கும் பிரம்புகளின் நூனியில் ‘8’ போல பிரம்பு வளைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும். அதனை மாலியின் இளைய மகன் வாசிக்கிறார். இதே போல் ஒரு பெரியதும் ஒரு சிறியதுமான இன்னொரு செற் மேளம் கூட அங்கே வாசிக்கப்படுகின்றது. அது வசாவிளான் பகுதி. அவர்களும் மாலியின் உறவுக்கார சகபாடிகள்தான்.

‘மாலி’ என்றால் மகாலிங்கம் என்ற பெயரின் செருக்கம். நம் ஊரவர்கள் வைத்தது. புழக்கத்துக்குச் சுகம் என்று காரணம் கூறினாலும் ‘இவனுக்கு ஏன் பெரிய பெயர்?’ என்பதுதான் உள்ளார்ந்த காரணம். ஆனாலும் மாலி

தன் பெருமையில் சற்றும் குறைந்தவர் அல்ல! ‘உவையள் எப்ப பாருங்கோ தவில் வாசிக்க வந்தவை? என்ற பூட்டன் பறை வாசிச்சாத்தான் பாருங்கோ அந்த நாளில் மாவிட்டபூரத்தில் கொடி ஏறும், தேர் அசையும். இப்ப என்ன? கவுணாவத்தை என்ன, காட்டு வைரவர் என்ன நாங்கள் அடிச்சால்தான் வேள்வி சிறக்கும். எங்கட நியினாற்ற பணையில் பொங்கலுக்கும் நாங்கள் வாசிச்சாத்தான் பானை சரிக்கும்....’ என்று அடுக்கிக் கொண்டே போவார்.

பறை மேள இசைஞானம் அவரது பரம்பரை ஊடாக வந்தது. கல்வி வளர்ச்சி, வாழ்க்கைத் தரம், சாதிய ஒழிப்புப் போராட்டம் என்று மனிதாபிமான வளர்ச்சிக்கான மாற்றங்கள் சமூகங்களிடையே நுழைகின்ற போது மாலியின் உறவினர்கள் பலர். தொழில் நிமித்தமும், சமூகக் காரணங்களுக்காகவும் பறை வாசித்தலை மெல்ல மெல்லக் கைவிட்டு விட்டனர். ஆனால் மாலி அதற்கு இன்னமும் இடம் கொடுக்கவில்லை.

காங்கேசன்துறையில் சீமெந்துத் தொழிற்சாலை தொடங்கப்பட்டமையானது வலிகாமத்தில் ஒரு பாரிய தொழிற் புரட்சியை, சமூக அசைவியக் கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. வர்ணாச்சிர தரமம், அடிமை குடிமை என்று இருந்த சாதிய அமைப்புக்கள், குடியிருப்பு முறைமைகள் மெல்ல மெல்ல தளர்வடையத் தொடங்கின. தொழிலாளர்களாகவும் சில முக்கியமான பதவிகளுக்கும் தெர்கில் இருந்து சிங்களவர்கள் கொண்டு வரப்பட்டு விடுதிகளில் குடியமர்த்தப்பட்டார்கள். யாழ் ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த நிபுணத்துவத்துறை சார்ந்தவர்களும் தொழிலாளர்களும் உள்வாங்கப் பட்டார்கள். இதில் வலிகாமம் பிரதேசசத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அதிக வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன.

சீமெந்து ஆலையில் ‘தொழிலாளர்’ என்று வேலை பெற்றுப் போனவர்கள் சமனாக நடத்தப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தங்களுக்கு உள்ளானார்கள். தொழிற்சாலைக்கு வெளியே உள்ள சாதிய பாரபட்சங்களை உள்ளே கடைப்பிடிக்க முடியாது. இதனால் தாழ்த்தப்பட சமூகத்து இளைஞர்கள் பலரும் ‘அடிமை குடிமை’ நிலையில் இருந்து ‘தொழிலாளர்கள்’ தரத்தக்கு, அலுவலர் தரத்துக்கு அங்கீரிக்கப்பட்டனர்.

அதைவிட இன்னொரு அசைவும் ஊருக்குள் நிகழத் தொடங்கியது. சீமெந்து இலகுவாக கிடைக்கும் பொருள் ஆனது. வலிகாமத்தில் பணப்பிரிக்களின் உற்பத்தி வளர்ச்சி பணம் சார்ந்த பொருளாதார ஏற்றமும் உள்ளுழைந்தது. தின்னை, கொட்டில், தலைவாசல் என்றிருந்த மன் குடிசைகள் கல் வீடுகளாக மாற்ற தொடங்கின. இங்கு தான் மகாலிங்கம் போன்றவர்கள் மேசன் தொழிலில் ஈடுபட உந்து சக்தி ஆயின்.

ஆரம்ப காலங்களில் மகாலிங்கமும் (கூலி) முட்டாளாகத்தான் கட்டடத் தொழிலாளி ஆக வேலை

பார்க்கத் தொடங்கினார். நாளைடைவில் சுய ஆர்வம், முயற்சி என்பவற்றால் ‘மேசன்’ ஆகிவிட்டார். மேசன் என்ற தகுதி மட்டுமல்ல ஒரு ஓப்பந்தக்காரருக்குரிய தோரணை அவரிடம் இருக்கிறது. ஆனாலும் அவர் தொழிலாளர்களோடு தொழிலாளராக வேலை செய்து கொண்டுதான் இருப்பார்!

ஒரு ரகசியம்; என்னவென்றால்; ஊருக்குள் உயர்ந்த சாதி என்று சுட்டிக் காட்டிக் கொள்பவர்கள் கூட தொழில் நோக்கத்துக்காக மேசன் மகாலிங்கத்திடம் முட்டாளாக தொழில் பார்க்கும் நிலைமையும் ஏற்படுவதுண்டு. ஆனால் மாலி அதையெல்லாம் தொழில் ரீதியான அணுகு முறையாகவே அனுசரித்துக் கொள்ளுவார்.

தொழில் என்று வந்துவிட்டால் மாலி அதனை தெய்வ பணியாக மதிப்பவர், தாழும் உசாராகி மற்றவர்களையும் உசாராக தொழிலாற்ற வைப் பார். மாலி சாந்தகப்பையுடன் சாரத்தில் ஏறிவிட்டார் என்றால் சாந்து ஒழுங்காக வரவேணும், கையை நீடித் தேர்த்தில் மட்பப் பலகை, தூக்குக் குண்டு வரவேண்டும். இல்லாவிட்டால், “என்ன ராச இன்டைக்கும் பழஞ்சோறே திண்டனே! கோதாரி விழுந்த நீ தயிரோடையும் திண்டிருப்பாய், அதுதான் மொய்ப்பில் நிற்கிறாய். எப்பன் கையை ஆட்டி சாந்ததைக் குழையன்! மன் வெட்டிக்கு ஒண்டும் நோகாது!...” என்று நூதனமாய்த் திட்டுவார். மாலிக்கு சாந்து, கலவை சரியாய் இருக்க வேணும், வீண் விரயம் பிடிக்கவே பிடிக்காது. வேலைச் சுத்தமதான் அவரது செங்கோல்.

இப்படியாக இழுவ வீடு வந்து, பறை அடிக்க வேண்டி வந்தால் தனது கட்டட நிர்மாண வேலைகளுக்கு பாதிப்பு வராத வகையில் பாரத்துக் கொள்ளுவார். அதற்கு உரிய ஆள் ஆனுப்பி வேலைப் பகிர்வு பண்ணி கட்ட வேலையும் கச்சிதமாக நடக்கும்.

“இஞ்சார் உனக்குத் தெரியுமே தெல்லிப்பழையில் செல்வநாயகத்தார் வீட்டுக்குக் கிழக்காலி வளத்தில் உடையாற்ற மருமோன் வீடு கட்டின்னான். பாத்தனியே! இடைக்காட்டில் எலக்கிக்கல் சுவாமிநாதற் ற வீடு நான் தான் கட்டின்னான், கேட்டுப்பார்! கனக்க ஏன் உங்க குரும்பசிட்டியில் கம்பளை மணியத்தினர் வீடு ரெண்டு மாடி சும்மா அரண்மனை மாதிரி, இந்த மாலிதான் கட்டினவன்..... உந்த என்ஜினியர்மார் ஒவ்வொண்டு சொல் லுவாங்கள், நான் கம்பி கட்டி பிளாற் இழுத்தென்டால் வீடு எத்தின காலத்துக்கும் நின்டு பிடிக்கும். பறங்கிக்காரன் வந்து குண்டு போட்டாலும் அசையாது. தலைமுறை தலைமுறையாய்க் கிடந் தெழும் பலாம்” என்று தன் பெருமையை முரசறைவார்.

இழுவ வீட்டில் பறை வாசிப்பும் அய்வத்தான். தண்ணீர் குடிக்க, வெற்றிலை போட இடைக்கிடை ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வார்கள். பணை வடலி ஒலையை மூரியடியில் வெட்டி, நிலத்தில் பரவி அடுக்கினால் அதுதான்

வாத்தியகாரருக்கான கம்பளம். தண்ணீர் குடிப்பதற்கு ஆளுக்கு ஒரு 'பிளா' செய்து கொள்வார்கள். வளவுக்குள் நிற்கும் மாமரமோ வேப்பமரமோ தான் முழுநாளும் கூரை. இழவு வீட்டின் இன்னொரு பக்கத்தில் கழுகு தறித்து பாடை கட்டுவார்கள். பாதியாய்ப் பிளங்க அடிக் கழுகுதான் தூக்குத் தடி. மீதி மரத்தைப் பிளங்கு சலாக்ககள் சீவி சக்கடபோல் கட்டிச் சோடிப்பார்கள். ஒரு பக்கம் தென்னம் குருத்து வெட்டி தோரணம் செய்வார்கள். பந்தல் போட்டு, வெள்ளை கட்டி கிரியைகளுக்கு ஆயுத்தங்கள் நடக்கும்.

எல்லா வேலைகளுக்கும் மாலியின் கை தான் அடிநாதம். கிரியைகள் முடிந்து பிரேதம் எடுக்கின்ற நேரம் பறையின் சுருதி மாறும். பாடை வாசல் கடந்து சந்திக்கு வர பறை ஒலியில் மாற்றம் தெரியும். சுடலை போகும் வரையில் அது செல்கின்ற திசையை காற்று சுமந்து வரும். பறையின் சங்கீதம் சொல்லுவும் பிரதான சஞ்சி என்றால், பிரேதமானவர் விலாசமான ஆள் என்றால் வாத்தியத்தின் விலாசமும் ஓங்கி ஓலிக்கும். பறை மேளச் சமா என்றே கூறலாம்.

மாலி சாதாரணமாகவே ஆறு அடி வரை உயரமான ஆள், கறுத்த உயர்ந்து பரந்த தேகம். என்னைய் வைத்து மேவி இழுத்த தலை, சேட்டுப் போட்டு அறியாத தேகம். வெள்ளை வேட்டி சால்வைதான் அவரது சீருடை, சால்வையைத் தோளில் போட்டு மேளத்தின் வர் அந்த சால்வையில் சொருகி நிற்கும். முன் நீண்டு மேலெழுந்த பெரிய தொந்தியில்தான் மேளம் பொளிஸன் எடுக்கும்.

கையில் இருக்கும் பிரம்பு தாளத்துக்கேற்ற தூரம் போய் வந்து தோலில் விளையாடும், பறை மேளச் சத்தம் மைல் கணக்கில் கேட்கும்.

இரண்டு மணிக்கு மேலே வெளிக்கிட்ட பிரேதம் காட்டு வைரவர் சுடலைக்குப் போக இரண்டு மூன்று மணித்தியாலமும் பிடிக்கும்.

சுடலைக்குப் போன பிரேதம், சிதையைச் சுத்தி வந்து கொள்ளி வைக்கும் வரை மாலி குழுவினரின் கை ஓயாது. சிதைக்குக் கொள்ளி வைத்து முடிந்து தான் குடிமைக் கூலி கொடுப்பார்கள். கூடவே சம்பிரதாயத்துக்காக கொடுக்கின்ற விடயங்களும் கிடைக்கும்.

எல்லாம் முடிந்து, சகவாத்தியக்காரர்களின் கொடுப்பனவுகள் கொடுத்தனுப்பி மாலி தன் வீடு வர பொழுதுபடும். வீடு வந்து குளித்து ஆடை மாற்றி திண்ணையில் சாய்ந்து தன் அன்றைய சேவை பற்றிய ஒரு சுய மதிப்பீட்டை மேற் கொள்வார். கையில் பித்தனை முக்குப் பேணியில் வெறுந் தேத்தண்ணியுடன் மனைவியார் வர, மாலி அன்றய புதினங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுவார். “மாரி வரக்கு முன்னம் வீட்டுக்கூரை மேயவேணுமங்கோ.....!” மனைவி ஞாபகப்படுத்த மாலியின் நெஞ்சில் பெருமுச்ச எழும். எத்தனை மாடி வீடுகள் கட்டியென்ன, பறை மேளத்தில் விலாசம் காட்டியென்ன, பெருமை பேசியென்ன மாலி இன்னமும் மன் வீட்டில்தானே வசிக்கிறார்.

(வருவார்கள்)

தாயகம்

சந்தா விபரம்

கிளங்கை

இரு ஆண்டு	ரூபா- 240.00
இரண்டு ஆண்டு	ரூபா- 480.00
மூன்று ஆண்டு	ரூபா- 750.00
ஆயுள் சந்தா	ரூபா- 15000.00

கனடா

இரு ஆண்டு	டொலர் 20.00
இரண்டு ஆண்டு	டொலர் 40.00
மூன்று ஆண்டு	டொலர் 60.00
ஆயுள் சந்தா	டொலர் 1000.00

பிரத்தானியா

இரு ஆண்டு	ஸ்ரேலிஸ் பவுண்	5.00
இரண்டு ஆண்டு	ஸ்ரேலிஸ் பவுண்	10.00
மூன்று ஆண்டு	ஸ்ரேலிஸ் பவுண்	15.00
ஆயுள் சந்தா	ஸ்ரேலிஸ் பவுண்	350.00

ஜிரோப்பிய நாடுகள்

இரு ஆண்டு	ஸ்ரோ-10.00
இரண்டு ஆண்டு	ஸ்ரோ-20.00
மூன்று ஆண்டு	ஸ்ரோ-30.00
ஆயுள் சந்தா	ஸ்ரோ-600.00

அவுஸ்திரேலியா

இரு ஆண்டு	டொலர் 20.00
இரண்டு ஆண்டு	டொலர் 40.00
மூன்று ஆண்டு	டொலர் 60.00
ஆயுள் சந்தா	டொலர் 1000.00

தொடர்புகளுக்கு

Vasantham (Pvt) Limited,
No.44, Third Floor,
C.C.S.M. Complex, Colombo - 11.
T.P: 011-2335844

பூர்வி பூர்வ கோத்துவமே

- த. ஜெயசீலன் -

எங்கே இடமுழங்கும்? எப்போ வெடமுழங்கும்?
செங்களங்கள் என்றோ திறக்கும்? - எங்களினைக்
கேள்விக் கணைகள் கிழிக்கும்; மனம் பயத்தின்
வேள்வியிலே வேகும் விழுந்து.

எந்த நொடிநடக்கும் ஏதன் றறியாத
விந்தைமிகு வாழ்க்கை! மிகச்சிறந்த - மந்தைகளாய்
தந்திரப்போர் வாயில் சரியுமெமை மீட்க
மந்திரங்கள் இல்லை மலர்ந்து.

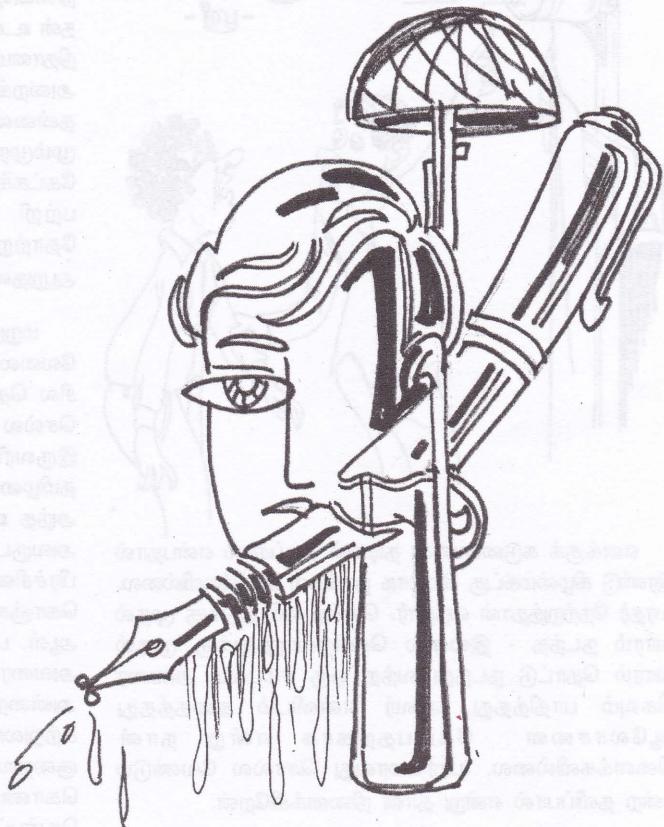
நித்தம் தெருக்கொலைகள்... நீஞும் தொடர்க்கதைகள்
செத்துப் பிழைக்கிறது சீவன்கள் - தத்துவங்கள்
என்னென்ன சொல்லியென்ன.... எவ்கள் தலைவிதிதான்
இன்னுமே மாறலையே ஏன்?.

பேச்கப்பேச் சென்றும், பெரும்போரே முச்சென்றும்
ஆச்சர்யச் செய்தி அலைகளிடை - மீட்சியொன்றும்
பார்வைக்கு எட்டவில்லை! தூரப் படர்ந்தபகைப்
போர்முட்டம் போகலையே போ!

பூணைக்கார் நாத மனிக்ட்டப் போவார்? பொய்
மானாகும் ‘தீர்வை’ மறித்தெவரார் - வாழ்வூட்டி
நாங்கள் உயிர்க்க வைப்பார்? நாடோறும் கேட்கின்றோம்
தூங்குவதும் விட்டுத் துவன்னு.

சமூகப் போராளி

- எரியோன் -

நான் ஓர் சமூகப் போராளி!

உங்கள் இரத்த அகராதி

என்னை

பயங்கரவாதி எனலாம்

இரத்த வெறிபிடித்தவன் எனலாம்.

நான் ஊடகவியலாளன் எனில்

என் பேணாவை

முறித்துப் போட்டுவிட்டு

மழுங்கிப் போன

கல்குச்சியால்

எழுதச் சொல்வீர்கள்.

எந்நேரமும்

உங்கள் துப்பாக்கியின் நிழல்

என்னைத் தொடர்ந்திருக்கும்.

நீங்கள் வரைந்துள்ள

ஜனநாயக வட்டத்துள்

என்னைக் குந்தச் சொல்வீர்கள்.

வட்டத்தைத் தாண்டும் போது

ஜனநாயகம் தன்து

வரையறையை காட்டுகின்றது.

உங்கள் இரத்தம்

வடியும் ஈட்டி

காருண்யம் பேசுகிறது.

பொய்யே எழுதும் பேணா

உண்மையை போதிக்கிறது.

தர்மத்தின் போதனைகள்

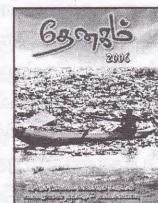
உயிர்களை காணிக்கையாக

கேட்பதேன்?

கேள்வி கேட்டதால்

நான் பயங்கரவாதி எனினும்

நான் ஓர் சமூகப் போராளி.

சுஞ்சிகை - தேனகம்

ஸூசிரிய் - த. மலர்ச்செல்வன்

வெளியீடு - கலாசாரப்பேரவை, மண்முனை

வடக்கு, மட்டக்களப்பு,

விலை - 70/-

மெந்தியாய் -பூர்-

எனக்குக் கடுமையான தழிமன் காய்ச்சல் என்பதால் இரண்டு கிழமைகட்டு மேலாக நாங்கள் சந்திக்கவில்லை. வரதர் நேற்றுத்தான் வந்தார். சென்ற வாரத்துக்கு முதல் வாரம் நடந்த - இல்லை சென்றவாரத்துக்கு முதல் வாரம் தொட்டு நடந்து வந்த ஒரு சம்பவம் அவரை மிகவும் பாதித்தது. அவர் என்னிடம் கதைத்தது ஆலோசனை கேட்பதற்காக என் று நான் நினைக்கவில்லை. யாரிடமாவது சொல்ல வேண்டும் என்ற தவிப்பால் என்று தான் நினைக்கிறேன்.

அன்று புதன் கிழமை. முன்பு ஒரு நாளும் இல்லாதவாறு காலை எட்டு மனிக்குச் சிறிது முன்பதாகக் கல்லூரி வளவில் இருந்த பல வேறு பாதைகளிலும் மாணவர்களும் கல்லூரி அலுவலக ஊழியர்களும் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றிருந்தார்கள். இதென்ன விணோதம் என்று யோசித்தபடி வரதர் தன்னுடைய பிரிவில் உள்ள போதானாசிரியர்களின் அறையை நோக்கி நடந்து போககயில் வழியில் நின்ற அவரது சினேகிதர் சுமன்சிரி அவரைத் தொட்டுக் கையை மேல் நோக்கிக் காட்டினார். அப்போதுதான் கல்லூரி வளவில் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஓலிபெருக்கியிலிருந்து “ஸ்ரீஸா லங்கா.....” என்று தேசிய கீத்ததை யாரோ இழுப்பது கேட்டது. “இன்றைக்கு ஏதோ விஷேஷமாக்கும்” என்று நினைத்த வரதருக்கு ஏன் என்றுமில்லாதபடி காலையில் இசைக்கிறார்கள் என்ற யோசனையும் மனதில் ஓடியது. தேசியக் கொடி எங்கேயும் பறக்கவிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சில மாதங்கள் முன்பு பொலௌன் பண்டிகையை முன்னிட்டுக் கட்டப்பட்டு

பஞ்ச வர்ஷைப் பவுத்த மதப் பொலித்தீன் கொடி வரிசையின் மிசங்கள் சில ஒரு தூணோடு ஒட்டித் தொங்கிக் கிடந்ததை விட்டால் வேறெந்தக் கொடியுமே கண்ணிற் படவில்லை. வரதரின் தீவிர சிந்தனையோட்டம் காரணமாகத், தேசியகீதம் பாடி முடிந்த பின்னும் நின்ற இடத்திலேயே நின்றார். முன்னால் இரண்டு அடியெடுத்து வைத்த சுமன்சிரி திரும்பி வந்து “வரதர் அய்யா, என் நத்த?” என் று அறைக் குப் போகும் படி நினைவுட்டியவுடன், “மொனவதோ கல்பனாவ” என்று தன் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தாத தனது வழமையான நிதானமான குரலில் சொல்லிவிட்டுப் போதனாசிரியர்களின் அறைக்குப் போய் அடுத்த ஆய்வுகூட வகுப்புக்காகத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்தக் கொடங்கினார். வேலை மும்முறத்தில் அன்று யாரிடமும் தேசியகீதம் பற்றிக் கேட்கக் கிடைக்கவில்லை. அதை விடச் சிலரிடம் அது பற்றி விசாரிப்பதும் புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவிக்கும் என்று அவர் அறிவார். எனவே ஆறுதலாகக் கேட்டறிவோம் என்று விட்டுவிட்டார்.

மறுநாளும் அதற்கடுத்த நாளும் வெளியிடத்தில் வேலை. மாணவர்களை கொழுப்பிற்கு வெளியே உள்ள சில தொழிற்சாலைகட்குச் சுற்றுலாவுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். வழமையாக அவருடன் வருகிற இருவரில் ஒருவர் கஹுகொட. கஹுகொடவுக்குத் தமிழரைப் பிடியாது. ஆனாலும் வேலை அலுவல்களில் அந்த உணர்வு குறுக்கிட அனுமதிப்பதில்லை. எனவே அவருடன் சேர்ந்து வேலை செய்வதில் வரதருக்குப் பிரச்சினையில்லை. மற்றவர் சத்யபால. வேலைக்குக் கொஞ்சம் கள்ளம் என்றாலும் இனத்துவேவும் இல்லாத ஆள். பாடிச் சிரித்து பகிடியாகக் கதைக்கிறதென்றால் அவரைப் போல வேறு ஒருவரைக் காணுவது கஷ்டம். அன்றைக்கு அவருக்கு வரமுடியவில்லை. இம்முறை சுற்றுலாவில் உற்சாகம் வழமையிலும் கொஞ்சம் குறைவாகவே இருந்தது. மாணவர்கள் பஸ்ஸில் பாடிக் கொண்டு போன போதும் ஏதோ ஒரு இறுக்கம் தென்பட்டது. சத்யபால வராததாலேதான் என்று வரதர் தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டார். எனினும், நாட்டின் இடைக்காலச் சமாதானச் சூழலின் சிதைவு தமிழ் - சிங்கள மாணவர்களிடையில் இருந்து வந்த ஓரளவு சுமுகமான உறவிலுஞ் சிறிது தாக்கத்தை ஏற்படுத்திப்பிருந்ததை அவர் அறிவார். இருந்தால் கல்லூரி மதில்கட்கிடையே எவ்விதமான அரசியற் கை கலப்பும் இதுவரை நிகழ்ந்ததில்லை.

திங்கட்கிழமை வரதர் வேலைக்குச் சென்ற போது கற்சிலை போல ஓவ்வோரிடத்தில் நின்ற மனிதர்களும் அவர்களைக் கட்டிப் போட்ட தேசியகீதமும் அவரை வரவேற்றன. காலைத் தேந்ற் வேளையில் சுமன்சிரியிடம் அது பற்றிய பேச்கக் கொடுத்தார். வழமையாகச் சிரித்த முகத்துடன் இருக்கிற சுமன்சிரியின் முகத்தில் எது பற்றியோ அன்று சாடையான சினம் தென்பட்டது, வரதரின் கேள்வி அவரது முகத்தை மேலும் வாடச் செய்தது. “பிஸ்ஸோ!” என்ற ஒரு சொல்லுக்கு மேல்

அவரிடமிருந்து வரவில்லை. வரதரும் தனது கேள்வியைத் தொடரவில்லை. விசர்ர் என்று சுமனசிரி ஏழியது தேசிய கீத்தை ஒலிபரப்புகிறதற்குப் பொறுப்பானவர்களை என்று வரதருக்கு விளங்கியது. மறுநாள் வரதர் வழமையிலும் முன்பதாக வேலைக்குக் கிளம்பித் தேசியகீதம் ஒலிப்பதற்கு முன்பதாகவே அறைக்குப் போய்விட்டார். வேறு யாரும் வந்திருக்கவில்லை. வெளியே ஒலித்த தேசியகீதம் சாடையாகக் காதிற் கேட்டாலும் வரதர் அதைக் கவனியாமல் தனது வேலையில் மூழ்கினார். தேசியகீதம் முடிந்த பின்பு சுமனசிரி அறைக்குள் வந்து வரதரைப் பார்த்து ஒரு மரம்மான ஆணால் நட்புணர்வான முறுவலை வீசினார். அம் முறுவல் ‘நீர் கெட்டிக்காரன்’ என்று சொல்லுகிறது என்று வரதர் ஊகித்துக் கொண்டார். சுமனசிரி தனது கோப்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு வகுப்புக்கு நடந்தார்.

தேநீர் வேளையின் போது சுமனசிரி வரதரிடம் தானாகவே தேசியகீதம் ஒலிபரப்பப்படுவதைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினார். முகத்தில் இருந்த முதல் நாளைய சினம் நீங்கியிருந்தாலும் கோபம் முற்றாகத் தணிந்ததாகச் சொல்ல இயலாது. வியாழனும் வெள் ஸியும் தேசியகீதத்திற்குத் தெருவில் நின்று மரியாதை செலுத்திய சுமனசிரி, திங்கள்னு கையிற் பொதிகளூடன் வந்ததால், நிற்காமல் நடந்து போதனாசிரியர்களின் அறையை அடைந்தார். தேசிய கீத்தை அவுமதித்து அவர் நடந்து சென்றதாக யாரோ சொன்னதாகக் கறுகொட சக ஆசிரியர்களிடம் கதையைப் பரப்பி விட்டார். அவர்களில் யாரோ சுமனசிரியைத் தேசத்துரோகி என்று அவரது காதுபடச் சொல்லியதால் தான் திங்கட்கிழமை சுமனசிரிக்கு மனம் சரியாக இருக்கவில்லை.

அந்த வார நடுவிலேயே, சிற்றுண்டிச்சாலை உட்படப் பல இடங்களிலும் ஒலிபெருக்கிகள் பொருத்தப்பட்டன. வகுப்பறையிலும் ஆசிரியர்களது அறைகளிலும் அவர்களது தேநீர் அறையிலும் பொருத்தப்படவில்லை. தேசியகீதம் இசைக்கப்பட்ட போது சிற்றுண்டிச்சாலையில் காலை உணவு அருந்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் உண்பதை நிறுத்தி எழுந்து நின்று அஞ்சலி செலுத்தினர். வாயில் இருந்த உணவை மெற்றார்களா, மென்றதை விழுங்கினார்களா என்று இன்றுவரை யாருக்கும் தெரியாது. சுமனசிரி, ‘நல்ல வேளை மலசலகூடத்திலும் ஒலிபெருக்கி வைக்கவில்லை’ என்று வரதரிடம் ஆங்கிலத்தில் சொன்னதைக், கொஞ்சம் உரக்கவே, பிற்ர் காதுபடவே சொன்னார் என்றுதான் வரதர் நினைத்தார். சிலர் சிரித்தார்கள். சிலர் முறைத்தார்கள். எனினும் ஏடாகூடமாக எதுவும் நடக்கவில்லை.

தேசியகீத்தைக் காலையில் ஒலிபரப்புகிற தீர்மானத்திற்குச் சிங்கள மாணவர்கள் சிலர் தான் காரணமாக இருந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. கல் லூரித் தொழிற் சங்கங்கள் சில என்றால் சொல்லப்பட்டது. எனினும் உறுதியாக எதையுங் சொல்ல இயலவில்லை. எந்த அடிப்படையில் இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது என்று கல்லூரி அதிபரிடம் கேட்டதற்குச்

சுமனசிரி வியாழனன்று போன வேளை அதிபர் தனது அலுவலகத்தில் இருக்கவில்லை. அதிபரின் செயலாளரும் தட்ட பெருத்தாளரும் கடிதங்களை வரைபவரும் வரவேற்பாளருமாகப் பலவேறு பணிகள் நடுவிலும் எல்லாருடனும் முகக் கடுப்பின்றிப் பேசக்கூடிய சனீதா என்கிற மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயான பெண் மட்டும் அறையில் இருந்தார். சனீதா சுமனசிரியிடம் அதிபரை வியாழனும் வெள்ளியும் பிடிப்பது கடினம் என்று விளக்கி, ஏதாவது செய்யிக்க வேண்டுமானால் தானே கவனித்துச் செய்யிக்கவும் முன் வந்தார். சுமனசிரி சிறிது தயங்குவதைக் கவனித்த சனீதா, “சேர், அந்தரங்கமான விஷயம் என்றால் தான் குறுக்கிடவில்லை” என்று சொல்லிச் சிரித்தார். அத்துடன் சுமனசிரியின் தற் காப்புணர் வாலான தயக்கம் தகர்ந்தது. “தேசியகீத்தை இப்படி இசைக்கிற முட்டாள்தனமான முடிவை யார் எடுத்தது?” என்று சட்டென்று கேட்டுவிட்டார். “எல்லா விஷயத்திலும் முடிவு எடுக்கிறவர்.....” என்று சொல்லத் தொடங்கிய சனீதா பிறகு அதிபரை முட்டாளென்று தான் சொன்னதாக சுமனசிரி யோசிக்கக்கூடும் என்று நினைத்தோ என்னவோ “எனக்குச் சரியாகச் சொல்லத் தெரியாது. என்றாலும் தமிழ்ப் பெடியன்களுக்கு திமிர் அதிகம் என்பதால் அவர்களை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைக்க வேண்டும்” என்று தான் கதைக்கிறார்கள் என்று சொல்லிவிட்டுச் சொல்லக் கூடாத எதையோ சொல்லிவிட்டதாகத் தனது நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டார்.

சனீதா இனவாதியல்ல என்று சுமனசிரிக்குத் தெரியும். எனவே அவர் சொன்னது அலுவலகத்தில் நடந்த உரையாடல் ஒன்றின் பகுதி என்று ஊகித்துக் கொண்டு, “தமிழரை மட்டந் தட்டுகிறதற்காகத் தான் சில பேருக் குத் தேசியக் கொடியும் தேசப்பற்றும் தாய் மொழியும் சமயமும் தேவைப்படுகிறது போல்” என்று சொல்லி விட்டு, என்ன மறுமொழி சொல்லுவது

என்று தெரியாமல் முழிசின சுனீதாவிடம் “அதிபரிடம் ஒன்றுங் கேட்க வேண்டாம். நானே தேவையான போது கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” என்றார். சுனீதாவும் ஒரு ஆஸுதற் பெருமச்சுடன் “அலுவலகத்துக்கு வருகிற வழியில் கையிலே குடை, கைப்பை எல்லாவற்றையும் ஏந்திக் கொண்டு பஸ்ஸாக்கு நிற்கிற மாதிரி நிற்க எனக்குந்தான் விருப்பமில்லை. என்ன செய்ய?” என்றார்.

சுமன்சிரி மாதிரிச் சிந்தித்தவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். விடுபூக்காகத் தேசப்பற்றை வெளிப்படுத்துகிறது போல தேசத் துரோகம் எதுவும் இல்லை என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள். மறுபுறம் தேசியகீதம் இசைப்பதன் மூலம் தேசப்பற்று வளரும் என்று வாதித்தவர்களும் இருந்தார்கள். எல் லாரும் தங்கள் தங்களது வேலைகளைப் பொறுப்புதனும் சமூக அக்கறையுடனும் செய்கிறதற்கு மேலாக எவரும் தேசப்பற்றை வெளிப்படுத்த முடியாது என்பது வரதரின் எண்ணம். அதை ஒரே ஒரு முறை சுமன்சிரியுடன் பகிர்ந்து கொண்டார். மற்றப்படி, இவ்விடயத்தில் அவரது கருத்தை தமிழ் மாணவர்கள் உட்பட யாருமே அறிய விரும்பப் போவதில்லை என்றும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். தேசியகீத விவகாரம் பற்றிச் செவ்வாயன்று ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையில் இடம் குறிப்பிடாமல் ஒரு செய்தித் துணுக்கு வந்தது என்றும் எ.ப். எம். வாணேநாலியிலும் அதே நாள் யாரோ நக்கலாகக் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள் என்றும் வரதர் கேள்விப்பட்டார். கல்லூரிக்கு வெளியே அது ஒரு பிரச்சினையாக வளரவுமில்லை. நாட்டின் பிற கல்லூரிகளில் அந்த நடைமுறை பின்பற்றப்படவுமில்லை.

கல்லூரிக்குள் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகள் தனது நிர்வாகத்திற்குச் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தலாம் என்று நினைத்தோ சுமன்சிரி போன்றவர்களின் பிரசாரம் வலுத்தால், அரசாங்கத்திடம் தனக்கும் கல்லூரிக்கும் பேர் கெட்டுப் போய்விடும் என்று நினைத்தோ அதிபர் ஆசிரியர்கட்கான விசேட கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டப் போவதாக வெள்ளியன்று அறிவித்தார். கூட்டத்திற்குப் போகாமல் விடுவது வரதரால் இயலாத காரியம். ஏனென்றால் அது கடமை. போன இடத்தில் அவருடைய கருத்தைக் கேட்டால் என்ன செய்வது என்பதில் அவருக்குச் சிறிது சங்கடம் இருந்தது. இப்போதைய சூழலில் அவரது மௌனமும் பலவிதமான வாசிப்புக்கட்டு உட்படும் என அவர் நினைத்தார்.

வரதருக்கு ஆலோசனை சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு நான் அறிவாயியல்ல. என்றாலும் எனக்கு உடனேயே மனதிற் பட்டதைச் சொன்னேன். வரதர் “அடேயப்பா சங்கரவிங்கம், உமக்குள்ளை இப்படி ஒரு மேதாவி இருக்கிறது எனக்கு இண்டுதான் தெரிஞ்சுது” என்று இன்னும் உளைவு மாறாத என்னுடைய தோளில் இறுக்கித் தட்டினார். அது நக்கல் என்று நான் நினைக்கவில்லை. வரதர் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல்

“நாளைக்கு காணுவம்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டார்.

மறுநாள் வரதர் வரவில்லை. அடுத்த நாள் வந்தார். கூட்டம் முடியப் பொழுதுபட்டுவிட்டது என்றார். “கடைசியாக என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டேன். “கதையைக் கேளும்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கூட்டத்தில் நடந்ததைச் சொன்னார்.

அதிபர் அமெரிக்காவில் பாடசாலைகளில் தேசியகீதம் பாடிய பிறகுதான் வேலை தொடங்குகிறார்கள் என்றும் அதனாலேதான் அமெரிக்கர்கள் மிகுந்த தேசிய உணர்வுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்றுங் குறிப்பிட்டுவிட்டு, “நம் கல்லூரியில் எத்தனை மாணவர்களுக்குத் தேசிய கீத் வரிகள் தெரியும்? எத்தனை ஆசிரியர்களுக்குத் தெரியும்?” என்று கேட்டுவிட்டுக் குழுமியிருந்த ஆசிரியர்களை ஒரு முறை நோட்டம் விட்டார். சத்யபால் பகிடி விடுவதாக நினைத்து “அதிபரைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்போமா?” என்று கஹுகொடாவிடம் முணுமுணுத்தார். கஹுகொடா அவரை முறைப்பாகக் கவனித்த அதிபர் “அங்கே என்ன விஷயம்?” என்று கேட்க, சத்யபால் “கஹுகொடாவுக்குத் தேசிய கீதம் தெரியுமா என்று கேட்டேன்” என்று ஒரு தற்காப்புப் பொய்யை உதிர்த்தான். கஹுகொடாவால் மேலும் கடுமையாக முறைப்பதை விட எதுவுஞ் செய்ய இயலவில்லை.

“தேசியகீதத்தை ஒவிபெருக்கியில் கேட்டுப் பாடமானவர்கள் யாராவது இருந்தால் கையை உயர்த்துக்கள்” என்று சுமன்சிரி எழுந்து சொல்ல வெளிக்கிட்டால் எல்லாவற்றையும் கேலியாகக் கப்பார்க்கிறீர்கள்” என்று கண்டிப்பான குரலில் சொல்லிவிட்டு முகம் கோபத்தாற் சூடேறிச் சிவந்தது.

“இங்கே எல்லா முடிவுகளையும் எடுக்கிறவன் நான்” என்று முழுங்கினார். “உங்களுக்கு மரியாதை கொடுத்து இங்கே அழைத்து என்னுடைய நோக்கத்தைச் சொல்ல வெளிக்கிட்டால் எல்லாவற்றையும் கேலியாகக் கப்பார்க்கிறீர்கள்” என்று கண்டிப்பான குரலில் சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தார்.

அதற்குப் பிறகு கூட்டம் அமைதியாகிப் பின்பு மெல்ல மெல்லச் சூடேறித் தேசியகீதம் இசைப்பதன் சாதக பாதகமான அம்சங்கள் கடுமையாக விவாதிக்கப்பட்டன. எனினும் ஒரு முடிவும் இல்லாமல் கூட்டம் நீண்டு கொண்டே போனது, அதிபர் மீண்டும் பொறுமை இழக்கத் தொடங்கிய போது, வரதர் கையை உயர்த்தி “நான் ஒரு ஆலோசனை சொல்லலாமா?” என்று கேட்டார். வரதர் பேசுவார் என்று யாருமே எதிர்பார்க்காத நிலையில் வரதர் “தேசியகீதம் இசைப்பது பற்றி யாரும் எதிர்த்துப் பேசுவில்லை என்று தான் நினைக்கிறேன். தெருவழியே நின்று கேப்பது பற்றித்தான் சிலருக்குப் பிரச்சினை போலத் தெரிகிறது. அப்படி இசைப்பது தேசிய கீதத்தை அவமதிக்கிற காரியம் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள் என்று நம்புகிறேன்” என்று சொல்லி அறையை ஒரு

முறை நோட்டம் விட்பார். கஹகோட உப்பட எல்லோரும் வரதர் இனி என்ன சொல்லுவார் என்று எதிர்பார்த்திருப்பது போல மெளனமாயிருந்தனர்.

“தேசிய கீத்ததை வகுப்பறைகளில் எட்டு மணிக்கு முதலாவது பாடம் தொடங்க முதல் இசைத்தால் மேலதிகமாக ஒரு நன்மையும் உண்டு என்று நினைக்கிறேன். அதனால் மாணவர் எல்லோரும் வேளைக்கே வகுப்புக்கு வருமாறு கட்டாயப் படுத்துவார்கள். நாங்களுங்கூட நேரந்தவறாமல் வரப்பழகி விடுவோம். அதனால் வேலை மேலும் ஒழுங்காக நடக்கும். அது நாட்டுக்கும் நல்லது” என்று சொல்லியபடி வரதர் அமர்ந்தார்.

எல்லோரும் கைதட்டி ஆரவாரஞ் செய்தார்கள். அதிபர் வரதரைப் பாராட்டி, வரதர் சொன்னதை ஆலோசனைக்கு எடுப்பதாகச் சொல்லியதுடன் கூட்டம் அமைதியாக முடிந்தது.

“வரதர், அப்ப காரியம் பழந்தான்!” என்று என் ஆலோசனை பற்றிய பெருமையுடன் வரதரைப் பாராட்டினேன்.

“காயுமில்லை, பழமுமில்லை சங்கரலிங்கம், வெம்பல் எண்டுதான் நினைக்கிறேன்” என்றார் வரதர்.
“என் அப்பிடிச் சொல்லுகிறீர்?”

“எட்டு மணிக்கு, நேரந்தவறாமல், எங்களுடைய ஆசிரியர்மார் வர விரும்புவினம் எண்டு நினைக்கிறீரா?

ஆறுதலாகக் குளிச்சு முழுகிச் சாப்பிட்டு ஆடி ஆடி எட்டோகால் எட்டரை எண்டு வகுப்புக்குப் பிந்தியும் ஏன் பத்துக்கும் வாற ஆக்கள் அவை. இடாப்பிலை கையெழுத்தும் போடத் தேவையில்லை, வகுப்பு நடந்தாச் சரி எண்டு பழகிப் போனவை தேசிய கீத்துக்கு எழும்பி நிக்கிறதுக்காக விடிய வெள்ளென்ன ஒடோடி வருவினமா? நீர் எந்த உலகத்திலை சீவிக்கிறீர்?” என்று ஒரே முச்சில் வரதர் சொல்லி முடித்தார்.

எனக்கு ஏராற்றமாக இருந்தது. நான் சொல்லிக் கொடுத்த அருமையான யோசனை பயணில்லாமல் போய் விட்டால் நான் என்ன ஆனந்தக் கூத்தா ஆடுவேன்? என் முகத்தைக் கவனித்த வரதர், “நீர் சொன்ன யோசனையினுடைய பிரயோசனம் வேறை. தேசப்பற்றுக் கதைக்கிற பம்மாத்துக்காறரை அது தோலுரிச்சுக் காட்டிவிட்டுது. அவைக்கு உடனடியா விளங்கியிராது. விடிஞ்செழும்ப் விளங்கியிருக்கும்”

“அப்ப என்ன நடக்கும்? தேசிய கீத்ததை நிப்பாட்டுவினமா, இல்லாவிட்டால்”

“ஒண்டும் நடவாது. சிங்கள சிறீ வாகன இலக்கத் தகடுகளுக்கு நடந்தமாதிரி, அலுத்துப் போய், எப்போதேன் ஒவி பரப்புக் கருவி பழுதான சாட்டோடு நின்டு போகலாம்!” என்று சொன்ன வரதர், “சங்கரலிங்கம், வெம்பல் எண்டா சொன்னான்? அது பிழை. செங்காய் எண்டு வைச்சுக் கொள்ளுவதே. வாறதைப் பொறுத்திருந்து பாப்பம்” என்றார்.

நிகழ்வுகள்

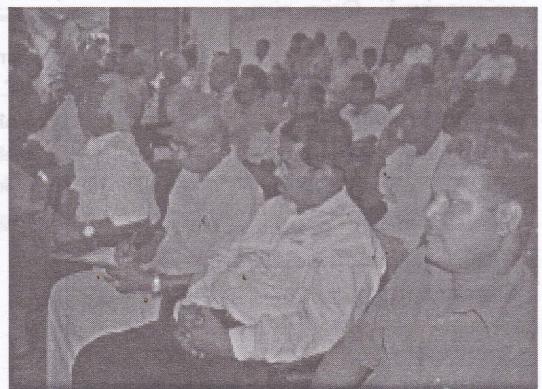
தாயகம் - 57

வாசகர் அனுவப அரங்க நிகழ்வின் போது எடுக்கப்பட்ட படங்கள்

தலைமை வகித்த சீதம்பரப்பிள்ளை சீவகுமாரின் அருகில் வாசகர் அனுவப அரங்கல் கருத்துரை வழங்கியுள்ளது.

கமலினி செல்வராஜன், ககந்தி கிராஜகுலேந்திரா ஒக்டோபர் 15 மேர்ந்திருப்பதைக் படத்தில் காணலாம்.

நிகழ்வில் கலந்து கொண்ட சபையோரில் ஒரு பகுதியினரை காணலாம்.

கவிதை

ஒன்றல்ல !

சோ.பத்மநாதன்

கரவெட்டியில்
ஒரு கலை விழா
உரையரங்கு
இசையரங்கு
பட்டிமன்றம் என
ஒரே அமர்க்களாம்!

பட்டிமன்றம் தொடங்க
நேரமிருந்தது
விழா ஏற்பாட்டாளர்
கலைஞர்களை
தேநீருக்கு அழைத்தார்.
நடுவர் வீரகத்தியின்
நகைச்சுவைத் துணுக்குகள்
தேநீருக்கு சுவையூட்டிக்
கொண்டிருந்தன.

அவ்வேளை
அன்றைய முதன்மை விருந்தினர்
அத் தொகுதியின்
பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர்
எங்களோடு
சேர்ந்து கொண்டார்

வீரகத்தி
மகா விவேகி
ஒரு சொல்லால்
அச் சம்பவத்தை
சொல்லாமல்
சொல்லிவிட்டார்!

'தாயகம்' கிடவது திதழில் வெளியான முன் அட்டையிலும், பின் அட்டையிலும், பிரசுரமான அட்டைப்பாங்கள் பற்றிய கவிதைகள் கவிஞர்களிடமிருந்து வரவேற்கப்படுகின்றன. கிப்பாங்கள் கவிஞர்களின் உள்ளுணர்வை எவ்வாறு தூண்டுகின்றன என்பதைக் கவிதையாக 16 வர்களிலுள் அமையுமாறு எழுதி அனுப்புமாறு வேண்டுகின்றோம்.

அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டிய முகவரி :

K. Thanigasalam
Adiapatham Veethy, Kokuvil East,
Kokuvil

K. Thanigasalam
S.44, 3rd Floor, C.C.S. M Complex, Colombo 11.
Email :- thayakam_1@yahoo.com

சோதிடமாமணி சுப்பையாச் சோதிடர்

புவன ஈசுவரன்

ஞ எங்குப் பத்து வயதான காலத்திலிருந்தே சாத்திரிமார் என்றால் பயம். அதிலும் வேலுப்பிள்ளைச் சாத்திரியார் என்றால் நடுக்கம். ஊரில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் அவர் ஒரு சோதிடப் புலி என்பார்கள். என்னுடைய பயத்துக்குக் காரணம் அதில்லை. அவர் வீட்டுக்கு வந்தால் வீட்டில் உள்ள நாய் பூனைகளை விட்டால் எல்லாருடைய சாதகக் குறிப்பையும் கொண்டு போய் அவருக்கு முன்னால் வைப்பார்கள். அவருக்கு என்னோடு என்ன கொழுவலோ தெரியாது. எப்போதும் ஏதாவது ஒரு கிரகம் நிற்கக் கூடாத இத்தில் நின்று கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போவார். அந்தக் கிரகங்களைக் கொஞ்சம் அங்கே இங்கே தள்ளி நிற்கக் கொல்லத் தெரியாத சாத்திரியாரால் என்ன பிரயோசனம் என்று யோசிப்பேன்.

சாத்திரிமாருக்கு உண்மையில் அப்படி இயலும் என்று பிறகு பிறகு தெரியவந்தது. கலியாணப் பொருத்தம் கொஞ்சம் அப்படி இப்படி இருந்தால் பொருந்த வருகிற மாதிரிக் கிரகங்களை இரண்டு மூன்று வீடு தள்ளிப் போய் நிற்பாட்டத் தெரிந்த சாத்திரிமார் இருக்கிறார்கள் என்று அக்காவுக்கு கலியாணம் பேசின நேரம் கண்டுபிடித்தேன். கிரகங்களைத் தள்ளி நிற்க வைக்கிறதுக்குக் கொஞ்சச் செலவு போகும் என்று நினைக்கிறேன். சாத்திரிமாரின் கையில் நூறோ இருநூறோ வைத்ததாக அப்பர் அம்மாவிடம் சொன்னது சாடையாகக்

காதில் விழுந்தது. அப்போது நூறு இருநூறென்றால் பெரிய தொகை. அப்புக்கு மாதச் சம்பளம் எழுநூறுதான்.

வேலுப்பிள்ளைச் சாத்திரியாருக்குக் கிரகங்களோடு அவ்வளவு செல்வாக்கு இல்லை என்று தான் நினைக்கிறேன். ஏழை வெள்ளியோ ஏழை சனியோ என்று ஏதேன் பிரச்சினையென்று அவர் சொன்னாரென்றால் சொன்னதுதான். வேறு கதைக்கு இடமில்லை. “அதுக்கு வேறுயாரையும் போய்ப் பாருங்கோ” என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விடுவார். அக்காவுக்கு கலியாணம் பேசினபோது அப்பு அவரிடம் போகாததற்கு ஒரு காரணம் அவருடைய சோதிடம் ஒரு நாள் அப்படியே பொய்யாகிப் போனதுதான். அடுத்த விட்டில் இருந்த குமாரசாமி மாமாவினுடைய அண்ணர் ஆறுமுகம் மாமா கடுமையான சுகவீனம் என்று வேலுப்பிள்ளைச் சாத்திரியாரிடம் போய்க் குறிப்பைக் கொடுத்துவிட்டு வந்தார்கள். அடுத்த நாள் வந்து சொல்லுவதாகச் சோதிடர் சொன்னார். ஆனால் அடுத்த நாள் ஆஸ் மோசம் போய்விட்டார். ஆறுமுகம் மாமா சாகவில்லை. வேலுப்பிள்ளைச் சாத்திரியார்தான் மாரடைப்பில் போய்விட்டார்.

“அடுத்த நாள், தான் மேலே போகப் போகிறதே தெரியாத சாத்திரியார் என்ன சாத்திரியார்?” என்று என்னுடைய பழைய கோபங்களையும் சேர்த்துப்

பகிடியாகச் சொல்லப் போய் அப்பாவிடம் வாங்கின அறையை நினைத்தால் இப்போதும் கன்னம் வீங்கினமாதிரி இருக்கும்.

அதற்குப் பிறகு எனக்குச் சாத்திரிமாரில் நம்பிக்கை இல்லை. சோதிடம் பற்றி நம்பிக்கை இருந்ததோ இல்லையோ நிச்சயமில்லை. சாத்திரிமாரிடம் போகாவிட்டாலும், பேப்ரில் இடையிடையில் ராசிபலன் வாசிப்பேன். அதுவும் பாடசாலைச் சோதனை, ஓ.எஸ், ஏ.எல் சோதனை எழுத முதலும் முடிவுகள் வருகிற நாட்களிலும் வேலைதேடி விண்ணப்பிக்கிற போதும் பார்ப்பேன். அரைக்கரைவாசி சரியாய் வரும். சில நேரம், ஒவ்வொரு பேப்பரில் வெவ்வேறு விதமாகப் பலன் இருக்கும். எப்படியும் ஒன்றாவது சரியாகத்தான் இருக்கும். எனக்கிருந்த பிரச்சினை என்னவென்றால் எது சரியான பலன் என்று முன்னமே கண்டுபிடிக்கிறதுதான்.

இந்த மாதிரியாக எனக்குச் சோதிடர் நம்பிக்கை கொஞ்சம் தளர்ந்து போகிற ஒரு நிலைமையில் தான் சுப்பையாச் சோதிடரைச் சந்தித்தேன். அவர் ஒரு எளிமையான மனிதர். நிறம் மங்கிப் போன காவி வேட்டியாக நீர்க்காவி ஏறின வெள்ளை வேட்டியா என்று சொல்ல முடியாத நிறத்தில் ஒரு வேட்டியையும் தோளில் துவாயும் இல்லாத சால்வையும் இல்லாத ஒரு மஞ்சள் துணியையும் போட்டுக் கொண்டு எப்போதும் ஒரு புன்முறைவோடு திறவார். நெற்றி முழுதும் தீருநீரு அப்பி நடுவில் ஒரு பெரிய சந்தனப் பொட்டும் அதற்கு நடுவில் ஒரு நாவல் நிறக் குங்குமப் பொட்டும் வைத்திருப்பார். தோளில் போடுகிற துண்டில் என்ன மந்திரம் இருக்கிறதோ தெரியாது. சாத்திரம் பார்க்கிற நேரம் அந்த மஞ்சள் துணியை எடுத்துத் தலையில் தலைப்பாகை மாதிரிச் சுற்றிக் கொள்ளுவார்.

ஒரு நாள் ஒரு சின்ன வழக்கு அலுவலா அரைநாள் வீவு பிறக்கிராசியாரை (பிறக்கிராசி என்னும் சொன்னா சிலருக்குப் பிடிக்காது. சட்டத்தரணி அல்லது இன்னும் மரியாதையாக அற்றோனி என்று சொல்ல வேண்டும். எனக்கு வீட்டில் பிறக்கிராசி என்று கேட்டுப் பழகிப் போய்விட்டது) தேடிப் போனேன். அவர் கோட்டுக்குப் போனவர் இன்னும் வரவில்லை என்றார்கள். நேர்த்தைக் கடத்துவதற்காக ஒரு சிறிய உலாத்துக்குப் போனேன். நீதிமன்றத்துக்குச் சிறிது தூரத்தில் “சகலவிதமான பிரச்சனைகளுக்கும் பலன் சொல்லப்படும்” என்ற அறிவித்தல் பலகை அமைந்த அலுவலகத்தில் சுப்பையாச் சோதிடர் இருந்து ஒருவருக்குப் பலன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. அவர் பலன் சொல்வதை அக்கறையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பலன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவருக்கும் அதைப்பற்றிப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. நானும் எனக்குப் பலன் கேட்பதா இல்லையா என்று முடிவு செய்வதற்குள் சுப்பையாச் சோதிடர் “ஜயா, இருந்கோ” என்றார். அவரது ஆணையை என்னால் மீற முடியவில்லை. என்னுடைய வலது கையைப் பிடித்து ஒரு முறை பார்த்தார். ஜயாவுடைய பேர் என்ன என்று கேட்டார். சொன்னேன்.

“ராமையா, குணசிங்கம் ஜயாவுக்குப் பலன் சொல்ல வேண்டும். நீ போய் அம்பாளைக் கும்பிட்டுவிட்டுக் காலடியில் வைத்திருக்கிற சரியான கவடியைத் தேடி எடுத்துத் தா” என்று தன்னுடைய உதவியாளிடம் சொன்னார். உதவியாளர் தன்னுடைய சின்ன அறைக்குள் போய் அம்மன் படத்தின் அடியில் தலையை வைத்து வணங்கி விட்டுச் சுப்பையாச் சோதிடர் பரப்பி வைத்திருந்த கவடிகளைக் கவனமாகத் தேடி ஒன்றை எடுத்துச் சோதிடிட்டம் கொடுத்தார்.

சோதிடர் கவடியில் எழுதியிருந்ததை மிகவும் வேகமாக வாசித்தார். வாசித்தார் என்பதைவிடப் பாடினார் என்று சொல்லலாம். இசைத் துறையில் அவருக்கு வாய்ப்பு நிச்சயமாக இல்லை என்பதாலேயேதான் அவர் சோதிடத்துறைக்கு வந்தாரென்று நினைத்தேன். வாசித்து முடிந்த பிறகு, என் முகத்தை ஏற்றுக்கூட்டுப் பார்த்தார். “குணசிங்கம் ஜயாவுக்கு ஒரு காரியத்தைப் பற்றிக் கவலை. அது சரிவருமா வராதா என்று சஞ்சலப்படுகிறார். ஜயா நாலு காரியத்தில் இறங்கினால் ஒன்று இரண்டு சரிவரும். பொறுமையாக இருந்தால் அம்பாள் கருணையால் நினைத்த காரியம் சித்திபெறும்” என்று சொன்னார்.

அவருடைய தட்சணையைக் கொடுத்துவிட்டுப் பிறக்கிராசியாரைப் பார்க்கப் போனேன். பிறக்கிராசியார் அலுவலகத்தில் இருந்தார். வழக்கு அலுவல் கொஞ்சம் இழபுகீற்று என்றார். எப்படியும் வென்று தருவேன் என்று உறுதி அளித்தார். அவருக்கும் தட்சணையைச் செலுத்திவிட்டு வீட்டுக்குப் போனேன்.

அதுவரை நான் அறிந்த சோதிடர்களில் சுப்பையாச் சோதிடர் போல சரியாகச் சோதிடம் சொன்ன எவரையும் எனக்குத் தெரியாது. அவர் ஒரு சோதிடமாமணி. அதற்குப் பிறகு எப்போது பிறக்கிராசியைச் சந்திக்கப் போனாலும் சோதிடமாமணி சுப்பையாச் சோதிடரை அவர் அமர்ந்திருக்கும் அரசமரத்தடியில் சந்தித்துவிட்டுத் தான் போவேன். அவருடைய உதவியாளர் ராமையா உண்பதற்குக் கொஞ்சத் தானியமும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு போவேன்.

நால்	- பின்னவீன்துவத்தை விளங்கிக் கொள்ளல்
ஒசிரியர்	- சபா. ஜெயராசா
வெளியீடு	- முற்போக்கு கலை இலக்கியப் பேரவை11, இராஜசிங்க வீதி, கொழும்பு - 06.
விலை	- 125/-

கவிதைகள்

நேற்று ரண் கணவர்ல் காவியன்

பினாங்களைத் தோண்டிப் பேயான்று
எங்கிருந்தோ திடிரென
செம்மணியில் குதித்தது.
அவசர அவசரமாய்
பினாங்களைத் தோண்டியது.
திரெளபதியில் துகிலை உரியும்
தூர்ச்சாதனனாய் மயங்கிச் சலித்து
ரணங்கள் தோண்டியது
தோண்டத் தோண்டப் பினாங்கள்

ஒன்று மற்றொன்று இன்னொன்று வேறொன்று
நேற்று காணாமல் போன என் நண்பன்
அதிர்ந்து விழித்தேன்
வருவான் என்ற எண்ணத்தில்
வாசல் திறந்தேன்
முற்றத்துப் பந்தவின் கீழ்
உதிர்ந்து கிடந்தன
வெண்மல்லிகைப் பூக்கள்
எலும்புக்கூடுகளாய்.

மன்தும் தி.கலைச்சிசல்வி

பகுத்தறிவுள்ள மாணிடனே
நீ விண்வெளியில் புகுந்து
செவ்வாய்க் கிரகத்தில் ஏறி
அங்கு உயிர் வாழ சிந்திக்கின்றாய்.
அதுவும் பகுத்தறிவுள்ள முன்னேற்றம்தான்.
ஆனால் உன் மனசினுள் புகுந்து
'மனிதம்' என்ற ஒரு கிரகத்தை
வெளிக் கொணர்ந்து பார்த்ததுண்டா?
அதன் புனிதத்தை உணர்ந்ததுண்டா?
அன்புள்ள மாணிடனே
உனக்குள் இருக்கும் மனிதத்தை
முதலில் தரிசனம் செய்!
அப்போதுதான் உன்பகுத்தறிவு
நிதர்சனமாய் நிருபணமாகும்!

உக்கிப்போன

பக்கங்கள்

அமளி

என் முற்றத்து மாவில்
காய்த்த பழங்களைல்லாம்
புத்தி ஜீவிகளாயிருந்தன -
மூன்று தலைமுறையாய்
சேத்து வைச்ச
புத்தகங்களின்
உக்கிப்போன பக்கங்களை
உண்டு வளர்ந்ததால்.....

சோளகத்தில் பறந்து வந்த
சருகுகளின் மீது
ரோபின்சன் குருசோவிலிருந்து
கிரிகோரி மெலிகோவ் வரை
எழுத்துக்களாய்
வாழ்ந்து செத்து
உக்கிப்போன பக்கங்களின்
எச்சங்கள்
மின்னிக்கொண்டிருக்கின்றன.

நான் படிக்கும்
குப்பி விளக்கில்
விழுந்து செத்த
ஈசல்கள் கூட
முழு முட்டாள்களல்ல
என் புத்தகங்களை
அரித்து வாழ்ந்த
கறையான்களின்
குஞ்சுகளாதலால்.

கழுதைகளுக்கெங்கே
தெரிந்திருந்தது -
இந்தப் புத்தக வாசனை...
என் புத்தகங்கள்
உக்கிப்போயிருந்த
முற்றத்தில்
பக்கத்து வீட்டு நாய்
தினமும் வந்து

எழுத்தாளர் வ. கிராசையா

(எழுத்தாளர் வ. கிராசையா)
1919 - 2007

யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் பிறந்த இவர், கொழும்பில் கலை இலக்கிய சேவையில் தடம்பதித்தவர். ஆசிரியராக மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேல் பணி புரிந்தும், வாணோவியில் ஒரு தசாப்தத்துக்கு மேல் வாணோவி அன்னாவாகவும் வாணோவி மாமாவாகவும் செயலாற்றி நல்மாணக்கர்களையும் கலை, இலக்கிய ஊடக விற்பனைர்களையும் உருவாக்கி தன் ஆளுமையை விதைத்தவர். பிள்ளை இலக்கியப் பரப்பில் சண்டியன் ஒநாய், சந்தனக் கிண்ணம், புதிய பூக்கள் ஆகிய நூல்களை இயற்றி வெளியிட்டுள்ளார். ‘குறள்வழி வாழ்வு’ என்னும் இலகு தமிழ் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். பகுத்தறிவுப் பாசறையில் சீர்திருத்தவாதியாகவும், தமிழ் கதைஞர் வட்டம் எனும் தகவம் அமைப்பில் முன்னின்று உழைத்து எழுந்தாளர்களின் ஊக்கியாகவும், வள்ளுவம் வகுத்த பாதையில் பயணித்தவராகவும் நல்ல ஒரு மனிதராகவும் வாழ்ந்த முன்னுதாரணம் மிக்கவராவார்.

நாடகக் கலைஞர் சீத்தி அமரசிங்கம்

திருகோணமலையில் கலை இலக்கியப் பணியில் கம்பீரமாக இயங்கியவர். “அமரன் ஆனந்தன்” எனும் அமைப்பினாடாக, இசை- நடன நிகழ்ச்சிகளை மேடையேற்றியவர். 1954ல் “யாழ்” எனும் சிறுவர் கையெழுத்துப் பிரதியை நடாத்தியவர். “கலைவாணி நாடகமன்றம்”, ‘அமரன் ஸ்கிரீன்’ ஆகிய அமைப்புக்களினாடாக நாடகங்களை மேடையேற்றியவர். “இலங்கை வேந்தன்” என்ற நாடகத்தை அரங்கேற்றியதுடன் நாடகக் கலைஞராக “வீணை வேந்தன்” என்ற புனைபெயரைச் சூடியவர். இலங்கைத் திரைப்படமான ‘தென்றலும் புயலும்’ நாடகத்தில் நகைச்சவைப் பாத்திரமேற்றுப் பாராட்டுப் பெற்றவர். கொழும்பில் ‘சிரிப்பு நாடகமன்றம்’ மூலம் நாடகங்களில் பற்கேற்றவர். வில்லிசைக் கலைஞராகவும் வீதியலா வந்தவர். ஈழத்து இலக்கியச் சோலை என்ற அமைப்பின் ஊடாக தனிமனித் தீர்மானமாக செயற்பட்டு திருகோணமலையிலிருந்து பல நூல்களை வெளியிட்டு இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளர்ச்சி செர்த்த கலை இலக்கியச் செயற்திறனாளராவார்.

சீத்தி அமரசிங்கம் 1937-2007

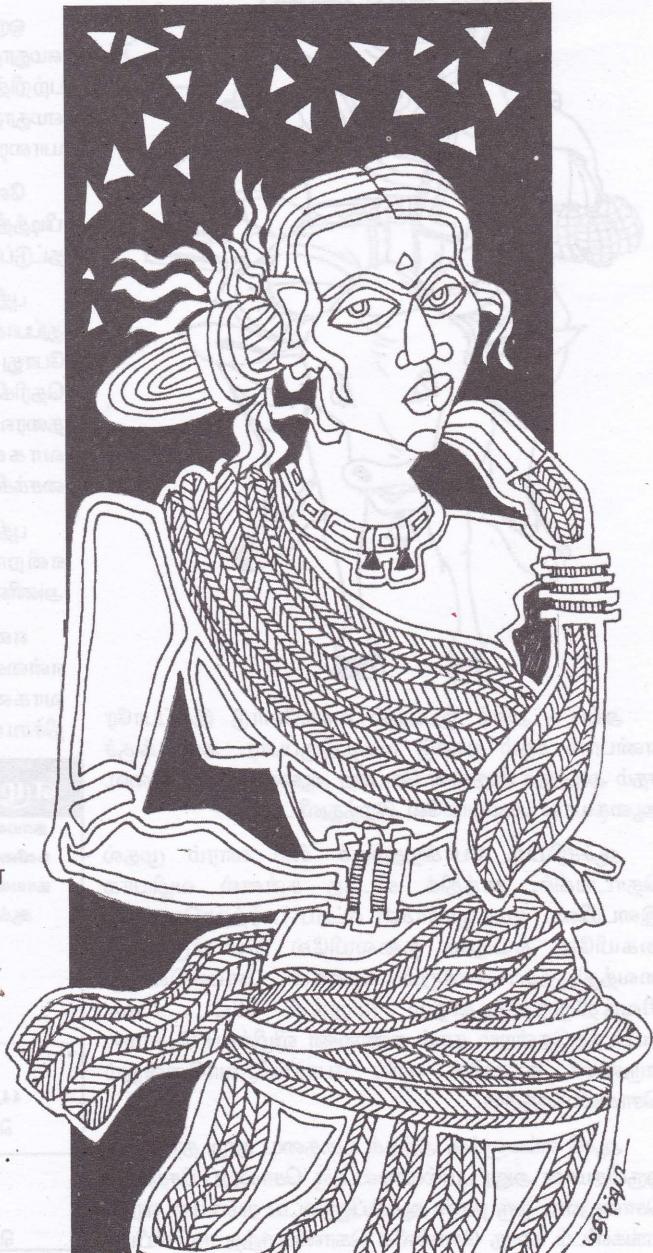
அன்மையில் மறைந்த ஈழத்துக் தமிழ் கலை கிலக்கிய கர்த்தாக்களின் பிரிவில் தேசியக் கலை கிலக்கியப் பேரவையும் தாயகமும் அவர் தம் உறவினர் அன்பர்களின் துயர்களில் பங்கு கொள்கின்றன.

கவிதை

நன்றி மறவாடை

அ.ருபவதானா

அவள் பாவம் - தன் மகனை எண்ணி அழுத்தான் முயற்சித்தாள் முடியவில்லை. விழிகளில் நீரில்லை இமைகளை பிடுங்கிய கண்கள். பாவம் கடலில் கடலில் விரக்திக் கடலில் தத்தளிக்கும் இவள் மகனோ கல் உடைக்கிறான் - கல்வி கற்கின்ற வயதில் அவன். பாவம் தன் வியர்வை கல்லறையில் சாவதைவிட கருவறையிலேயே செத்திருக்கலாம். குடியில் தந்தை சக்கர கதிரையில் தாய் நான்கு தங்கைகள் என்ன செய்வானவன். மரமும் வெட்டினான். வெட்டும் வேளை கோடரிக்கு உயிர் கொடுத்த உன்னையே வெட்டுகிறது என எஜமானர்களை எண்ணுவான். அவன் ஒருவன் மட்டுமல்ல..... உலக தொழிலாளிகள் விடும் கண்ணீர் பூமியை முத்தமிட்டு நிராசைகள் பெருமுச்சில் வெப்பமாகி ஆவியாகி பொழிகின்றது மழை.

அதனால் தானோ என் பேணையின் உதடுகள் என்ன நன்றி மறவாமல் கவி பாடுகின்றது.

எமதுாதுர்

- ஆதவா அ.சீந்தாமணி -

அப்பு - அவர் இப்பவும் எங்களோடு இருப்பாரே என்டால் சுதம் ஒண்டு அடித்திருப்பார். அவருக்குச் சுதம் அடித்துச் சாதனை செய்கிற ஆசை இருந்ததில்லை. ஆகையால் அடியாமலே இறந்துவிட்டார்.

ஆச்சரியம், போகிறதற்குச் சில வாரம் முதல் தொடங்கிச், சாத்திக் கிடந்த சன்னல் வழியாக இடையிடை எமதுரமராசன் எட்டிப் பார்த்தானென்றும் கையிலே கயிறும் தலையிலே பொன்றுடியும் வைத்திருத்தானென்றும் கண்கள் பளபளவென்று சிவந் திருந் தென்றும் முறுக்கி விட்ட மீசை பட்டத்தென்றும் தான் கண்ணை விழிக்கப் போசாமல் ஏருமைக் கடாவில் ஏறிப் போய்விடுவானென்றும் சொல்லியிருந்தார்.

ஆச்சி எங்களுக்கு அந்தக் கதையை நூறு தரமாவது ஒருவிதமான அலுப்புமில்லாமல் ஒரு சொல்லுப் பிசகாமல் சொல்லுவா. ஒரு நாள் ஆச்சியினுடைய தமியார் வந்து எங்களிடம் கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஆச்சியிடம்

எமதுரமன் எல்லாரிட்டையும் போக இயலாது. எமதுாதரைத் தான் அனுப்புவான் எண்டும் அப்பு எமதுாதரைத் தான் எமன் எண்டு நினைச்சுக் குழம்பிப் போனார் எண்டும் சொல்லிவிட்டுப் போன பிறகு ஆச்சிக்கு அந்தக் கதை சொல்லுவதில் உற்சாகம் கெட்டுப் போய்விட்டது. ஆச்சியும் பிறகு கனகாலம் இருக்கவில்லை. தன்னை யார் வந்து கொண்டு போனது எண்டு சொல்லுகிறதுக்கும் வாய்ப்பில்லாமல் திடீரெண்டு போய்விட்டார்.

பிறகு பிறகு யாரையும் கூட்டிக் கொண்டு போக எமதுரமராசனோ எமதுாதர் களோ வருகிறதாக எங்களுக்கு யாருஞ் சொல்லியதில்லை.

ஒருவேளை எமலோகத்தில் வேலைச்சுமை அழிக்கோ, எமதுாதர்கள் தங்களது சட்டப்படியான வேலை நேரங்கள் பற்றித் தொந்தரவு கொடுத்தார்களோ, அல்லது எமதுாதர்கள் சிலர் இறந்து போய் அவர்களின் இடத்திற்கு யாரையும் நியமிக்க முடியாமலோ போயிருக்கலாம்.

வேலையைச் செய்வதற்கு ஒப்பந்தகாரர்களைப் பிடித்திருக்கலாம். ஒருவேளை ஏருமை மாடுகளுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

புதிய எமதுாதர்கள் கயிற்றுக்குப் பதிலாகக் கனரகத் துப்பாக்கிகளையும் கைக்குண்டுகளையும் நேரம் போதாத போது கண்ணிவெழுகளையும் பயன்படுத்துமாப்போல் தெரிகிறது. விமானங்கள் மூலமும் கடல் வழியாகவும் தரைவழியாகவும் வந்து போகிறதாகவும் தெரிகிறது. கவச வாகனங்கள் கிடையாத போது மோட்டார் சைக்கிள்களிலும் வெள்ளை வான்களிலும் வருகிறார்கள்.

புதிய எமதுாதர்களின் சீருடைகளும் மாறிவிட்டன. என்றாலும் எல்லாரும் ஒரே விதமான சீருடை அணிவதில்லை.

எனக்குள் ஒரே பிரச்சினை என்னவெண்டால் என்னைத் தேடி வருகிற எமதுாதர் என்ன வடிவில் எந்த வாகனத்தில் வருவார்கள் என்பதை எவருக்கும் நிச்சயத்துடன் சொல்ல முடியவில்லை என்கிறது தான்.

எழுத்தாளர்களுக்கு வேண்டுகோள்

தாயகம் சந்தீகையில் உங்கள் சீருகதை, கட்டுரைகள், கவைதை மற்றும் கலை கிளக்கிய பல்துறை ஆக்கங்களை நாயகம் வீரும்பி வரவேற்றின்றது. தயவு செய்து உங்கள் ஆக்கங்களை அனுப்பி வைக்கும்படி வேண்டுக்கோள்.

த.தண்ணீகாசலம்

ஆடியாதம் வீதி,
கொக்குவில் கிழக்கு, கொக்குவில்.

வசந்தம் புத்தகாலை

44, 3ம் மாடி, கொழும்பு மத்தை சந்தை தொகுதி,
கொழும்பு - 11. Tel 011-2335844, 2381603

மின்னஞ்சல் முகவரி

thayakam_1@yahoo.com.

கிளாலைபேசி : 021-2223629, 011-2335844.

அண்டை நாடோன்றின் தொலைக்காட்சியில்
பயங்கரவாதம் பற்றிய ஒரு விவரணத்தில்
ஊடகவியலாளர் பொலிஸ் மேலதிகாரியிடம் கேட்டது:
“பொலிஸ் படையினர் விவசாயிகளைக் கொல்கிறார்களாமே!
பெண்களையும் குழந்தைகளையும் முதியவர்களையுங் கூடச்
சாகடிக்கிறார்களாமே!

“இது உண்மையா?”

பொலிஸ் மேலதிகாரி ஊடகவியலாளர்களிடஞ் சொன்னது:
“பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான நமது போரில்
நம்முன் எதிர்ப்படுகிறவன் நம் மீது குண்டெறிகிறவரை
அவன் பயங்கரவாதியா இல்லையா என்று காத்திருக்க இயலாது”.

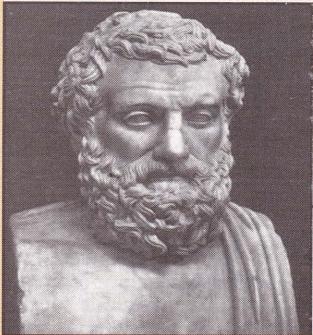
அதே கேள்வி வெவ்வேறு குழ்நிலைகளில்
வெவ்வேறு சொற்களிற் கேட்கப்படுகிறது.
அதே பதில் எல்லாச் குழ்நிலைகளிலும்
ஏற்ததாழ ஒரே விதமாக வழங்கப்படுகிறது.
கேள்வி சரியானது. பதிலுஞ் சரியானது.

பொலிஸ் படையினர் முன்னோ
ராணுவத்தின் முன்னோ
எதிர்ப்படுகிற எவரும்
பால், வயது வேறுபாடின்றிப்
பயங்கரவாதியாகக் கருதப்படலாமெனின்
பயங்கரவாதியாகக் கருதப்படக்கூடிய எவரும்
பால், வயது வேறுபாடின்றிப்
பயங்கரவாதியாகவே இருப்பது
சற்றுப் பாதுகாப்பானது.

- சேகர் -

**பயங்கரவாதியாக ஒருந்தும் பற்றிய
ஒரு சிற்றுக்களை**

நாடகத்தொடர்

நாடகாசிரியர் ஈஸ்கலஸ்
எதிர்ச்சந்தம் -2
(Antistrophe)

பாற்குழு

திண்ணிய நெஞ்சு கொண்டார்,
கடுந்துயார் எதிர்த்து நின்று
உறுதிகொள் விருப்பினை நீர்
விற்லொடு உந்தி நின்றார்.
கடிவாள மற்ற நாவால்
கடுமொழி பேசி நின்றார்;
ஆயினும் நானோ இங்கு-
அச்சம் என் இதயம் தைக்க
ஆற்றோணா தடங்கி விட்டேன்.
உமக்குள இன்னல் இவற்றின்,
இருளார்ந்த சேய்மை முடிவை
கண்டிலன் சிறிதும் இங்கு.
ஓ, அது மிகக் கடினம்,
ஜோவினது இதயம் அடைதல்
மிகமிகக் கடினம் ஜூயா!
வேண்டுதல் எவையும் அவர்தம்
செவியினைச் சென்று அடையா.

புறாமீதியஸ்

கனிவறு நெஞ்சங் கொண்டவர் ஜோவ்,
எனக்கது தெரியும், நன்கு தெரியும்-
தனக்கெனவே அவர் நீதியை வகுப்பார்;
ஆயினும், விதியின்கை விரைவில் அவரை
முந்தறு வேளையில் குழந்தைபோல் நின்று,
அஞ்சி நடுங்கி ஒடுங்கிக் கிடப்பார்.
சிலிர்த்தெழும் சினத்தைச் சாந்தப்படுத்துவார்;
அன்றவர் ஒதுக்கி நின்ற நட்பினை
நயந்து நின்று இரந்து நாடுவார்;
தளைகளுட் கிடந்து பொறுமையற் றிருக்கும்
என்னைக் காட்டிலும் என்தளை அகற்ற
என்று மில்லா முணைப்புடன் முந்துவார்.

கட்டுண்ட புறாமீதியஸ்

நாடகாசிரியர் ஈஸ்கலஸ்

ஊங்கிலத்தீல் ஜே.எஸ். பிளக்க
தமிழில் குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம்

க.மு ஜந்தாம் நூற்றாண்டுக் கிரேக்க நாட்டின் அவைச்சுவை நாடகமொன்று -
நாடகாசிரியர் : ஈஸ்கலஸ் - கிறீக்கிமாழியில் எழுதப்பட்டது-

யல்

ஸ்கலஸ்

ஸ. பிளக்கி
கலீங்கம்

கமோஸ்ரு -

-

பாடற்குழு

உரைத்திடும் இக்கணம்,
நாமறிய உரைத்திடும்;
நீர் புரி குற்றமென
அவர்களும் யாவையும்
நாமறிய உரைத்திடும்;
எதற்காய் அவர் உமைச் சிறைப் பிடித்தார்,
அவமதித்தார், இகழுந்தார்,
ஆணை செலுத்துகிறார்?
நடந்த கதையினைச்
சொல்லுதல் உமது
சோகச் சுமையினை
அதிகரிக்காதெனில்
சொல்லும் கேட்கிறோம்.

குழந்தை ம. சங்முகலிங்கம்

புறாமீதியல்

சொல்லுதல் சொல்லாது விடுதல் இரண்டுமே
எனை வருத்தும்.

எத்திசை நோக்கினும் வேதனை எனக்கு.

அழிவார்ந்த பூசலை முதன் முறையாக
கடவுளர் தம்முள் தொடங்கிய வேளை,
விண்ணுலகதனில்

பொங் கு வெஞ் சினத் துக் கிளர் ச் சி
யொன்றெழுந்தது-

முது பெரும் சிறப்புடை அரியணையிருந்து
கடவுளர் தலைவன் க்ரோனோஸ் (Kronos)
சை அகற்றி அல்வரியாசனத்தில்

ஜோவின் ஆட்சியை அமைத்திட முயன்றனர்,
அங்குளசிலபேர்;

வீங்கிப் பெருக்கும் ஜோவின் தலைமையை
மொட்டில் கசக்க ஏனையோர் முயன்றனர்-
வின், மன் இரண்டிலும்

முதன்மை நிலையிடை
தைத்தானிய (Titan) மைந்தரிடம்
மெய்யறிவார்ந்த அறிவுரை கூறினேன்;
ஆயினும் அவ்வுரை வீணாயிற்று.
அஞ்சாத அவர்தம் முரட்டு நெஞ்சங்கள்
அமைதியோ டமைந்த வழிகளை, முறைகளை
பொறையொடு செயற்படு தந்திர வழிகளை
ஏனானம் செய்து வெறுத்து நின்றன;
வீச்சொன்றில் விரைந்து பெறுகின்ற வெற்றி
ஒன்றினை மட்டுமே விழைத்து நின்றன.
ஆயினும், நானும், என்தாய் தேமிசம்
(Themis)

பூமித்தாயும் (ஓருநுவின் பன்னாமம்)-
இத்தகை பூசலில்,
வன்செயல், மூர்க்கம் என்பன பயன் தரா,
தந்திரவழிமுறை பயன் தரக் கூடுமென,

தந்திரவழிமறை பயன் தரக் கூடுமென,
வருவதுரைக்கும் வளமார் பாங்கில்
இடத்தவர்க்குரைத்தோம் உறுதியாக.
செருக்குடைத் தைத்தானிய மூர்க்க தம்மிடம்
இவ்வாறுவிழரை எடுத்துக் கூறினேன்.

ஆயினும் அவரோ,
செயற்திறம் மிகக் எனது பேச்சினைக்
கேட்க மறுத்து வெறுப்பொடு விலகினர்.
இந்தவாறெனது திட்டங்கள் யாவிலும்
குழம்பித் திணறிக் கிடந்த நானும்,
அப்போதிருந்த அவல நிலையினில்
எனது அன்னை தேமிசோடினைந்து,
எனக்கு ஜோவ் தந்திட முன்வந்த
நட்பினை ஏற்றிடல் சாலச் சிறந்தது,
என, வழிவேறின்றி ஏற்றுக் கொண்டேன்.
எனது அறிவுவரை நிமித்தமாக
ஹூழி முதலாய் நிலை பெற்றிருக்கும்
செம்மைசார்ந்த சிம்மாசனத்திருந்து
ஆழத் தடங்கண்டிட வியலா,
காரிருள் குழந்த பாதளச் சிறையினுள்
க்ரோனோஸ் (Kronos) தனது நட்பாய் நின்ற
படைக்குழாத்தொடு ஏறியப்பட்டார்.
எத்துணைபெரிதோர் அன்புப் பரிவினை
என்பால் அன்று பெற்றார் ஜோவ்;
அந்த ஜோவ் இன்று விண்ணுலகின்
வியன்பெரு தலைவராய் விளங்குகின்றார்;
இன்றெனைப் பாரும்,
அன்று நான் அவர்பாற் கொண்டிருந்த
பேரார்வப் பெரும் பரிவுக்கான
பரிக்கள் இவைதாம்: இந்தவாறே
அன்று தொட்டின்றுவரை இருந்துவருகிறது.
வல்லாளார் தம்மை ஊடுருவிச் சென்று
பற்றிக் கொள்ளும் பெரியதோர் வியாதியே,
சந்தேகம் என்பதை அறிந்து கொள்ளும்;
களங்கமில்லா அன்பினைக் காட்டும்
நபரே முதலிற் சந்தேகித்துச்
சரித்திடப்படுவார்.
எந்த என் தவறுக்காக,

இங்கெனக் கல்லல் தந்திடும்
பெரும்பிழை சுமந்து உள்ளேன்,
என்று நீர் கேட்டு நின்றீர்;
கேட்டதற் கென்விடை கேளும்:
தன்மேனார் மரபில் வந்த
தனிப்பெரும் சிம்மாசனத்தில்
வந்தமர் மறுகணத்தில்
மாண்புறு கடவுளர் கூட்டம்
கூட்டினார் ஒன்று சேர்;
அவரவற் குரியது திறம்பாது நல்கினார்;
அவரவர் அதிகார ஆளைல்லை வகுத்தார்;
அதிசயர் ஆதிக்கம் தனதென நிறுவினார்;
ஆயினும் அந்தோ! துயர்பிகு மனிதர்!
பாவம் அவர்கள்!

எந்தவொரு பாகமும்
எந்தவொரு பகுதியும்
மனிதருக் கில்லை;
மனித ஜீனத்தின் நினைவெச்சம் யாவையும்
உலகிடை இருந்து துடைத்தழித்திடச்
சபதம் செய்தனன் புதிய தலைவன்;
அவ்வினந் தன்னைப் புதிதாய் வார்த்து
புதியதாய்ச் சமைத்திட உறுதிபூண்டனன்.
அவரது விருப்புக் கைக்கடா வண்ணம்
ஆங்கு குறுக்கிட்டுக் குழப்பி நின்று
நாசம் செய்தவன் நான் ஒருவனே-
கடவுளர் மத்தியில் நான் ஒருவனே.
வல்லமை மிக்க என்துணை இல்லையேல்
அழிந்து போயிருக்கும் அக்கீழுலகம்;
வாழும் மனிதர் யாவரையும் அன்று,
விழுங்கி இருக்கும் மீட்பிலா அழிவு.
இவைதான் எனது குற்றங்கள் அறியும்;
ஆழந்த துயர்தரு இவ்வின்னல்கள் யாவும்,
காண்பவர் உள்ளத்தே கழிவிரக்கம் தூண்டும்
இப்பாடுகள் அனைத்தும்,
இந்தவாறே....
விலைகொடுத்தென்னால் வாங்கப் பட்டன;
மாணிடம் மீது பரிவு கொண்டவன்

பரிவு மறுக்கப்பட்ட ஒருவனாய்
பரிதவித்திங்கு கிடக்கிறேன் காணும்-
தந்திரம் மிக்க சித்திர வதையினுள்
நொந்திடுமாறு வீழ்த்திடப்பட்டு
நீட்டி நிமிர்த்திக் கிடத்தப்பட்டுளேன்-
'மேதகு ஜோவின் மேன்மைக் கிழுக்கு',
எனப் பறைசாற்றும் காட்சிப் பொருளாய்.

பாடற்குழு

இரும்பிதயம் கொண்டவர்,
இரக்கமிலா திறுகியவர்;
விழிநீர்த்துளி சொட்டாது
உன்துயர் பார்த்திருக்க
யாரால் முடியும் புறொமீதியல்?
மனமார்ந்த மகிழ்வொடு
உணநான் காணவில்லை;
அந்தவாறு கண்டேன்
எனக் கூறுவனேல்,
பொய்யுரத்ததென் விழி
என்பேனையா.

புறொமீதியல்

நட்புடையார் நின்று காணுதற்குகந்த,
நல்லதொரு காட்சியாக
நிச்சயம் நானில்லை.

பாடற்குழு

ஒன்று மட்டும் தான்
உமது குற்றமா?

புறொமீதியல்

வருதீங்கு முன் உணர்ந்து
சோம்பிக் கிடக் காதிருக்கவும்,
விதியினை முந்திச் செய்தாற்றிச் செல்லவும்,
வல்லமை இல்லா மானுடற்கு நான்
வலிந்து சென்று கற்றுத்தந்தேன்.

பாடற்குழு

அவப்பேறு தன்னை எதிர்பார்த்து நிற்றல்
துயர்மிக்கதொரு நோயென அமையும்;
எந்தவாறு இந்த நோயினைக்
குணமாக்கி விட்டார்?

புறொமீதியல்

இருளாட்டந்து கிடந்த மனிதர் உள்ளத்துள்
ஆர்வத்தோடென்றும் நல்லதை எதிர்பார்க்கும்
முந்துறு மூர்க்கத்தை முனைப்புடன் விதைத்தேன்.

பாடற்குழு

நிலையற்ற மானுடர்க்கு
நிச்சயம் அது ஒரு
நலம் தரும் அருட்கொடை.

புறொமீதியல்

அதுமட்டுமல்ல,
அதனினும் மேலாய்
நெருப்பினை மனிதற்கு எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

பாடற்குழு

ஒனிவண்ண வதனத்துச் செந்தழல் என்பது
மகிழ்வொடு மனிதனால் துய்த்திடப் படுகிறதா?

புறொமீதியல்

மகிழ்வோடது நுகரப்படுகிறது;
கைவினைக் கலையாவும் ஸன்ற தாயென
கவின்மிகு கனலும் பயன் விளைத்துள்ளது.

பாடற்குழு

நீர் புரிந்த குற்றங்கள் இத்தனை மட்டுமே;
இப்படி இருக்க ஆண்டகை ஜோவ்
இத்துனை மூர்க்கமொடு வெஞ்சினாங் கொள்வதேன்?
தானிடு பழித்தண்டங்களுக்கவர்
எல்லைகள் வகுத்துக் கொள்ளவில்லையா?

புறொமீதியல்

இல்லை, இல்லை; எதுவுமே இல்லை;
தன்மகிழ் வொன்றுமட்டுமே அன்றி
வேறொதுவுமில்லை.

பாடற்குழு

எப்போது தான் அவர்
மகிழ்வெர்டு நின்று திருவளங்கொள்வார்?
எதிர்பார்த்திங்கு காத்திருத்தல்
பயனேதும் பயக்கா வீண்செயல்;
பிழையொன்றை நீர் புரிந்தீர்
எனக் கூறுகின்றீர்;
மனமகிழ் வெதையும் எமக்கு நீர்
தந்திடவில்லை;
அனவிலாத்துயினை உமக்கு நீர் கொணர்ந்தீர்
இனி இது போதும்,
பழிகேடு மாற்ற மார்க்கம் தேடும்.

புறொமீதியல்

பேரிடற்பாட்டு வலைச் சிக்கலுள்
பாதம் சிக்குண்டு
உருக்குலைக்கப் பெறாதிருக்கும்
ஒருவரால்,
நலங்கெட்டு நெந்து கிடப்பவனுக்கு,
எளிதாக நின்று
அறிவுரை ஒன்றுடன் தெளிவுரை சேர்த்துக்
கூறிடமுடியும்.
எனினும் நானோ,

எனது விதியினை முன்னறிந்திருந்தேன்;
அச்செயல் தவறேனில் இருந்து விட்டும்;
என் செயல்,
இன்னலை எனக்கு ஈய்ந்தது;
நான் அதை ஏற்று, இன்னலத்தினைப்
பெற்றுக் கொடுத்தேன் நலிவறு மனிதற்கு.
இந்த நோக்கினைத் தெளிவுற அறிந்த
உணர்வொடு புரிந்தேன்.

அஞ்ச வருகின்ற இடையொடு கூடிய
மாமழைக் கடவுள் ஜூபிபிட்டர் (Jupiter) என்னை,
வியன்பெரு விசம்புக்கும் மண்ணுக்கும் மிடையே
குளிர்ப்புயல் வீசுமித் தரிசுப் பாலையில்
தனித்துக் கிடந்திட அறைந்து விடுவார்,
என நான் சிறிதும் எண்ணாத போதிலும்,
என் செயலால், அன்னவர் உணர்வு
புண்பும் என்பதை நன்கறிந்திருந்தேன்.
அழுகையாற் செப்பனிட முடியாப் பேரிடர்,
அதற்காய் நின்று அழுவதை நிறுத்தும்.
இறங்கிவாரும்,
வரவிருக்கும் வாய்ப்புக்கள் பற்றி
உம்மொடு நான்,
நீள நினைந்து,
அகலவ் சொல்லாடுவேன்.
சந்தேகம் வேண்டாம்;
தேரைவிட்டிறங்கிவாரும்;
பேரிடரினுட் கிடக்கும் ஒருவனது
இன்னலிற் பங்கேற்க நானைம் வேண்டாம்;
அமைதியற்று அலைகின்ற யாவற்றுள்ளும்,
அவப்பேறாக வருகின்ற இடையூறான்றே
அதிகமாய் அல்லவுற் றலைந்து கிடக்கும்:
இன்று என்னுடன்,
நாளை உம்முடன்.

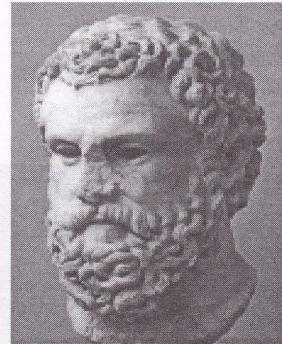
பாடற்குறு

புறோமீதியஸ்,
உமது விருப்பினை,
உணர்ச்சித் திறமிலாச் செவிகளில்
ஒத்தில்லை நீர்;
தென்றல் சுமந்து நிற்கும்
எங்கள் தேரை விட்டிறங்குகின்றோம்.
குற்றமற்ற விசம்பினை விட்டிறங்கி,
மெல்லெனப் புடைத்து வரும் இறக்கைகளின்
மிருதுவான வழிநடைப் பாதைவழி வந்து,
இக்கொடும் பாறையில் நிற்கிறேன்;
நெஞ்சுக்குக்கும் உமது துயரக் கதையினை
அந்தம் வரை நீர் கூறக்
கேட்டிருக்கக் காத்திருக்கிறேன்.

- (ஓடைனின் (Ocean) பிரவேசம்) -

ஓடைன்

எனது,
நீலவண்ணக் கடற்குகையிருந்து
வழுக்கு விசை கொண்ட

சிறகுடை இப்பறவை
சுமந்தெனை வந்தது;
இந்த இப் பறவைக்கு
வாயிரும்பு, கடிவாளம்
வேண்டியதில்லை;
உள்ளூறை உந்துணர்வுச் சிந்தை
கடிவாளமிட,
பறந்து வந்ததிப் படைப்புயிர்;
இந்தவாறு உமது துயர்களை அறியவும்,
கூடித் துயர் பகிரவும் வந்துளேன்.
மனிதன், கடவுள்
இவரிதயம் பினைக்கும் உறவு
பலமானது - இது உண்மை.
இருப்பினும்,
இவ்வண்ணமுள்ள பந்தமெதுவும்
எனைப் பினைத்திராத போதிலும்,
உமக்காகக் கண்ணீர் வடித்தேன் நான்.
முகப்புகழ்ச்சி மிகு மொழித் தொடர்களால்
உரையாடும் தந்திரம் என்னிடமில்லை -
இதனை நீர் அறிய மாட்டார்;
எந்தவாறுமது துன்பம் துடைப்பேன்? -
எனக்கதைக் கூறும்.

துயர் துடைத்திடச் சித்தமாயுள்ளேன்;
உற்றவேளை உறுகண் களைய
உறுதிபட விழைந்திடும் நட்பென,
இந்த ஓடைன (Ocean) அல்லாது
வேறொரையும் பெயரிட்டுப்
பெருமைகொள்ள முடியாதும்மால்.

புறோமீதியஸ்

ஆழிக்கிழவ, இது என்ன ஜயா?
என்னைப் பற்றிடும் பேரிடர் காண
இங்கு வந்திட எப்படித்துணிந்தீ?
பேரைல எழுகின்ற அருவியின் பெயரை
உம்பெயராகக் கொண்டுளீர் நீரும்;
அப்பேரருவியை, உமதுறை விடத்தை,
பாறைக் கூரைவேய் பவளமண் படங்களை,
சுயம்புவாய் எழுந்தள் அரண்மனைகளை,
இவையனைத்தையும் விட்டு நீங்கி;
இரும்பின் கடுந்தாய் என நிற்கும்

சித்திய நிலத்தை வந்தடைந்துள்ளீர்.

பாரும் இக்காட்சியை-

உமது நண்பன்,

ஜோவின் நண்பன்,

இன்று ஜோவ் ஏந்தி நிற்கும்

அப்பெரும் அரசியல் அதிகாரத்தினை

அவர் எய்திட உதவிய இவன்,

உயர்ந்து நிற்கும் அந்தக் கடவுளால்

நக்கப்பட்டுக் கிடப்பதைப் பாரும்.

ஓடன்

புரிந்து கொண்டேன் புறோமீதியெல்;

மதிநூட்பம் மிகக்கோர் நேரிய நபரிடம்

மெய்யறிவு சார்ந்த வார்த்தை ஒன்றினைப்

பேசிடலாமென வந்துளேன் நான்.

அறிவுக் திறத்தோடு ஏற்றுக் கொள்ளும்.

உமது மெய்நிலையை அறிந்து கொள்ளும்,

உமது மனப்பாங்கினைப் புதியதாகக் கொள்ளும்;

காரணம்-

கடவுளரை இன்று ஆண்டு வருபவர்

புதியதோர் அரசர், அறிவீர் நீர்.

உமது பேச்சினைச் சாந்தப் படுத்தும்,

ஜோவை எதிர்த்திடும் கூரிய வார்த்தை

எக்கணமேனும் ஏற்றிடாகிறுந்திடும்;

ஜோவ் எம் தலைவர்,

விழுமிய மாண்புடன் வேறாய் இருப்பினும்,

செவிக்கோடிருக்கிறார்.

அதனால், அன்னவர்,

புதிய துயர்கொண்டு பலியாஸைத் தாக்குவார்;

அந்த அதனொடு ஓப்பிடும் போது

இன்றைய சினமோ,

சிறுபிள்ளை விளையாடும் பொம்மை போலிருக்கும்.

நான் சொல்வதைத் தயைகூர்ந்து கேளும்;

உமது வெஞ்சினம் அனைத்தையும் தளர்த்தி,

இன்றைய துயர்கள் யாவற்றிருந்தும்,

விடுதலை பெற்றிட விரைந்து நில்லும்,

புறோமீதியெல்,

கேட்டுக்கேட்டுச் சலித்துப்போன

அறிவார் முதுமொழி பலதையும் மீண்டும்

நானும் எடுத்துரைக்கின்றேன் போலும்;

ஆயினும் உமக்கிது நன்கு தெரியும் -

பெரும் பேருணர்ச்சி மிகக் சொற்றொடர்களை,

உந்தி உரத்து ஒலித்திடும் நாவோ,

தன்னிலைவத் தானே விலைகொடுத்து வாங்கும்.

தற்பெருமை மிகக் கொண்டவர் நீர்,

விட்டுக் கொடாதவர், ஆதலினாலே,

பத்துமடங்கு புதிய துயர்களை

உமது தலைமீது குவித்துக் கொள்வீர்.

கூர்முனை கொண்ட ஊசிகளை உதைத்து

எதற்காய் ஊறுபடுத்திக் கொள்கிறீர்?

கடுமை மிகக் தலைவனாய் ஜோவ்

வல்லாட்சி புரிகிறார்;

தனது செயல்கள் எவற்றுக்குமே அவர்

விளக்கங் கூற வேண்டியதில்லை.

உமக்காக மன்றாட மட்டுமே செல்கிறேன்;

எனது குருதி உறவிலைக் காத்திட

என்னால் இயன்றதை முயன்று முடிப்பேன்;

அதுவரை பொறுமை காத்து இருந்திடுவீர் நீர்;

மட்டு மீறிய உமது பேச்சின்

வேகம், நன்கு கட்டுப்படுத்தும்;

'மடமை மிகக் நாவொன்று பெற்ற

நலிவறு தண்டம் தன்னால் இங்கு,

நுண்ணிறிவு மிகக் மேன்மகனொருவன்

மன்மீது வீழ்ந்தனன்' என்றொரு வதந்தி

எங்கணும் உரைக்கப் படாதிருக்கட்டும்.

புறோமீதியஸ்

என்பணியில் என்னோடு பகிர்ந்து நின்றும்,

துணிபுடன் என்னோடு முனைந்து நின்றும்,

குற்றப் பழிக்குள் அகப்படாது நின்றீர்.

அதையிட்டு மகிழும், நுண்மதியோடிரும்;

துணையேதும் புரியாது உமது தலையீடு;

அதனால், அதனை அதன்பாட்டில் இருக்கவிடும்.

வீணை அவரிடம் இரந்து நில்லாதீர்;

அன்னவர் செவிகள் செவிடாயுள்ளன.

உமக்குக் காவல் தேடி நில்லும்;

பாதுகாப்பற்றுது நின் தூதுப் பயணம்.

ஓடன்

அடுத்தவர் வளத்தைப் பேணும்

அறிவுரை சொரிவுதில் நீர்

அறிவார்ந்த ஒருவர் அறிவேன்;

இருப்பினும், உமது நலனில்

மிகுமடமையோடிருப்பீர்.

உம்மிட முள்ள நட்பால்

நன்னல் நாட்டங் கொண்டு

முயன்று நின்றுமைக்கும்,

நன்பார்தம் பணி எதிர்க்கும்

பிடிவாத குனக குறையை

நீளவே விரித்து நீர்

வளர்த்திட வேண்டாமையா.

நான் சென்று சொல்வதைச்

செவிமடுப்பார் ஜோவ்,

தெரியும் எனக்கு;

இது வெறும் வீம்புரையல்ல.

புறோமீதியஸ்

அன்பிரக்கம் கொண்டவர் நீர்;

அன்பின் வழியதாய் அமைந்திட்ட

உமது நற்செயல் நோக்கிற்கும்

நேரிய நட்புணர்வுக்கும்

நன்றிமிக உடையேன் நான்.

எனினும் உம்மிடம் குறையிரந்து கேட்கிறேன்:

திருவினையாகாப் பயனில் முறையில்

என்பொருட்டு

நின் பொழுதை வீணாடிக்க வேண்டாம்.

அவ்வாறன்றி,

முயன்றிட முனைவீராயின்,
 நம்பிக்கை தரவல்ல பொருளை நாடும்.
 நுண்மதி நயத்தால் இற்படாதிருக்கிறீர்,
 தீங்குறாதிருக்கிறீர்.
 எனக்கிடர் வந்துறும் வேளை
 என்னுடை தோழர் யாவரும்
 உடனிருந் திடற்பட வேண்டும்.
 எனுமென்னம் என்றுமே
 இல்லாதிருப்பவன் நான்.
 என் சோதரன் அட்லசின் (Atlas) துயர்கள்
 எனை வருத்தி நிற்பது போதும்.
 அன்னவன் பாவி,
 விண்மன் இரண்டின் தூண்களைத் தாங்கி
 மேற்றிசைக் கொடியில் உறுதியோடுள்ளன;
 நிறை மிகக் குறைந்த சுமையல்ல அது.
 இருளாடர்ந்த சிலிசிய (Cilician) நில அடிக்
 குகைகளை
 தன்னுடைய இல்லிடமாக்கிக் கொண்ட
 அன்னவன் தனக்குமாய்த் துயருற்றமுகிறேன்.
 பூவுலகின்பாற்படு
 பகைப்போர்ப் பண்புடைக் கெடுகுறி,
 செயல் முனைப்பொடு சீரிடும்
 தலை நூறுதாங்கிய சண்டமாருதம் (Typhon)
 வீறுகொள் விசையுடன்
 வென்றுக்கி ஒடுக்கப்படு வேளையில்.
 சமர்க்களத்து,
 அனினிரை நின்ற கடவுளர் தம்மை
 தனித்து நின்று எதிர்த்துத் தன்னுடை
 கொடிதிலும் கொடிய வாய் நூறு வழியே
 கொலையினைக் கக்கி வெளியே தள்ளியும்,
 பெரியோன் ஜோவின் கொடிய கோன்மையை
 முற்றற வீழ்த்தி அழித்திடும் பாங்கில்
 சர்ப்ப கேசப் பேய்மகளொனும் (Gorgon)தன்மையில்
 நயனம் தீப்பொறி கக்க நின்றனன்,
 ஆயினும் அன்னவன்,
 துயிலா இடியொடு விழிப்புடன் காத்து,
 அனல் முச் செறியும் இடியேறு ஒன்றினை
 வீசி எறிந்தனன் தலைகிழாக-
 வீம்புரை பகரும் பெருவாய் அரக்கனைத்
 தாழ விழ்த்தித் தரையிற் கிடத்தினன்;
 வீசி காற்றின் வீங்கு வீச்சொடு
 இதயப் பையில் ஓங்கி அறைந்தனன்;
 அன்னவன்,
 நீறெனக் குறுகி, நீண்ட பேருருவாய்
 உப்புக் கரிக்கும் கால்வாய் அருகே
 எயிட்னா (Aetna) மலையின் அடியில் நசியுண்டு
 நெடுநிலம் பரப்பி நீட்டிக் கிடக்கிறான்.
 அல்விட்த்து மலைகளின் முகடுகள்தோறும்
 செந்தனைல் என்னக் கனலும் உலோகங்கள்
 அறைந்தவாறங்கு அமர்ந்திருக்கின்றார்
 ஹெப்ஹெயிஸ்டஸ் (Hephaestus)
 அங்கிருந்தொருநாள் பெருநெருப்பாறுகள்,
 கொடுவாய்திறந்து பாய்ந்து பெருகி,
 அழகிய சிசிலியின் (Sicily) சமவெளிப் பரப்பெலாம்

சங்காரம் செய்து சாம்பலாக்கும்.
 இடிமுக்கத்தான் (Thunderer) தன் தாக்குதலால்
 நீராகிச் செயலற்று அடியிற் கிடக்கினும்,
 அனல் முச்செறியும்
 பாதாளச் சுடுகணை மையத்திருந்து
 வார்த்தைகள் விளக்கா வெஞ்சினத்தோடு
 கிளர்ந்தெழுவான் அச்சண்டமாருதன் (Thphan).
 ஆயினும், நான்,
 ஞானம் உள்ள உமக்கு எதற்காக
 அறிவினைப் புகட்டுவேன்?
 உம்மைக் காத்திட உமது அறிவினை
 துணையாய்க் கொள்ளும் என்பேன் உம்மிடம்.
 என் நிலைமை சார்பாக ஒன்று கூறுவேன்.
 தனது வெஞ்சினம் தன்னை ஜோவ்
 தானாக நினைந்து தளர்த்தும் வரையும்
 இத்துயர் அனைத்தையும் தாங்கிக் கொள்வேன்.

ஐஷன்

மென்னயம் மிகு வார்த்தைகள்
 வெஞ்சினத்துக்கு நல் மருந்து;
 புறோமீதியஸ்,
 இதனை நீர் அறியீரோ?

புறாமீதியஸ்

அமைதி குடிகொண்ட வேளையில்
 அந்தவாறுபேசும் போதினில்
 அருமருந்தாகவே அமையும்;
 ஆயினும், அவை
 உணர்ச்சி பொங்கிக்கிடக்கும் இதயத்தில்
 அச்சத்தை மேலும் அதிகரித்து நிற்கும்.

ஐஷன்

ஆயினும்,
 வரக்காத்து நிற்கும் கெடுதியைத்
 தடுத்துக் காத்திடும் முயற்சியில்
 என்ன தீங்கினைக் காண்கிறீர்?

புறாமீதியஸ்

பயனிலாப் பெரும் உழல்வு,
 முளைத்திறம்பிய மட்டமை.

ஐஷன்

அப்படியே இருக்கட்டும்;
 இருப்பினும் ஒன்றை நம்புங்கள்,
 விவேகம் மிக்கவர், சிற்சில வேளையில்
 முடராய்த் தெரிவதும் நல்லதாய் அமையும்.

புறாமீதியஸ்

முடராய் இருக்கட்டும்,
 விவேகியாய் இருக்கட்டும்,
 முடிவில்,
 பழிப்பொறுப் பென்மீதே.

ஒவ்வொ

இடர்ஞ்சா உமது வார்த்தைகள்
தயங்கு மனத்தோடு
என்னை இல்லம் போக்கும்.

புறாமீதியஸ்

கவனம்,
என்மீதுள்ள காதல் வெறுக்கப்படும் ஒருவராக
உமை மாற்றாதிருக்கட்டும்.

ஒவ்வொ

யார்தீ கவனம்?
எல்லாம் வல்ல அரியணையில் புதிய தலைவராய்
அமர்ந்திருக்கும் அவர் மீதா?

புறாமீதியஸ்

அவர் மீதும் தான்.
பொறமை மிகு ஜோவின் இதயத்தில்
வெறுப்பசம் ஏற்படாவண்ணம்
பார்த்துக் கொள்ளும்.

ஒவ்வொ

இவ்விஷயத்தில்,
உமது விதிப்பயன்
எனக் கெச்சரிக்கையாக இருக்கும்.

புறாமீதியஸ்

போய்வருக! நலமே சென்றுவருக;
உமதிதயத்தை,
இக்கணம் ஆண்டு கொண்டிருக்கும்,
செயலறிவத்திறம் மிகுசிந்தனைகள்,
உமை என்றென்றும் வழிநடத்துவதாக.

ஒவ்வொ

செல்கிறேன் நான், வெகு விரைவாக;
தெளிந்த காற்றின் பரந்த பாதையை
நான்குபாதம் கொண்ட என்பறவை
முந்தறு இறக்கையால் உரசிச் செல்கிறது;
சேரிடம் சென்றபின் எனதிப்பறவை
பழக்கப்பட்ட தன்தரிப்பிடத்தில்
சலித்துச் சோர்ந்த முழந்தாள் மடக்கி
இன்பு அமைதியோ டமர்ந்து கொள்ளும்.

கூட்டுப் பாடல் (Choral Hymn)

முதற்சந்தம் - 1 (Strophe)

உமக்கு வந்துற பேரிட்கள்,
சான்று காண வொண்ணாத் தவறுகள்-
அத்தனைக்குமாய் அழுகிறேன் புறாமீதியஸ்
மென்னுறாற்றுக் கண்ணிருந்து

பெருக்கெடுக்கும் விழிந்ற்
பெருவெள்ளாம் எனப்பாய்ந்து
நனைக்கிறது கனனம்.
இது கொடிது! மிகக்கொடிது!

கொடிது!! கொடிது!!
தானே படைத்த சட்டவிதிகளால்
ஆட்சிபுரிகிறார் ஆண்டகை ஜோவு:
முன்னிலைக் கடவுள் யாவர்க்கும் மெதிராய்
ஆதிக்க ஈட்டியை நீட்டி நிற்கிறார்.

எதர்ச்சந்தம் - 1 (Antistrophe)

ஓ, புறாமீதியஸ்,
குழ்வெளி அனைத்தும்
உன்னிதி நினைந்து,
எங்கும் எதிரொலிக்கும்
ஏங்கு குரலெழுப்பி
அழுதரற்றுகிறது.
அயலிலே உள்ள
புனிதமிகு ஆசியக்
குலமர பினங்கள்
உன்பொருட்டாய் நின்று
கண்ணீர் பெருக்கும்;
உனக்காவும் - மற்றும்
உனதாகவும் நின்ற
வல்லமை மிக்கவர்
பெருமதிப்பார்ந்தவர்
பண்டைய பேர்பலர்
இழிநிலைப்பட்டின்று
பெருமதிப்பிழந்து
கீழ்நிலைக்காகி,
உன்னோடு சேர்த்து
விலங்கிடப்பட்டுளார்.

முதற்சந்தம் - 2 (Strophe)

வீரப்பட்டி கட்டிய புதல்வியர்
தம்மொடு நின்று கொள்ச்சிஸ் (Colchis) தாயவள்
உன்பொருட் டங்கு கண்ணீர் வடிக்கிறாள்;
பூமித்தாயின் அதி அந்த முனையில்
தனித்த மயோட்டிஸ் (Macotis) தன் குளிர்நீரைப்
பரப்பி ஆர்ப்பாரிக்கும் சித்தீய (Scythian) மன்னின்
குலமருபுக் குழுக்கள் உம்பொருட்டங்கு
கண்ணீர் வடிக்கிறார். அறிந்திடும் புறாமீதியஸ்.

எதர்ச்சந்தம் - 2 (Antistrophe)

புலம்பெயர் அராயிப் பொருபடை வீரர்தம்
கண்மலர் யாவும் நீர் பனித்திருக்கும் -
நின்பொருட்டாகவே, நிச்சயம் புறாமீதியஸ்;
கோக்கேசிய மலைகளின் முககூகள் மீது
வான்முடிடி நிற்கும் காவல் அரண்களில்,
நீட்டிய ஈட்டிகள் சிலிர்த்திடப் பற்றி
நின்றிடும் அப்பெரு வீரர் தாழும்
நின்பொருட்டாகவே நீர்விழி சொரிகிறார்.

உயிரூடு உறையாடல்

சீதாதேவி சுந்தரலிங்கம்

அன்று சனிக் கிழமை அதிகாலை வேவளை எல்லோருக்கும் இனிமையாகப் பொழுது விடிந்தது. ஆனால் எனக்கு மட்டும் இட விழுந்த பொழுதாக ஏன் விடிந்தது? இந்தக் கேள்விக்குரிய விடையைக் கடந்த இருபத்திரண்டு வருடங்களாகத் தேடியும் பதில் கிடைக்காத ஒர் பாயியாகத் தான் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

“மங்கையாகப் பிற்பதற்கே நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டும்” என்று பாடிவைத்தார் மகாகவி பாரதியார். ஆனால் அவர் இன்று இருந்திருந்தால் என்றிலை கண்டு “கன்னியாக இருக்கும் போதே கள்ளிப்பாலுண்டு விடுவது மேல்” என்று கூடத் தன் பாடல் வரிகளை மாற்றி அமைத்திருப்பார்.

உண்மைதான். என்னைப் போன்ற பாவம்பட்ட பெண்கள் வாழ்வு வளமாக, அவர்கள் எதிர்பார்த்தது போல் அமையாவிட்டால் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்.

என் கடந்த காலம் கண்ணீருக்கப்பால் தெரிகின்றது. என் தாய் தந்தையருக்கு நான் மூன்றாவது பெண்ணாகப் பூமியை வந்தடைந்தேன். சிறு குழந்தையாக இருக்கும்

போதும் சரி இளமைப் பருவத்திலும் சரி எதுவித குறையாடுகளுமின்றி செல்வச் செழிப்போடு எனது சகோதர சகோதரிகளுடன் மிகவும் சுந்தோஷமாக வாழ்ந்தேன். எதுவித கஸ்டமும் தெரியாது, கவலை தெரியாது. காரணம்! எனது தந்தையார் நாங்கள் எது கேட்டாலும் இல்லை என்று சொல்லமாட்டார். எம்மைக் கடிந்து ஒரு வார்த்தை பேசுமாட்டார். எம்குப் பூஜை சுதந்திரம் தந்து வளர்த்தார். நான் மூன்றாவது பெண்ணாகப் பிறந்ததனால் தனக்கு நல்ல அதிஸ்டம் என்று கூறுவார். என் தந்தையைப் பொறுத்தவரை நான் அதிஸ்டக்காரப் பெண்.

எனது பாடசாலை வாழ்க்கையிலும் நான் எனது ஆசிரியர்களிடமும் சக சிநேகிதிகளுடனும் அன்பாகப் பழகி அவர்களின் அன்புக்குரியவளாகத் திகழ்ந்தேன். படித்து நல்ல முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்று மிகவும் ஆசைப்பட்டேன். சாதாரண தரம் வரை படித்த எனக்கு அதற்கு மேல் படித்து முன்னேற முடியவில்லை. பிரபல பாடசாலை ஓன்றில் படித்த நான் கொஞ்சமாவது படிப்பில் மேன்மை அடைய வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் என்னாசை நிராசையான போது அதுவும் என் வாழ்க்கையின் முதற் தோல்வியாகவும் அமைந்துவிட்டது.

என் தாய் தந்தையர் எனக்குத் திருமணப் பொருத்தம் பார்த்தே திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். திருமணம் என்ஷு ஆயிரம் காலத்துப் பயிர். அதற்குப் பெற்றோர்கள், பெரியோர்களின் ஆசீர்வாதத்துடன் ஆண்டவளின் அருளாசியும் வேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரை எல்லா ஆசிகளும் எனக்கு அப்போது கிடைத்ததில் மிக மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். ஆண்டவன் மீது அளவுகடந்த நம்பிக்கை எனக்குண்டு. அதனால் இறைவன் தான் எனக்கு இனிய இல்லற வாழ்வை அமைத்துத் தந்துள்ளான் என்று சுந்தோஷப்பட்டேன். என் பிறந்த வீடு போல் புகுந்த வீட்டிலும் மாமன், மாமி, மைத்துனர், மைத்துனிமார் இவர்களின் அன்புக்கு மத்தியில் வாழத் தொடங்கினேன்.

எனது கணவர் ஒர் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்தபடியால் மாத வருமானத்தில் சிக்கனமாகவும் வாழப் பழகிக் கொண்டேன். அவர் வேலை நிமித்தம் அலுவலகத்துக்குச் சென்று வருவார். அவருக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட குவார்டஸில் தங்கியும் வருவார். எனது இல்லறம் என்ற இனிய பூங்காவில் எனக்கு ஒர் மகன் பிறந்தான். தர்ச்சன் என்று பெயர் குட்டினோம்.

என் பின்னை கணவரின் வீட்டுக்குத் தலைச்சன் பேரனாகப் பிறந்ததனால் முடிகுடா மன்னாகத் திகழ்ந்தான். என் முத்த பின்னைக்கு நான்கு வயதாகி விட்டது. அப்போது எனது இரண்டாவது பின்னை கருவறையில் ஆறு மாதங்கள் நிறைவு பெற்ற சிக்வாக இருந்தான். வழக்கம் போல் அலுவலகம் சென்ற என் கணவர் அங்கு தங்கிவிட்டார்.

அவர் வரவை நானும் எனது முத்த மகனும் எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். “அப்பா வரும் போது எனக்கு நிறைய சொக்கலேட்டும், விளையாட்டுச் சாமான்களும் முக்கியமாகப் பந்தும் கொண்டு வருவார்”

என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் என்பிள்ளை. அவர் வீட்டில் நிற்கும் போது என் பிள்ளை மிகவும் ஆனந்தமாக இருப்பான். அப்பாவுடன் வெளியே போவதென்றால் பிள்ளையின் சந்தோசத்துக்கு அளவே இல்லை.

அவரின் வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்த எங்களுக்கு அதிர்ச்சியன் செய்தி மட்டும் தான் வந்தது. ஏன், எதற்கு, என்ற காரணங்கள் தெரியாது. தவித்துக் கொண்டு இருந்தேன். இச் செய்தி கேட்ட உறவினர்கள் என் வீட்டில் கூடத் தொடங்கி விட்டனர். ஆறு மாதக் குழந்தையை வயிற்றில் சமந்து கொண்டு இருந்த எனக்கு “அவர் வருவார். கலங்காதே” என்று தான் எல்லோரும் ஆறுதல் கூறினார்கள்.

இந்தச் செய்தியின் உண்மை, பொய் என்னவென்று நேரில் அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலில் அவரின் சகோதரன் அவர் இருந்த இடத்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். சென்றவர் இரண்டு பத்திரிகைகளைக் கையில் கொண்டு பத்தியடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தார். வந்தவர் ஒவைன்று கதறி அழுது கொண்டு “அவன்னி, அன்னன் எல்லோரையும் ஏமாற்றிப் போட்டுப் போய்விட்டார்” என்று மட்டும் கூறினார். எனக்கு அவர் கூறிய வார்த்தைகளின் அர்த்தம் பிரிந்தது. என் தலையில் இடியேறு விழுந்தது போல் இருந்தது. அவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும்.

அந்த இடத்திலேயே மயங்கி விழுந்த நான் கிறு இடைவெளியின் பின் கண் விழித்துப் பார்த்தேன். கண்ணிர் வெள்ளத்துடன் ஆங்காங்கே எல்லோரும் கண்ணிருடன் கிடந்தார்கள். கடவுள் மீது கோபப்பட்டேன், கடவுளை ஏசினேன், திட்டினேன், வாழ வேண்டிய வயதில் அவரைக் கூட்டிச் சென்று விட்டாயே, வாழ்க்கையில் காலடி வைக்கும் போதே என்னை அலங்கோலமாக்கிவிட்டாயே! என்னையும் இரு பிள்ளைகளையும் அனாதைகளாக்கி விட்டாய், ஜந்து வருடந்தான் எங்கள் வாழ்க்கை என்று ஏதாவது ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டேன் என்று தெய்வத்தோடு பேசி அழுதேன். அழுது என்ன பயன். எனக்குக் கணவன் இல்லை. என் பிள்ளைகளுக்கு அப்பா இல்லை. இது தான் உண்மை என்று உணர்ந்தேன். பிள்ளைகளுக்காக வாழ வேண்டும் என்று முடிவு எடுத்தேன். என் குடும்பத்தினரதும், கணவரின் குடும்பத்தினரதும் ஆறுதலிலும் அரவணைப்பிலும் வாழ்த் தொடங்கினேன்.

அப்பா முகமே தெரியாத எனது அடுத்த மகனும் பிறந்தான். கோடு என்று பெயர் வைத்தேன். அவன் வாழ்வையும் கோடுபாராக உயர்த்த வேண்டும் என்று நினைத்தேன். மன அமைதி அடைந்தேன். மீண்டும் மன்னிப்புடன் கடவுளிடம் கையேந்தினேன். என் பிள்ளைகளை வளர்த்து ஆளாக்க எனக்கு என்றும் உண்ணருள் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

அப்போது என் முத்த மகன் சிறுவர் பாடசாலைக்குச் சென்று வந்தான். அப்போது அவனுக்கு வயது ஜந்தரை. எனது சின்ன மகனுக்கு வயது ஒன்றரை. என் கணவர்

எங்களை விட்டுப் பிரிந்தும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை வருடங்கள் கடந்து விட்டன. என் வாழ்க்கையை என் இரு பிள்ளைகளுக்காகவும் அர்ப்பணித்தேன். அவர்களை வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் வாழ்த் தொடங்கிய நேரம் அந்தோ மீண்டும் விதி என் வாழ்க்கையில் புயலைக் கிளப்பியது.

பாடசாலை சென்ற என் முத்த மகன் வீதியைக் கடக்க முற்பட்ட வேளை விபத்துக்குள்ளாகி விட்டான் என்ற செய்தி பேரதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. எங்கே? எப்படி? என்ன நடந்தது? என்ற கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்கு முன்பே என் பிள்ளை என்னை விட்டுப் போய்விட்டான் என்ற பேரிட என் தலையில் விழுந்து விட்டது. தலையில் மட்டுமல்ல என் வாழ்விலும் இடதான் விழுந்து விட்டது. நான் ஒரேயிடயாக வீந்து விட்டேன். என் உலகமே இருண்டு விட்டது. இனி நான் ஏன் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணமே என்னுள் தோன்றியது. என் இளைய மகனைக் கூட நான் சில மாதங்களாக மறந்து விட்டேன். முன்னர் கணவனை இழந்தேன். இப்போது என் மகனைப் பறி கொடுத்து விட்டேன். எனக்கு அடுத்துத்து நிகழ்ந்த இரண்டு பேரிழப்புக்களாலும் வாழ்க்கை வெறுத்துப் பற்றற்றுப் போகும் நிலையில் என் நுயிரையே இழக் கும் அளவுக்கு நான் தள்ளப்பட்டேன். அப்போது தான் நான் என் செல்ல இளைய மகனை ஒரு கணம் நினைத்தேன்.

அவனுக்கு அம்மா இல்லை, அப்பா முகம் தெரியாது, அன்னா எப்படி இருப்பார் என்று எண்ண முடியாத, எதையும் அறிய முடியாத சிறிய பிள்ளை. அவனை இப்படித் தவிக்க விட்டு நான் போவதா? முடியாது. அப்பாவிடம் ஒரு பிள்ளை ஒடிப்போய் விட்டான். அவனை அவர் பார்த்துக் கொள்வார். இவனை நான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். என் இளைய மகனுக்குக் கூட்டாய் முனைந்தேன். அவனை என் கண்ணுக்குள் மனியாக மிகவும் கவனத்துடன் வளர்த்து வந்தேன்.

அவன் படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரணாக திகழ்ந்தான். பாடசாலையில் நல்ல பிள்ளை என்ற பெயரையும் எடுக்கத் தவறவில்லை. இவ்வாறு இருக்கையில் நாட்டில் ஏற்பட்ட குழப்ப நிலையாலும், எனது கணவரின் மறைவு சம்மந்தமான சில ஆவணங்களையும், அரசாங்க உதவிகளையும் பெற வேண்டி இருந்ததாலும் நான் எனது மகனைக் கூட்டிக் கொண்டு கொர்மும்பு வந்தேன். அங்கு ஒரு பாடசாலையில் எனது மகனை படிக்க வைத்தேன். அவனும் திறமையாகப் படித்து ஜந்தாம் தர புலமைப்பிரிசில் பர்டீஸையில் அதி கூடிய புள்ளிகளைப் பெற்று அப்பாடச்சாலையில் முதல் மாணவனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட போது மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இந்த சந்தோஷங்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கு உரியவர்கள் இல்லையே என்று மிகவும் துன்பமடைந்தேன். தனி ஒருத்தியாக நின்று இன்னல்கள் பலவற்றை முறியிட்டு என் பிள்ளையின் சுக துக்கங்களைப் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறதே என்று மனம் கலங்கித் தவித்த காலங்களுக்கு கணக்கே இல்லை.

வளர் வளர் என் பிள்ளை என்னை பலவாறான கேள்விகளுக்கு உள்ளாக்கினான். “அம்மா அப்பா எப்படி இருப்பார்? அப்பா இருந்தால் என்னை எல்லா இடமும் கூட்டிப் போவாரா? என் நண்பர்கள் சிலர் அவர்களுடைய அப்பாவுடன் தான் தினமும் பாடசாலைக்கு வருவார்கள். நான் மட்டும் அப்பாவுடன் போகவே முடியாதா? பெற்றோர் தின் விழாவுக்கு எல்லோரும் தங்கள் அப்பா அம்மாவுடன் தான் வருவார்கள். நான் மட்டும் அப்பா இல்லாமல் போய் வருகிறேன்”. என் என் பிள்ளை மற்றைய பிள்ளைகளைப் பார்த்து மனம் நொந்து பேசும் போது அவனுக்கு பதில் சொல்லிச் சமாளிக்கும் போது “ஆண்டவா என்னை ஏன் இப்படிப் படைத்தாய்” என்று ஆண்டவனைக் கேள்வி கேட்பேன்.

என் பிள்ளைக்கு அப்பா இல்லாத குறை தெரியாமல் மிகவும் அவதானமாக வளர்த்து வந்தேன். என் பிள்ளைக்குப் பதின்நான்கு வயதாகும் போது கனடாவில் உள்ள என் கணவரின் சகோதரன் என் மகனைத் தன்னிடம் அனுப்பி வைக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டார். மிகுதிப் படிப்பையும் அங்கே தொடரலாம் என்றார். மகனை பிரிய மனமில்லாமல் நான் முதலில் அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை. பின்னர் அவர் கூறுவதை சிந்தித்த நான் அதில் நியாயம் இருப்பதை உணர்ந்தேன். என் மகன் எதிர்காலத்தைக் கருத்திற் கொண்டு முதலில் மகனை அவரிடம் அனுப்ப முடிவு செய்தேன். என் மகன் இதற்கு மற்று தெரிவிக்கவே நானும் என் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு “அம்மா, இன்னும் ஒரு வருடத்தில் வந்து விடுவேன்” என உறுதி மொழி கூறி என் மனதைத் தெரியப்படுத்தி அவனை கனடா அனுப்பி வைத்தேன்.

என் மகன் என்னைப் பிரிந்து சென்றது துன்பமாக இருந்தாலும் தன் சித்தப்பாவுடனும் சித்தியுடனும் உடன்பிறவா சகோதரர்களோடு மிகவும் சந்தோசமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

இப்படியாக ஐந்து வருடங்கள் சென்ற பின் ஒருந்து அடங்கியிருந்த புயல் மீண்டும் வீறுகொண்டெழுந்தது போல் வீசியது. வானமே இந்து என் தலையில் வீழ்ந்து விட்டது போல் உணர்ந்தேன். ஆம்! “பட்ட காலிலே படும், கெட்ட குடியே கெடும்” என்ற பழமொழி எனக்காக எழுதப்பட்டது போல் சித்தப்பாவின் நிழலில் வாழப் போன என் பிள்ளையையும் தன் பிள்ளைகளையும் தவிக்க விட்டு கொடிய நோய் ஒன்றினால் அவனிப்பட்ட அவர் என் கணவரிடம் விரைவாகச் சென்றுவிட்டார்.

இப்போ என் மகன் அப்பாவையும் இமந்து சித்தப்பாவையும் இழந்து ஆதரவற்று நிற்கின்றான். ஆண்டவா இது என்ன கொடுமை. அப்பாவின் அருமை தெரியாமல் சித்தப்பாவின் நிழலில் வாழ ஆசைப்பட்ட என் பிள்ளை கடைசியில் நிழல் கொடுத்த மரமே வேரோடு சாய்ந்து விட்டது கண்டு கதிகலங்கிப் போனான். அப்பாவுக்கு “ஆடி அமாவாசை” விரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று என் பிள்ளை கடவுளிடம் இருந்து வரம் வேண்டி வந்திருக்கின்றான் என்றால் அதை விடவும் கொடுமை இருக்கிறதா?

இப்படியாக என் பிள்ளை இப்போது தனது சித்தப்பாவின் பிள்ளைகளுக்கும் சித்திக்கும் நிழல் தரும் விருட்சமாக நிற்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகி விட்டது.

காலச்சக்கரம் எப்படியெல்லாம் கழலும் என்பது யாருக்குமே தெரியாது. அப்படித் தெரிந்திருந்தால் ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் ஏற்படப்போகும் திசைதிருப்பங்களுக்காக கமைய வாழக்கையை அமைத்திருக்க முடியும்.

என் பிள்ளைக்கு கொடுத்த உறுதி மொழியை என்னால் காப்பாற்ற முடியாமலும் என் பிள்ளையோடு போய்ச் சேர்ந்து விடுவேன் என்ற நம்பிக்கையிலும் இருந்த எனக்கு என் நம்பிக்கை அவநம்பிக்கையாக மாறும் என்றோ, என் பிள்ளையை இப்படிப் பல வருடங்கள் பிரிந்திருப்பேன் என்றோ கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

இழப்புக்களைத் தாங்கும் இதயத்தைக் கொடுத்த இறைவன் பிரிவைத் தாங்கும் சக்தியையும் எனக்கு கொடுத்துள்ளன் போலும். அதனால்தான் என் பிள்ளையைப் பிரிந்து துக்கத்தோடும் துயரோடும் இவ்வுலகில் உயிரோடு ஊசலாடுக் கொண்டு இருக்கிறேன்.

எல்லாம் முடிந்து விட்டது என்று என்னால் இருக்க முடியாது. என் பிள்ளையிடம் போக வேண்டும் என்ற ஒரே முடிவுடன் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

அம்மா அம்மா என்று என் பிள்ளை என்னை நேரில் கூப்பிடவும், அள்ளி அள்ளி அணைத்து அவனை முத்தமிடும் காலம் மிக விரைவில் வருமென்று காத்திருக்கின்றேன் கிளையற்ற தனிமரமாக.

ஆங்கிலேயனின் பரிசு

2. ஆய்வுகூடப் படலம்

ஜெகதல பிரதாபன்

முன் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

(உ)கம் தலைக்மாக மாறிவிட்டது. தமிழர் முழு உலகையும் ஆஞ்சிறார்கள். தமிழரின் தயவில் புலமைப்பரிசில் பெற்று ஈழமாநிலத்தில் வவுனியா மாநகருக்குச் சற்று அப்பால் உள்ள ஏருதுக்கடவை என்ற ஊரில் அமைந்துள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் கற்பதற்கு வந்துள்ள மாணவன் கண்ணன். சைவமே உலகப்பெருமதமான பின்பு பெரும்பாலான உலக மக்கள் போன்று கண்ணனின் குடும்பத்தினரும் சைவர்களாகிவிட்டனர். ஆங்கிலம் வெறுமனே ஒரு வீட்டு மொழியாக முடங்கிவிட்டது. கண்ணனுக்கு ஆங்கில மொழி மீட்சியிலும் இழந்து போன ஆங்கிலேய மேன்மையை நிலைநிறுத்துவதிலும் ஆவல் இருந்தாலும் தமிழ் மூலமே கல்வி அறிவு பெற்று உயர்லாம் என்பதால் வேறு வழியின்றித் தமிழிலேயே கற்கிறான். கொஞ்சம் பிந்தி எழுந்த அவன் அவசர அவசரமாகக் குளித்து முழுகிக் குடுமியைக் கட்டிக் கொண்டு வகுப்புக்குப் போகப் பிந்தி விட்டது. எனவே நூலகத்தில் நேரத்தைச் செலவிட என்னி அங்கு சென்ற அவன்முன் பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோ எதிர்ப்படுகிறார். கண்ணனுடைய அன்றைய நாட்படிப்பு எப்படிப் போனது என்று அறிய மேற்கொண்டு வாசியுங்கள்)

பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோ கண்ணனுக்குக் கற் பிப் பவரல் ல. எரீதுக் கடலைப் பல்கலைக்கழக நிருவாகத்தால் கண்ணன் உட்படப் புதிதாக வந்த ஜந்து மாணவர்க்கட்கு மதியுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டவர். அவரின் பொறுப் பிலுள்ள மாணவர்கள் பாட அலுவல்கள் தொடர்பாகவும் தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள் ஏதேன் இருப்பின் அவை தொடர்பாகவும் ஏதேனும் ஆலோசனை தேவையாயின் அவரை அனுச்சி ஆலோசனை கேட்கலாம். மாணவர்களின் கல்விப் பணிகள் பற்றிய மதிப்பீடுகள் மாணவர்கள் கட்கு அனுப்பப்படும் போது அவற்றின் பிரதிகள் முறையே அவர்களது மதியுரையாளர்க்கட்கு அனுப்பப்படும். தனது பொறுப்பிலுள்ள மாணவர் ஓவ்வொருவரதும் முன்னேற்றத்தைக் கண் காணிப் பதும் மாணவர் களை ஊக் குவிப்பதும் தேவையான போது எச்சரிப்பதும் திருத்த ஆலோசனை கூறி வழி நடத்துவதும் மதியுரையாளரது கடமைகளுள் அடங்கும். எனினும் மாணவர்கள் மதியுரையாளர் அழையாமல் அவரைச்

சந்திக்கப் போவது அருமை. கண்ணன் வகுப்புக்குப் போகத்தவறிய நிலையில் அவரது கண்களிற் பட விரும்பாதது இயல்பே. என்றாலும் அவன் வகுப்புக்குப் போகத் தவறிய விடயம் ஒரிரு நாட்களில் பெருமுடிக்கோவின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்படும் என் பதும் அவன் அறியாததல்ல. எனவே பெருமுடிக்கோவிடமிருந்து தப்ப முயல்வது வீண்வேலை என்று முடிவு செய்து

“துணிந்தபின் மனமே துயரங் கொள்ளாதே”

என்கிற “‘டேவ் டாஷ்’ ஆங்கிலச் சின்னத்திரை தொடர் நாடகத்தின் தொடக்கப் பாடல் வரிகளை முன்முனுத்துக் கொண்டு நூலகத்தை நோக்கி நடந்தான்.

ஏதோ அவனுக்காகத்தான் காத்திருந்தவர் போல பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோ நூலக வாசலில் நின்றார். அவனைக் கண்டதும் “கண்ணன் என்று நினைக்கிறேன்” என்று தமிழ்ப் பேராசிரியத் தொனியில் அவனை விளித்தார்.

கண்ணனுக்கு என்ன விடை சொல்லுவதென்று தெரியவில்லை. அவனுடைய விடையை எதிர்பாராதவர் போல “என்ன, எழும்பப் பிந்தி விட்டதா?” என்று, குரலில் எந்த விதமான கண்டிப்பும் இல்லாமல், தனது அடுத்த கேள்வியைத் தொடுத்தார். “நூலகத்துக்கா போகிறாய்?” அவரது கேள்வி கண்ணனைச் சுற்றுத் திகைக்க வைத்தது. கண்ணனது திகைப்புக்குக் காரணம் அவர் கேட்ட கேள்வியல்ல. அவர் அதைக் கேட்ட மொழி ஆங்கிலம் என்பதுதான். பெருமுடிக்கோவின் ஆங்கில உச்சரிப்பு ஸன்டனில் அவன் சந்தித்த சில தமிழ்ச் சுற்றுலாப் பயணிகளை நினைவூட்டியது. ஆங்கிலேயர்கள் எல்லாருக்கும் கொஞ்சந் தமிழாவது தெரியும். என்றாலும் தங்களுக்கு ஆங்கிலமும் தெரியும் என்று காட்டுகிற விதமாக அருமையாகச் சில தமிழர் ஆங்கிலேயர்களிடம் ஆங்கிலம் பேசவார்கள். ஆனால் ஒரு பேராசிரியர் ஆங்கிலம் பேசவது வேறு விடயம். கண்ணனின் மேனி புல்லரித்தது. அவனால் அவனது செவிகளையே நம்ப இயலவில்லை. பொதுவாகத் தமிழருக்கு வேறு மொழிகளைக் கற்பதில் ஆர்வமில்லை என்றான் இங்கிலாந்தில் பேசிக் கொள்வார்கள். உலகின் முன்னாற்று இருப்பது நான்கு நாடுகளில் இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் தமிழே ஆசிரி மொழியாகவும் பிற நாடுகளில் தமிழே பிரதான வணிக, உயர்கல்வி மொழியாகவும் உள்ளதனால் ஏறத்தாழ அரச பாடசாலைகள் அனைத்திலும் கட்டாய இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்கத் தமிழர் ஏன் வேறொரு மொழியைக் கற்க வேண்டும்?

கண்ணனுக்குச் சுயநினைவு திரும்பப் பத்து விநாடிகளேனும் எடுத்திருக்கும். “இல்லை ஜூயா.... நேற்று... இன்று... குளிக்க... காலை...” என்று தடுமாறுகையில் பெருமுடிக்கோ “அதைவிடு. நான் உன்னோடு சில

விடயங்கள் பேச வேண்டியிருக்கிறது” என்று தனது தமிழ்வாடை வீசம் ஆங்கிலத்திற் தொடர்ந்தார்.

படிப்புத் தொடர்பான விடயமாக இருந்தாலோ நன்நடத்தைப் பிரச்சினை பற்றியதாக இருந்தாலோ மதியுரையாளர் எவரும் தமிழிற்தான் பேசவார்கள். அதைவிடவும் வகுப்பிற் தமிழில்லாத எந்த மொழியிலும் உரையாடுவதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றியும் அவனுக்கு முதலில் எச்சரித்தவர் அவனது மதியுரையாளர் பேராசிரியர் பெருமுடிக்கோவேதான்.

அவரே இப்போது அவனுடன் வலிந்து ஆங்கிலத்திற் பேசுவதில் ஏதாவது சூழ்ச்சி இருக்குமோ என்றும் எண்ணமும் அவனுடைய மனதில் எழுந்தது. அவன் சம மாநிலத்திற்குப் புறப்படுவதற்கு இரண்டு நாட்கள் முன்பு அவ்வைப் பாட்டி அவனிடம் “தமிழர்கள் படு நஞ்சர்கள். தங்கள் குள்ள நரித்தனத்தால்லவா ஆங்கிலச் சிங்கங்களை அடிமைப்படுத்தி முழு உலகத்தையும் ஆளுகிறார்கள். தமிழரிடம் மிகவுங் கவனமாக இரு” என்று எச்சரித்தது நினைவுக்கு வந்தது. கண்ணனுடைய மனத்தின் பொருளைப் பெருமுடிக்கோ விளாங்கிக் கொண்டாரோ என்று கண்ணன் என்னுகிற விதமாகப் பெருமுடிக்கோ அவனிடம் “என்ன என்னுடன் கதைப்பதைப் பற்றி யோசிக்கிறாயா?” என்று தனது ஆங்கிலத்தில் தொடர்ந்தார். கண்ணன் மறுபடியும் “இல்லை... ஓம்....” என்று தடுமாறினான்.

பெருமுடிக்கோ “இப்போது நின்று பேச எனக்கு நேரமில்லை. நீ நாளை மாலை என்ன செய்கிறாய்? நேரமிருந்தால் என்ன வந்து சந்திக்கலாம்” என்று அவனது பதிலை எதிர்பார்த்தார். கண்ணனுக்கு நிதானஞ்

சிறிது மீண்டது. “நாளைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. கோவில்.....” என்று இழுத்தான். “சரி. பூசை முடிய ஆற்றரைக்குக் கோவில்லியிற் சந்திப்போம்” என்று தமிழ்ர் சொல்லிவிட்டு நூலகத்தைக் கடந்து போய்விட்டார்.

அடுத்து நடக்கவிருந்த ஆய்கூட வகுப்புக்கு இன்னும் நாற்பது நிமிடங்கள் இருந்தன. அந்த நேரத்தைப் பயனுள்ள வழியிற் செலவிடுகிற என்னத்துடன் நூலகத்தினுள் நுழைந்த கண்ணன் தோட்டபையைக் கழுந்தி வாசலை ஒட்டி இருந்த நிலையைக்குத் தட்டில் வைத்து விட்டு நூலகத்தின் படிப்பறைக்குட் போனான்.

படிப்பறைக்குள் படிப்பறை உதவியாளரை விட ஓரிருவரே இருந்தனர். படிப்பறையின் முன்பகுதிச் சுவரோடு அமைந்திருந்த மேசையின் முன்னால் அமர்ந்து கண்ணியின் விசைப்பலகையில் தட்டத் தொடங்கினான். கண்ணி நூல் களை வாசிப்பதற்காகத் தனக்கு வழங்கப்பட்ட த.அ.அ. (துவியோருவருக்குரிய அடையாள எண்; முன்னர் ஊசி இலக்கம் என்று வழங்கப்பட்ட சொல்) என்னும் என்னை உடனடியாக நினைவுகூர இயலவில்லை. அகில உலக ஆங்கிலேய இணையத்தளத்தில் பிரத்தாளியச் செய்திகளைப் படிக்க நினைத்தான். ஆனால் அவனது அடையாளச் சொல் நினைவுக்கு வரவில்லை. பதின்மூன்று நிமிடங்கட்குத் தியானஞ் செய்து பார்த்தான். என்னோ எழுத்தோ ஒன்றும் நினைவுக்கு வரவில்லை. யாரும் பார்க்கிறார்களா என அங்குமிங்கும் கண்ணைச் சுழற்றி விட்டுத் தனது தலையில் இருமுறை இருக்க குட்டனான். தனது கையடக்கத் தொலைபேசியில் தொலைபேசி எண்களிடையே தனது த.அ. என்னை எழுதி வைத்திருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. படிப்பறை வாயிலருகே சென்று தனது தோட்டபையிலிருந்து தொலைபேசியை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பும் போது, படிப்பறை உதவியாளர் அவனிடம் வந்து தொலைபேசியை நோக்கித் தனது வலது சுட்டுவிரலை நீட்டிப் பக்கவாட்டாக அசைத்தார். இங்கிலாந்தில் எல்லாரும் போகுமிடமெல்லாம் தொலைபேசியைக் கொண்டு போகிற பழக்கமுண்டு. தமிழர் அந்த மாதிரிச் செய்ய மாட்டார்கள். பொது இடங்களில் மற்றவர்கள் கேட்கத் தொலைபேசியில் உரையாட மாட்டார்கள். கண்ணனுக்குத் தனது தவறை அவர் சுட்டிக்காட்டியதிற் சிறிது வெட்கமாகி விட்டது. அவனது சிவந்த முகம் மேலுஞ் சிவந்தது. தொலைபேசியை வெளியே கொண்டு போய்த் த.அ. என்னை பார்த்து விட்டு மீண்டும் தோட்டபையில் வைத்துத் தனது கண்ணி மேசைக்குத் திரும்பினான்.

கண்ணன் கண்ணியில் வாசிக்க விரித்த இயக்க விசையியல் நூலில் அவனது கவனங்குவிய மறுத்தது. ஒருபுறம் படிப்பறை உதவியாளரிடம் அவமானப்பட்ட உணர்வும் இன்னொரு புறம் பெருமுடிக்கோ தன்னுடன் எதைப்பற்றிப் பேசுப் போகிறார் என்ற கேள்வியும் அவனது மனதைக் குட்டந்தன. என்றாலும் பெருமுடிக்கோ தன்னுடன் ஆங்கிலத்திற் பேசியதன் விளைவான

மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் அந்த அவமதிப்பையும் நிச்சயமின்மையையும் மேவின. எனினும் படிப்பகத்தில் இருப்பது தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்ளுகிற காரியம் என்பதனால் கண்ணி கண்ணியை ஒயவைத்துவிட்டு நூலகத்திலிருந்து வெளியேறினான். அடுத்த வகுப்புக்கு இன்னும் இருபது நிமிடங்கள் இருந்தன. ஆய்கூடத்திற்குப் போகிற வழியில் நிழல் மரங்கள் சில இருந்தன. மரநிழலிற் சிறிது நேரம் அமர்ந்து இளைப்பாறலாம் என்று நினைத்தான். ஒவ்வொரு மரத்தையுன் சுற்றி வட்டவடிவமாக வெளிப்புறம் நோக்கிய சீமேந்தாலான வாங்கு ஒன்று அமைந்திருந்தது. மரத்திற்கு வேலி போலவும் மனிதருக்கு இருக்கைகள் போலவும் அமைந்த அந்த வாங்குகள் தமிழரின் சிந்தனை ஆழமும் செயற்றினும் பற்றி அவனை வியக்கச் செய்தன. வாங்கொன்றில் அமர்ந்தபடி மரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். சிறு குலைகளாகப் பச்சையும் மஞ்சளுமாகச் சிறிய திராட்சைப் பழங்கள் போல இருந்த கனிகள் கொத்துக் கொத்தாகத் தொங்கின. என்ன பழங்களோ என்று யோசித்தான். காலை வேளைகளில் மரத்தைச் சுற்றித் துப்புரவு செய்வதற்கு வருகிற யப்பானியப் பெண்கள் தரையிற் கிடக்கும் கனிகளை வேறாக அள்ளிச் செல்வதை ஒரு நாட் கண்ணிருக்கிறான். வட்ட வடிவ வாங்கின் அருகாகக் கொஞ்ச மஞ்சள் நிறக் கனிகள் கிடந்தன. சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டுச் ‘சுட்ட பழம்’ சிலதைப் பொறுக்கினான். எடுத்த ஒன்றை ஊதி மன்னை நீக்கியபின் கவைப்பதற்காக வாயில் வைக்கப் போன்போது

“பழுதான கனிகளை நீர் பார்க்க வேண்டாம் கழுவாமல் எதனையுமே தீன்ன வேண்டாம்”

என்ற ஆங்கில நீதி நூல் வாசகங்கள் மனதிற்கு வந்தன. மரங்களிற்குச் சிறிது அப்பாலாக இருந்த குழாய்டிக்குப் போய்க் கனிகளைக் கழுவித் தனது கைக்குட்டையால் ஈரம் போக ஒற்றிவிட்டு இடுப்போரமாக வேட்டிக்குள் செருகிக் கொண்டான்.

இனி ஆய்கூடத்துக்குப் போக நேரஞ் சரியாக இருக்கும் என்ற நினைப்புடன் ஆய்கூடத்தை நோக்கி நடந்தான். போகிற வழியில் இடுப்பிற் செருகி வைத்த கனியொன்றைச் சுவைக்கத் தோன்றியது. மூள் கழுந்த கனியை மேலாகக் கடித்துப் பார்த்தான். அது போன்ற சுவையை அவன் தனது பதினெட்டு வருட வாழ்வில் என்றுமே அனுபவித்ததில்லை. அவனுடைய வாயெல்லாம் கசந்தது. வாய் நிறைய உடமிழ்நீர் ஊறியது. எச்சிலைத் துப்பாவிட்டால் வாயெல்லாம் கசப்பாகி விடும் போல இருந்தது. ஆனாலும் வீதி வழியே துப்புவது தமிழர் நாட்டிற் தன்னைக்குரிய குற்றம். உடமிழ்நீர் நிரம்பிய வாயுடன் குழாய்டிக்குத் திரும்பி ஓடினான். வாயை ஒருமுறை கொய்ஸித்தும் கசப்பு முற்றாகப் போகவில்லை.

விரிவரையைத் தவறவிட்டாயிற்று. இனிச் செய்முறை வகுப்பையும் தவற விட இயலாது. வளாகப்

பராமரிப்புக்காரரிடம் அவமானப்படாமல் கடித்து மிஞ்சிய கணியைக் கையிற் பொத்திக் கொண்டு போய் ஆய்கூடத்திற்கு வெளியேயுள்ள குப்பைத் தொட்டிக்குள் இட்டான். கண்ணனுடைய வாய் இன்னும் கசந்தது. உமிழ்நீரை அருவருப்புடன் விழுங்கினான். அதுவும் கசந்தது போல இருந்தது. தொண்டைக்குள்ளும் கசக்குமோ என்று யோசித்தான். அப்படியொன்றும் நடக்கவில்லை. என்றாலும் கசந்த வாய்க்குள் நாக்கைப் பற்களிலும் அண்ணத்திலும் உரசியபடி மெல்ல மெல்ல நடந்து ஆய்கூடத்துள் நுழைந்தான். நுழையும் போது அவனது முகத் தோற்றத்தையும் அசவுகரியத்தையும் யாரோ எட்டநின்று கவனிப்பது போலத் தோன்றியது.

கண்ணன் கவனிக்கப்படுகிறானா, யாரால், என்கிற விடயங்களுக்குட் புகுவோமானால் ஆய்கூடத்திற்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதை தவற விட்டுவிடுவோம். அப்படிக் கவனிக்கிறவருக்கும் கண்ணனுக்கும் ஏதேன் தொடர்பு இருந்தால் அவர் யாரென அறிய நமக்கு இன்னொரு வாய்ப்பு இல்லாமலா போகும்!

ஆய்கூடங் கட்டுள் நுழையுமன்பு காற் செருப்புக்களைக் கழற்றிப் பாதுகாப்புக் காலனிகளை அணிந்து நீள்க்கை வைத்த மேலங்கி அணிய வேண்டும். குடுமி இறுக்க் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். குடுமி அவிழ்ந்திருந்தால் தலைமயிர் முழுவதையும் முடுகிற விதமாக ஆய்கூடத் தலைப்பாகை அணிய வேண்டும். தலைப்பாகைக்குள் வேர்த்துப் புழுங்கும் என்பதனால் மாணவர்கள் சில சமயம் குடுமி அவிழாத விதமாகத் துணியாலான ஒரு நாடாவை குடுமிக்கு மேலாக இறுக முடிந்து கொள்வார்கள். கண்ணன் தனது குடுமியைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அது அவிழுகிற வாய்ப்பு இல்லை என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு தனது பரிசோதனை மேசைக்கு சென்றான்.

அங்கே அவன் வருவதற்காகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் போல அவனுடைய ஆய்கூடப் பணிக்குமுவின் சக மாணவர்கள் இருவர் மேசையருகே நின்று கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு மாணவரும் மற்ற எல்லா மாணவர்களுடனும் பழக வேண்டும் என்பதற்காக ஒவ்வொரு ஆய்கூடப் பணிக்குமான மாணவர் குழுவைப் புதிது புதிதாக அமைத்துக் கொள்வார்கள். இதற்கு வேறு நோக்கங்களும் இருப்பதாகக் கண்ணன் நினைத்தான். மாணவர்களிடையே அளவுக்கதிகம் தனிப்பட்ட நெருக்கம் இல்லாமற் செய்வதும் ஒரே குழுவாக வேலை செய்கிற போது சோம்பேறி மாணவர்கள் மற்றவர்களை முன்னுக்குத் தள்ளிவிட்டுத் தாங்கள் எதுவுமே செய்யாமல் ஒதுங்காமலுமே இந்தத் திட்டம் என்ற அவனது ஊகம் நியாயமானதுதான். குழுக்களின் அமைப்பும் ஆய்கூடப் பணி நேர அட்டவண்ணும் கணனி மூலமே வகுக்கப்படுவதால், யார் யாரோடு எப்போது பணியாற்ற வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்வதில் மனிதக் குறுக்கீட்டுக்கு இடமேயில்லை.

கண்ணனுடைய குழுவில் நாராயணன் (நோமன் உவில்லியங்கன்) என்கிற ஒரு கனடா நாட்டவனும் யாமாகுச்சி என்கிற யப்பானியனும் இருந்தனர். ஆனால் ஆள் அறிமுகங்கு செய்து கொண்ட பிறகு கண்ணன் நாராயணனிடம் ஆங்கிலத்திற் பேச்கக் கொடுத்தான். நாராயணன் தனக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது என்று இறுமாப்படுன் ஆங்கிலத்திற் சொன்னான். அது கண்ணனின் வாயக் கசப்பை விட மோசமான கசப்புனர்வை ஏற்படுத்தியது. யப்பானியர்க்கட்குப் பழக்கப்பட்ட முறையில், எதுவுமே காதில் விழாத்து போல, பரிசோதனைக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்வதில் யாமாகுச்சி தனது கவனத்தைச் செலுத்தினான். போதனாசிரியர் அவர்களது மேசையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். நாராயணன் பரிசோதனைக்கான குறிப்புக்கள் அடங்கிய தாள்களை எடுத்து வாசிப்பது போல பாவனை செய்தான். யாமாகுச்சி குடுமியைதற்காகக் கண்ணன் அவனை நோக்கி நடந்தான். நாராயணன் குறிப்புக்களைத் தலைக்கீழாகப் பிடித்திருக்கிறாய்!“ என்று நாராயணனிடம் ஆங்கிலத்திற் சொன்னான். இம்முறை நாராயணனுக்கு ஆங்கிலம் நன்றாக விளங்கியிருக்க வேண்டும். ஒரு அசட்டுச் சிரிப்படுன் ஆங்கிலத்தில் “நன்றி” என்று சொல்லிவிட்டுத் தாள்களை நோக்கப் பிடித்துக் கொண்டான். நாராயணனுக்கு நல்ல பாடம் புக்கிய திருப்தியுடன் கண்ணன் யாமாகுச்சியிடம் பேச்கக் கொடுத்தான். யாமாகுச்சி தான் இனைத்துக் கொண்டிருந்த மின்சற்றின் மறு பகுதியை இனைக்குமாறு கண்ணனிடஞ் சொன்னான். கண்ணன் இனைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது போதனாசிரியர் அவர்களது மேசையை நெருங்கினார். நாராயணனைப் பார்த்து “இன்னும் ஆயத்தமில்லையா?” என்று கேட்டார். “ஆயத்தம் ஜயா. அவர்கள் இனைத்து முடித்த பிறகு நான் அதைச் சரி பார்க்கிறேன்” என்று சொன்னான். போதனாசிரியர் கண்ணனும் யாமாகுச்சியும் செய்வதைச் சில நிமிடங்கள் எட்ட நின்று பார்த்துவிட்டு அடுத்த மேசையை நோக்கி நடந்தார். நாராயணனால் எப்படி இவ்வளவு இலாவகமாகப் பொய் சொல்ல முடிகிறது என்று நினைத்த கண்ணன், அவன் நிச்சயமாக ஒரு நல்ல சைவனல்ல என்று மனதில் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். மின்சற்றை இனைத்து முடித்ததும் யாமாகுச்சி “இனி உன் வேலை” என்கிற தோரணையில் நாராயணனை நோக்கினான்.

யாமாகுச்சிக்குத் தமிழ் நன்றாகத் தெரியும். என்றாலும் பொதுவாக எல்லா யப்பானியர்களையும் போல “தான்றியாத் தமிழ் தன் பிடரிக்குச் சேதம்” என்ற யப்பானிய முதுமொழிக்கமையத் தமிழிற் சொற்பமாகவே பேசவான். பிழைவிடுவது அவமானம் என்பது அவனது தீர்மானமான என்னம். பொதுவாகவே அவனிடமிருந்து சொற்களை வரவழைப்பது கடினம். என்றாலும் தேவையின் நிமித்தம் கேள்வி கேட்டால் ஆழ யோசித்துச் சுருக்கமாக விடை சொல்லுவான். நாராயணனுக்கு யாமாகுச்சியின் முகக் குறிப்பு

விளங்கியதோ இல்லையோ, பேசாமல் இருந்தபடியே இருந்தான். யாமாகுச்சியின் முகம் சற்று இறுகியது. ஆனாலும் குரலிற் கோபத்தைக் காட்டாமல் “எல்லாம் சரியாக இணைத்திருக்கிறதா என்று பார்” என்றான். “நீங்கள் இரண்டு பேரும் செய்தால் பிழையாக இராது” என்று சிரித்துக் கொண்டே நாராயணன் சொன்னான். அவன் வகுப்புக்கு ஆயத்தமாக வரவில்லை என்பது கண்ணனுக்கு விளங்கிவிட்டது. யாமாகுச்சிக்குக் கேட்காமல் “போதனாசிரியர் வரமுதல் சரி பார். இல்லாவிட்டால் தொந்தரவு” என்று தனக்குள் பேசுவதுபோல கண்ணன் நாராயணனை ஆங்கிலத்தில் சீசரித்தான்.

நாராயணன் தயக்கத்துடன் தனது கையில் வைத்திருந்த மின்சுற்றுப் படத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து மின்சுற்றின் ஒவ்வொரு பகுதியாகத் தொட்டு தொட்டுக் கொண்டு போனான். ஆனால் அவனுக்கு எதுவும் விளங்கியிராது என்று கண்ணனுக்கு தெரியும். யாமாகுச்சி என்ன நினைத்தான் என்று அவனுக்குச் சொல்ல இயலவில்லை. நாராயணன் சிறிது நேரத்தில் “எல்லாஞ்சு சரி” என்றான்.

“அப்படியானால் மின் விசையைப் போடு” என்று சொல்ல நினைத்த கண்ணனுக்கு ஏனோ நாராயணன் மீது இரக்கமாக இருந்தது. நாராயணனுக்கு விசை எம்கே இருக்கிறது என்றே தெரியாமலிருக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டு “விசையை நீ போடுகிறாயா? நான் போடவா?” என்று சொல்லிக் கொண்டு தானே சென்று போட்டான். படாரென்று பெரிய வெடிச்சத்தும் ஒன்று கேட்டது. முவரும் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். பினால்ஸ்றிக் எரிந்த மனம் முவரதும் நாசிகளைத் தொட்டது.

யாமாகுச்சி நாராயணனைப் பார்த்த பார்வை அவனைக் குற்றங்சாட்டுவது போல இருந்தது. நாராயணனுடைய முகம் முதலில் வெக்கத்தாற் சிவந்து வேகமாகவே இருண்டு போனது. ஒசையைக் கேட்ட போதனாசிரியர் அவர்களது மேசையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். நாராயணன் “என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடாதே” என்று கெஞ்சுவது போல கண்ணனை நோக்கி னான். அவர்கள் இருவரிடையிலுமான உறவு அரைமணி நேரத்திற்குள் இப்படித் தலைகீழாகும் என்று கண்ணனோ நாராயணனோ எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள்.

மேசையருகே வந்த போதனாசிரியர் நிதான்மான குரலில் மூவரையும் நோக்கி “என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டார். யாமாகுச்சி வாயைத் திறக்கு முன்பே “நான் தான் ஜூயா விசையைப் போட்டேன்” என்றான் கண்ணன்.

“போட முதல் சுற்றைப் பரிசோதித்தாயா?”

“பரிசோதித்தோம்” என்று தந்திரோபாயமாகப் பதில் சொன்னான் கண்ணன். அவனுக்கு உள்ளுர நடுக்கம்.

ஆனாலும் காட்டிக் கொள்ளாதிருக்க முயற்றான். “இன்று யார் முகத்தில் விழித்தேனோ!” என்று தன்னையே நொந்து கொண்ட கண்ணனுக்கு அறையை விட்டு இரண்டாம் முறை வெளிக்கிட்ட போது கண்ட கறுத்தப் பூணை நினைவுக்கு வந்தது. அம்பை ஆச்சிக்குப் போகிற வழியில் பூணை எதிர்ப்பட்டால் பிழியாது. அவ்வைப் பாட்டி அதற்கு நேரத்திற்க. அவரிடம் எந்தவிதமான குருட்டு நம்பிக்கையும் கிடையாது. கண்ணனிலும் அவருடைய பாதிப்பு இருந்தாலும், இன்று அடுத்தடுத்த நடந்த விடயங்களை யோசித் திறகு அந்தப் பூணையின் நினைவைத் தவிர்க்க இயலவில்லை.

“ஏன் வெடிச்சத்தாங் கேட்டது என்று தெரியுமா?” என்று பரிசோதகர் தனது மாறாத நிதான்மான குரலிற் கேட்டார்.

இப்பொழுது கொஞ்சம் தைரியம் மீண்ட நாராயணன் “தெரியாதையா, எல்லா மே சரியாகத் தான் இணைக்கப்பட்டிருந்தது” என்றான்.

யாமாகுச்சிக்கு உள்ளே கொநித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் கண்ணனையும் நாராயணனையும் பகைத்துக் கொள்ள விருப்பமாக இருக்கவில்லை. தனது யப்பானிய வழக்கப்படி தலையைக் குனிந்தபடி தனது அவமானத்தை வெளிப்படுத்தினான். கண்ணனுக்கு அவனைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. முழுப் பழையையும் தானே ஏற்போம் என்ற நியாக உணர்வுடன் “நான்தான் கடைசியாகப் பார்த்து விசையைப் போட்டேன் ஜூயா. என்ன பிழை என்று தெரியவில்லை” என்று திருவள்ளங்வர் பரிந்துரைத்த ‘வாய்மையுடைத்த பொய்’ ஒன்றைச் சொன்னான். போதனாசிரியர்,

“என்னித் துணிக கரும் துணிந்தபின் என்னுவம் என்பது இழுக்கு”

என்று ஒரு குற்றை நிதான்மாகச் சொல்லிவிட்டு “அப்படியானால் வா என்ன பிழை என்று கண்டு பிழிப்போம்” என்று சொன்னபடி கண்ணனை அழைத்துக் கொண்டு மின்சுற்றைப் பார்வையிடப் போனார்.

யாமாகுச்சியின் பார்வையின் வெம்மை நாராயணனின் முகத்தை எரித்து விட்டிருக்கும். ஆனால் நாராயணன் முகத்தை வேறு புறமாகத் திருப்பித் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டான்.

(கண்ணனுக்கு என்ன நடந்தது என்றும், அவனது பல்கலைக்கழகப் படிப்பைப் பாதிக்கக்கூடிய விதமாக அவன் மீது பெரிய குற்றச்சாட்டு ஏதும் சமத்தப்படுமா என்றும், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்காக நாராயணனைக் காட்டிக் கொடுப்பானா என்றும் உங்களுக்கு அறிய ஆவலாக இருந்தால், நீங்கள் அடுத்த படலத்தைக் கட்டாயம் வாசித்தாக வேண்டும்).

நீங்கள் உறவுகள்

சிவகாமி

“ராசக்கா ராசக்கா... நான் பவானி வந்திருக்கிறன். கதவைத் திறவுங்கோ. வாங்கோ”

“ஆ பவானியே வாங்கோ என்ன இந்த நேரத்திலே”. காலை 10.30. வீட்டிலை சனம் கூடி நிக்குது.

“ஓம் ராசக்கா, நான் இப்ப வந்திருக்கக் கூடாது. இன்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. உங்கட அவர் நிக்கிற நாள். அவரிட்டை சனங்களும் வரும். உங்களுக்கு கரைச்சல். இன்டைக்கு உங்களுக்கு வேலையள் கூடின நாள்”

“பரவாயில்லை வாங்கோ. பின்னுக்கிருந்து கதைப்பம்”

“இல்லை, அம்மா சென்றிலை நிக்கிறா. நான் வீட்டை போவம் என்னு வீட்டை வந்தால் வீட்டுக்காறி வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு எங்கேயோ போயிட்டான்”

‘ஆ... சாப்பிட்டங்களே?’

‘இல்லை. இன்டைக்கு இன்னும் இல்லை’.

‘தோசை சாப்பிடுங்கோவன். நாலு தோசையிருக்கு’.

‘ராசக்கா, நான் யாழ்ப்பாணத்திலியிருந்து அம்மாவேட கப்பிலை திருகோணமலைக்கு வரேக்கை அம்மா என்னைப் பேசினவா, ஆக்களுக்கை வைச்சு’

‘என்னவாம்?’

‘இனிமேல் நான் பிள்ளையார் முருகனைக் கும்பிடக் கூடாதாம். தங்கடை சாமியைத்தானாம் சென்றிலை வந்து கும்பிட வேணும். இல்லாட்டில் விசர் ஆஸ்பத்திரியிலை என்னைப் பிடிச்சக் குடுத்திடுவாம்’

‘ஏனாம்’.

இடையில் தோசையைக் குடுக்க இரண்டு கையாலையும் வாங்கி மளமளவென்னு பவானி சாப்பிடுகிறாள்’

‘நான் யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்திருப்பன் ராசக்கா, அங்கை என்றை அக்கா, நாங்கள் தங்களோடு நிக்கிறதாலை வீட்டு வேலை முழுவதையும் என்னைக் கொண்டே செய்விக்கிறா. தான் போய் பக்கத்து வீடுகளில் இருந்து கதைச்சுக்க கொண்டு. அவாயைப் பாத்துப் பாத்து களைச்சுப் போட்டு பிறகு நான்தான் எல்லா வேலையளையும் செய்ய வேணும்’

“ஏன் நீங்கள்தான் எல்லா வேலையளையும் செய்ய வேணும். அவா ஒண்டும் செய்யாவோ?”

“அவா நினைக்கிறா. எங்களை வைச்ச தான் சாப்பாடு போடுதுக்கு எங்கட வேலையளை கூலியை எடுத்துப் போடவேணும் என்னு”.

“ஏன் நீங்கள் காசொன்டும் குடுக்கிறேல்லையோ?”

“ஏன் ராசக் கா... எங் கட தம் பிட்டை ஸன்டனிலையிருந்து வேண்டி எடுக்கிறவதானே? ஏன் இந்த மாதமும் நாங்கள் எல்லாம் தன்னோட நிக்கிறம் எண்டு சொல்லி முண்டு தரம் இருபதாயிரம் இருபதாயிரமாய் வாங்கி எடுத்தவாதானே. இது நான்றிய நடந்தது”

“அம்மா என்ன சொல்லுறா?”

“அவா என்னத்தைச் சொல்லுவா? அவா அக்காவுக்கு வேலையைச் செய்து குடு எண்டுதான் சொல்லுவா. தட்டித்தவறி என்னாலும் வேலையை அக்கா செய்தாலும் என்னைப் பேசிப்போட்டு அவாட்டையிருந்து அந்த வேலையை வாங்கி என்னைச் செய்யச் சொல்லுவா”

“நீங்கள் என்ன செய்வியள்?”

“நான் பயத்தில் வாங்கிச் செய்யிறுது தான். முண்டு கொத்து அரிசி கூடப் போட்டு இடிக்கிறதுதான்”

“நீங்கள் இல்லையென்டால் அவா இடிப்பாதானே”

“மில்லில் குடுத்து அரைப்பா”

“ஏன் அம்மா உங்களைப் பேசிறவா? அவையிட்ட கடமைப்பகுதிரதை நீங்கள் செய்யிற வேலையால் கழிப்பம் எண்டோ?”

“சும்மா விசர்க் கதை கதைக்கிறியள் ராசக்கா. தம்பி கலியாணம் கட்டேக்கை அம்மா தான் பொம்பிளை பகுதியிட்டை வேண்டின காசிலை அஞ்ச லட்சம் என்றை பேரிலை பாங்கில் போட்டு வைச்சிருந்த காசையே எடுத்து அக்காக்கு ஓட்டோ வாங்க இரண்டரை லட்சமும் மிச்சத்தை என்ன செய்தவா எண்டதும் எனக்குத் தெரியாமல் கிடக்குது எண்டிறன்”

“ஏன் அப்பிடி?”

‘அவா நினைக்கிறா கலியாணம் கட்டாத எனக்கென்னத்துக்குக் காச. அக்காதானே பிள்ளை குடிச்க்காறி எண்டு போலை’

“ஏன் அக்காக்கு கஷ்டமோ?”

“கஷ்டமோ? அவாக்குத் தானே வீடு. வளவு அஞ்ச பரப்பு. நகை இருபத்தஞ்ச பவுண். காச அந்தக் காலத்திலை ஜம்பதாயிரம் எண்டு எல்லாத்தையும் குடுத்தவா. அக்கா இப்ப காரும் வாங்கி வீட்டுக்கை விட்டு வைச்சிருக்கிறா. அதுக்கு கீழை நாலு குமர் இருந்தம். பசியிலை வாயை வாயைப் போட்டடிச்சம். என்ற தங்கச்சியள் இரண்டு பேர் இயக்கத்தில் போய் (இருக்குதுக்களோ இல்லையோ) சேந்ததிற்கு ஆர் காரணம். என்ன அதுகள் விடுதலை இயக்கத்திலை சேந்ததுக்கு நாட்டுப் பற்றே காரணம் எண்டு நினைக்கிறியள். பசி, பசி. எத்தினை நாளுக்கு அதுகள் பசி கிடக்குங்கள்?”

“சரி சரி அந்தக் கதையை விடுங்கோ. இப்ப என்ன செய்யப் போறியள்?”

“என்ன செய்யிறது. அவா சொல்லுறது மாதிரி அவா சொல்லுற சாமியிட்டை விடிய விடியப் போய் வரத்தான் வேணும். எனக்கு விடியிறதெண்டாலே விருப்பமில்லாமல் இருக்குதக்கா. என்னை அந்த மனிசி அவையினர் சாமி சென்றருக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போயிடும் என்டு சொல்லி, அவாக்கென்னக்கா அவான்றை சென்றரிலை அவாக்கு கதைக்க ஆக்கள் இருக்கினம். அங்கை வேலை செய்து குடுபா. சாபிடுவா. குளிப்யா. இராப் படுக்கைக்கு வீட்டை வருவா. இஞ்சை வீட்டில நானெனாருத்தி இருக்கிறனே. பிள்ளை என்ன சாபிட்டுது என்ட நினைப்பே கிடையாது”

“ஒரு கிழமைக்கு கால் கிலோ சீனிதான் வேண்டித் தருவா. அதுகும் கன நாளாக் கேட்ட பிறகுதான். நீர் உழைச்சு நீர் சாபிட வேண்டியதுதான் என்டு சொல்லிச் சொல்லித்தான் தருவா. நானும் ரியூஸ் குடுக்கிற காசைத் தான் பொத்திப் பொத்திச் சாபிடுகிறது. இரண்டு நேரம் பான். ஒரு நேரம் பொரிமா. தேங்காயும் வேண்டித் தரமாட்டா. ஹோட்டுகளிலை கிடக்கிற சண்டியிலையைப் பிடுங்கியிந்து அதைத்தான் போட்டு ஹோட்டி வறை எல்லாம் செய்யிறது”

“அப்ப அவா தன்றை சாமியின்றை இந்தியத் தலைமை நிலையத்திற்கு போக வருஷம் வருஷம் ஜம்பது, அறுபதாயிரம் செலவழிக்கிறாவே, பவானி அது செலவில் ஸலயோ? அதை நீங் கள் கேக்கிறேலையே?”

“அது போகட்டும் ராசக்கா, அது போனது இவ்வளவு நானும் தான் தனிய. இந்த வரியம் என்னையும் வரட்டாம். நான் என்ன செய்யிறது. தின்னக் குடிக்க வழியில்லாமல் நான் திரியிறன். அவா பிளேன் ஏறி அங்க எங்கையோ வரட்டாம். அந்த மனிசிக்கு விசர். அது நினைக்குது தின்னாமல் குடிக்காமல் கிடந்து அங்கை போய் வந்தால் இந்தப் பிறவியோடை துன்பமெல்லாம் முடிஞ்சு மறுபிறவி இல்லாமல் சொர்க்கத்திலை இருக்கலாம் என்டு”.

“நீங்கள் அவாக்கு விசரெண்டுறியள். அவா உங்களை விசராஸ்பத்திரியிலை விடுவாவாம் என்டுறியள்”

“ஓம் ராசக்கா. போன முறை வருத்தம் வந்த நேரம் அவையினர் சென்றர் வானிலைதான் என்னை ஏத்திக் கொண்டே அந்த ஆஸ்பத்திரியிலை என்னைச் சேர்த்தவை. அங்கை பாசையும் தெரியாது. ஓண்டும் தெரியாது. நான் எனக்குத் தெரிஞ்சு ஒரு இரண்டு இங்கிலீஷ் சொல்லை வைச்சுத்தான் என்றை வருத்தங்களைச் சொல்லி மருந்தெடுத்தனான். நல்ல காலத்துக்கு ஒரு மூஸ்லிம் பிள்ளையொண்டு அதுக்கை ஏன் வந்துதோ தெரியாது (அதுக்கும் வருத்தமோவும் தெரியாது). அதுதான் நான் சொல்லுற வருத்தங்களை டொக்கேசுக்கு சிங்களத்திலை சொல்லி உதவி செய்தது...”

“ஆனால் ராசக்கா எனக்கப்ப... பசியிலையும் மனச்சோர்விலையும் என்றை வாழ்க்கை பற்றிய பயத்திலையும் தான் வருத்தம் வந்தது. நான் இப்ப தெம்பாயிருக்கிறன். மனிசி இப்ப என்றை சாமியையும் கும்பிட விடுகுதில்லை. என்னை என்ன செய்யுமோ என்டு தெரியுதில்லை. இந்த முறை என்னை அந்த ஆஸ்பத்திரியிலை கொண்டேயேப் போட்டாவெண்டால் எனக்கு விசரில்லாமல்தான் விசருக்கு டொக்கேர்ஸ் வைத்தியம் பாப்பினம். இந்த மனிசி நினைக்குதோ என்னை அங்க கொண்டேய் தள்ளிவிட்டால் தனக்கு ஒரு செலவும் பொறுப்பும் இல்லாமல் இருக்கலாம் என்டு. என்ன மனிசி ராசக்கா இந்த மனிசி. இதுகும் ஒரு தாயோ?”

“ஏன் பவானி நீங்கள் கலியாணம் செய்யக் கூடாது?”

“ஆர் ராசக்கா எங்களைக் கலியாணம் கட்டினம். எங்களிட்டை காசும் இல்லை. வயதும் நாப்பத்திநாலு ஆச்சுது”. ஆள் சிவந்த அழகானவள். கண் கலங்குகிறாள். என் கண்ணிலும் நீர் முட்டுகிறது.

“பவானி ஆரோ வந்திருக்கினம் கொஞ்சம் பொறுங்கோ, அவையைப் போய்ப் பாத்திட்டு வாறன்”. நான் முன்னுக்குப் போகிறேன். சிறிது நேரத்தில் அவனும் ‘நான் போயிற்று வாறன்’ எனக் கூறி வெரியேறுகிறாள்.

அவளின் மேற்படிப்பிற்கும் வீட்டின் வறுமை தடையாக அமைந்து விட்டது. மாதம் ரியூஸ்னில் வாற ஆயிரத்து அறுநாறிலதான் வாழுறாள்.

பரிலோகில் ஒரு சந்தைக்கான இரங்கற் பா

அப்துல்-கரீம் அல்-க்ஹாஸி

அப்படியே ஆண்டவனை எட்டி நிற்கும் இந்த அடிவாளில்
சமாதிக் கற்களும் கண்ணீர் சிந்தும் சம்மனச்களும்
மக்கள் எதற்காகக் காத்திருக்கின்றனர்?
தமது கப்பலுக்காக?

இதோ அது வெள்ளத்தில் மிதந்து வருகிறது.
தாடிக்கார, தொளதொளப்பான காற்சட்டைக்காரக்
காச மாற்றுவோர் அடிக்கடி வருகை தரும் ஒரு சந்தையில் நின்று
சிந்திக்கிறேன்:

சிதறிக் கிடக்கும் கை கால்களைச் சேகரித்துக்
கையைக் குழந்தையின் உடலுக்கும்
மூளையைத் தாய்க்கும்
மீட்டுத் தரப் போகிறவர் எவர்?
சிவந்த மார்புகளுடனும்
வெண்ணிறப் பரட்டைக் கேசத்துடனும்
பரிலோனிலிருந்து வரவுள்ள
கண்கள் குழிந்த கடவுளர்க்காகப்
படலைகளை அகலத் திறந்து விடப் போவார் எவர்?
சிந்திக்கிறேன்: எவர்?

மார்ச் முதலாம் நாள்
இரண்டாவது ஆயிர ஆண்டு கழிந்த ஜந்தாம் ஆண்டில்
பரிலோனில்
ஒரு படுகொலை நடந்தது.

ஆஸ்கிலத்தில் : ஸலாம் பூஸிஃப், பசிறங்டா ஹில்மான்
தமிழில் : சீவசேகரம்

விட்டு விட்டு
யூஸிஃப் அல்-ஸைக்

இன்றிரவு
தீய கனவு மிக இறுக்கமாயிருந்தது
உணவு மேசை ஒன்று
வைன் போத்தல் ஒன்று
தலையில்லா மனிதர் மூவர்

ஆஸ்கிலத்தில் : ஸாடி ஏ. ஸ்ரீமாவே, சக் மிலர்
தமிழில் : சீவசேகரம்

இராப் போசனம்

யூஸிஃப் அல்-ஸைக்

நான் வீடு திரும்பும் ஓவ்வொரு மாலைப் பொழுதிலும்
என் துயரம் தனது குளிர்கால மேலாட்டையை அணிந்து
தன் அறையினின்று வெளி கிளம்பி
நள்ளிரவில் நான் களைத்துப் போகும் வரை
என்னைப் பின் தொடர்கிறான்
நான் நடக்க அவன் என்னுடன் நடக்கிறான்
நான் அமர அவன் என் அருகாக அமர்கிறான்
நான் அழுதால் நள்ளிரவு வரை அவன் என் அழுகைக்காக அழுகிறான்

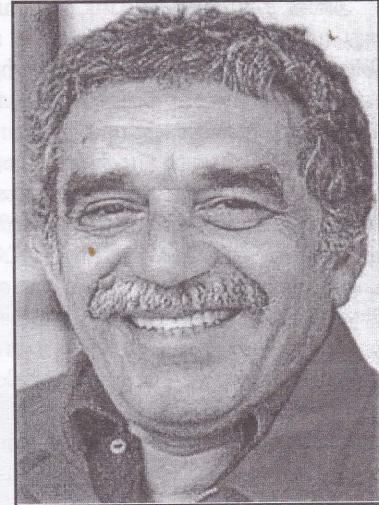
அந்தப் பொழுதில் என் துயரம் என் சமயலறைக்குட் சென்று
குளிர்சாதனப் பெட்டியைத் திறந்து
மாமிசத் துண்டொன்றை எடுத்து
என் இராப் போசனத்தைச் சமைக்கக் காண்கிறேன்.

ஆஸ்கிலத்தில் : ஸாடி ஏ. ஸ்ரீமாவே
தமிழில் : சீவசேகரம்

லத்தீன் அமெரிக்கச் சிறுகதை

நீல் நாவீயான்றின் நயனங்கள்

கப்ரியேல் கார்வீயா மாக்குவெஸ்
ஷுங்கில வழியாகத் தமிழில் செவ்சேகரம்

கப்ரியேல் கார்வீயா மாக்குவெஸ்

நோபல் பரிசு பெற்ற தென் அமெரிக்க எழுத்தாளர் கப்ரியேல் கார்வீயா மாக்குவெஸ் எழுதிய இக் கதை “மாய யதார்த்தம்” (Magical realism) என்ற வகையிலானது. மிகவும் சுவைப்படப் புனையப்பட்ட இக் கதை ஒரு தொடர் கணவு பற்றியது. உளவியல் சார்ந்த சில அம்சங்களை இக் கதை உணர்த்துகிறது. கதையின் உட்பொருளை விளங்கிக் கொள்ளக் கதையை ஓரிரு முறையாவது மீள வாசிப்பது நல்லது.

மாய யதார்த்தம் என்ற பேரில் தமிழில் எழுதப்படுகிற கதைகள் பல மிகவும் மேலோட்டமான முறையில் லத்தீன் அமெரிக்கக் கதைகளைப் போலி செய்கின்றதற்குக் காரணம் லத்தீன் அமெரிக்கக் கதைகளை ஊன்றி வாசித்து அவற்றின் சமூகப் பண்பாட்டுப் பின் புலங்களை அறியாமை என நினைக்கிறேன்.

-மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பு

அப்போது அவள் என்னை நோக்கினாள். அவள் என்னை முதல் முறையாகப் பார்க்கிறாளென்று நினைத்தேன். அப்புறம் அவள் விளக்கிற்குப் பின்னால் திரும்பியும் அவனுடைய வழுக்கி நழுவுகிற பார்வையை என் தோனுக்கு மேலாக எனக்குப் பின்னால் நான் தொடர்ந்தும் உணர்கையில், நான் தான் அவளை முதல் முறையாகப் பார்க்கிறேனென்று விளங்கியது. ஒரு சிகிரெற்றைப் பற்ற வைத்தேன். நாற்காலியின் பின்னங்கால்களில் ஒன்றிற் சமநிலைப்படுத்தியபடி நாற்காலியிற் சூழல்வதற்கு முன்னம் கடுமையான காரமான புகையை ஒரு தரம் உறுஞ்சினேன். அதன்பின்பு, ஏதோ ஒவ்வொரு நாளும் என்னைப் பார்த்தபடி விளக்கின் ஓரமாக அவள் நிற்பது போல, அங்கே கண்டேன். சொற்ப நிமிடங்கட்டு நாம் செய்ததெல்லாம் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கியதுதான். நாற் காலியின் பின் னங் கால் களில் ஒன்றிற் சமநிலைப்படுத்தியபடி நாற்காலியிலிருந்து பார்த்தேன்.

அவள் தனது நீண்ட அமைதியான கையை விளக்கின் மீது வைத்தபடி என்னை நோக்கியவாறு நின்றாள்.

ஒவ்வொரு இரவிலும் போன்று அவளது விழிமடல்கள் ஒளி பெற்றிருக்கக் கண்டேன். எனக்கு வழமையான விடயம் நினைவுக்கு வந்தது. அவ்வேளை தான், நான் அவளிடம் “நீல் நாயொன்றின் நயனங்கள்” என்றேன். விளக்கினின்று கையை எடுக்காமலே “அது, அதை நாம் என்றும் மறக்க மாட்டோம்” என்று என்னிடஞ்சொன்னாள். சுற்றுப்பாதையிலிருந்து நீங்கிப் பெருமுச்செறிந்தபடி, “நீல் நாயொன்றின் நயனங்கள். அதை நான் எல்லாவிடங்களிலும் எழுதியுள்ளேன்” என்றாள்.

அவள் கண்ணாடி மேசையை நோக்கி நடப்பதைக் கண்டேன். கணிதமுறை ஒளியொன்றன் முன் பின் நகர்வின் முடிவில் என்னை நோக்கியபடி அவள் தோன்றுவதை வட்டமான கண்ணாடியில் கவனித்தேன். தனது பெரிய சுடு கரு விழிகளால் என்னைப் பார்த்தபடியே இருப்பதையும் இளங்கிவெப்பு முத்துச் சிபியால் முடிப்பட சிறிய பெட்டியைத் திறக்கும் போதும் என்னைப் பார்ப்பதை நான் கவனித்தேன்.

அவள் தன் முகத்திற் பவுடர் பூசுவதைக் கண்டேன். அது முடிந்ததும் பெட்டியைப் பூட்டி மீண்டும் எழுந்து நின்று “யாரோ இந்த அறையைப் பற்றிக் கணக்கன்று என் இரகசியங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்கள்” என்று கூறியவாறு இன்னொரு முறை விளக்கருகே நடந்து போனாள். கண்ணாடி முன்னால் அமர்வதற்கு முன் தான் சூடேற்றிய நீண்ட நடுங்குங் கையைத் தழல்தோகப் பிடித்தாள். “உனக்குக் குளிர் தெரியவில்லை” என்றாள், “சிலவேளை” என்றேன் நான். “இப்போது நீ அதை உணர வேண்டும்” என்றாள். நான் ஏன் தனியே இருக்கையில் அமர்ந்திருக்க இயலாதிருந்தது என்று அப்போது விளங்கியது. குளிர்தான் என்னுடைய தனிமையை எனக்கு உறுதிப்படுத்தியது. “இப்போது உணருகிறேன்” என்றேன். “இருவு அமைத்யாயிருப்பதால் அது விசித்திரமாயிருக்கிறது. ஒருவேளை விரிப்புக் கழன்று விழுந்திருக்கலாம்”. அவள் பதில் பேசவில்லை.

அவள் மீண்டுங் கண்ணாடியை நோக்கி நகர்ந்தாள். நான் அவளுக்கு முதுகைக் காட்டுகிற விதமாக மீண்டும் நாற்காலியிற் சுழன்றேன். அவளைக் காணாமலே அவள் என்ன செய்கிறாள் என எனக்கு தெரிந்தது. கண்ணாடியின் ஆழங்களை ஊடுருவி மீளப் போதிய நேரத்துடன், அவளது கையின் முதலாவது அலைவையுடேது அவளது உதடுகள் கடுஞ்சிவப்பு நிறத்தால் தேய்க்கப்படும் வரையிலான இரண்டாவது அலைவைத் தொடங்க அவளது கைக்கு நேரங் கிட்டுவதற்குள் கண்ணாடியின் ஆழங்களை ஊடுருவி மீண்ட அவளது பார்வையில் அகப்பட்ட என்னுடைய முதுகைக் கண்டவாறு அவள் கண்ணாடி முன் அமர்ந்திருந்தாளென்று எனக்குத் தெரிந்தது. எனக்குப் பின்னால் அமர்ந்திருந்த அவளை நான் காண இயலாத ஒரு குருட்டுக் கண்ணாடி போல எனக்கெதிரே அழுத்தமான சுவரைக் கண்டேன். எனினும் சுவருக்குப் பதிலாக ஒரு கண்ணாடி இருப்பது போல அவள் அநேகமாக எங்கே இருப்பாள் என்று என்னால் கற்பனை செய்ய முடிந்தது. அவளிடம் “எனக்கு உன்னைத் தெரிகிறது” என்றேன். என் முகம் சுவரை நோக்கியவாறு, நாற்காலியில் அவளுக்கு முதுகைக் காட்டியாடி இருந்த என்னை அவள் தனது விழிகளை உயர்த்திப் பார்வதைப் போல தோற்றுத்தைச் சுவரிற் கண்டேன். பின்பு அவள் தனது விழிகளைத் தாழ்த்திப் பேச்சின்றி விழிகள் மார்க்கக்சை நோக்கியவாறு இருக்கக் கண்டேன்.

மீண்டும் அவளிடம் “எனக்கு உன்னைத் தெரிகிறது” என்றேன். அவள் தனது மார்க்கக்சையின்று தன் விழிகளை மீண்டும் உயர்த்தினாள். “அது இயலாது” என்றாள். ஏனென்று கேட்டேன். அவளது விழிகள் அமைதியுடனும் மார்க்கக்சையின் மீது படிந்தவாறும் “ஏனென்றால் உன்முகம் சுவரை நோக்குகிறது” என்றாள். அப்போது நான் நாற்காலியை மீண்டுஞ் சுழற்றினேன். என் வாயில் சிக்கெற்றை இறுகப் பற்றியிருந்தேன். கண்ணாடியை நோக்கியபடி நான் இருக்கையில் அவள் விளக்கின் அருகாமைக்கு மீண்டாள்.

இப்போது அவளது கைகள் வதக்கப்படும் ஒரு கோழியின் இறகுகள் இரண்டும் போல தழலின் மேலாக விரிந்திருக்க அவளது விரல்கள் அவளது முகத்தில் நிழல் விழுத்தின். “எனக்குத் தழிமன் பிடிக்கப் போகிறது” என்றாள். “இது ஒரு பனிக்கட்டி நகரமாக இருக்க வேண்டும்”. தனது முகத்தைப் பக்கவாட்டாகத் திருப்பினாள். செம்பினின்று சிவப்பாக மாறிய அவளது சருமம் நிலையினத் தயாவதைத் தெரியவில்லை. “இதற்கு ஏதாவது செய்” என்றாள். பின்பு மேலே மார்க்கக்சையிலிருந்து தொடங்கி ஒவ்வொரு ஆடையாகக் களையத் தொடங்கினாள். “நான் சுவரை நோக்கித் திரும்பப் போகிறேன்” என்று அவளிடம் சொன்னேன். “இல்லை. எப்படியும், நீ உன் முதுகைச் சுவருக்குத் திருப்பிக் கொண்டிருந்த போது என்னைக் கண்ட விதமாக என்னைக் காணுவாய்” என்றாள்.

அவள் சொல்லி முடித்த கையோடேயே தழல் அவளது நீண்ட செப்பு நிறச் சருமத்தை நக்கும்படி அவள் ஏற்ததாம் முற்றாக ஆடை களைந்திருந்தாள். “நீ அடிக்கப்பட்டது போல, உன் வயிற்றின் சருமம் எழக் குழிகள் நிரம்பியதி, இவ்வாறு உன்னைக் காணவே எப்போதும் எனக்கு வேண்டுமாயிருந்தது”. அவளது நிர்வாணத்தைக் கண்டதன் விளைவாக எனது சொற்கள் அலங்கோலப்பட்டதை நான் உணர முன்னே அவள் விளக்கின் கோளத்தின் மீது தன்னைச் சூடேற்றியிட அசைவற்றிருந்தாள். “சில நேரங்களில் நான் உலோகத்தாலானவன் என நினைக்கிறேன்” என்றாள். ஒரு கணப்போது மௌனமானாள். தழலின் மேலாக அவளது கைகளின் ஸ்தானம் சுற்று மாறியது. “சிலவேளைகளில் வேறு கனவுகளில் ஏதோ ஒரு நூதனசாலையில் ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டுள்ள சிறிய வெண்கலச் சிற்பமே நீ என்று நினைக்கிறுகிறேன்” என்றேன். “என் இதயத்தின் மீது நான் துயிலும் போது என்னுடைய உடம்பு வெறிதாவதாகவும் என் சருமம் தகடு போலாவதாகவும் என்னால் உணர முடிகிறது.

எனக்குள் இரத்தம் மோதுகையில் யாரோ என் வயிற்றில் தட்டி அழைப்பது போல இருக்கிறது. என்னுடைய செம்பு ஓலியை என்னாற் கட்டிலில் உணர முடிகிறது. அது - அதை என்னவென்று அழைப்பார்கள்.

மென் தகடுகளால் அழைந்த உலோகம் போலிருக்கிறது”. அவள் விளக்கிற்கு மேலும் அருகிற் சென்றாள். “உன் ஓலியைக் கேட்க விரும்பியிருப்பேன்” என்றேன். “எப்போதேன் நாம் ஒருவர் காணக்கிடைத்தால், நான் இடப்புறமாகப் படுத்துத் தூங்குகையில் என் விலாவில் உன் காதை வை. அப்போது என் எதிரொலியை நீ கேட்கலாம். நீ எப்போதேன் அதைச் செய்வாயென நான் எப்போதும் வேண்டினேன்” என்றாள் அவள்.

பேசுகையில் அவள் கணமாக மூச்செறியக் கேட்டேன். பல ஆண்டுகளாக வித்தியாசமாக வேற்றுதையுமே தான் செய்யவில்லை என்று அவள் சொன்னாள். “நீல் நாயோன்றின் நயாங்கள்” என்று அடையாளங்காட்டும் சொற் றொட்டர் மூலம் என்ன உன் மையிற்

கண்டுகொள் வதற்கே அவளது வாழ்வு அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒருவருக்கு மட்டுமே அவள் சொன்னது விளங்கும் என்று கூறுகிற விதமாக அதை உரக்கச் சொல்லியபடி அவள் தெருவழியாகச் சென்றாள்.

“உன் கணவுகளில் ஒவ்வொரு இரவிலும் வந்து ‘நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்’ என்று உண்ணிடம் சொல்லாவதானே” என்றாள். உணவுகங்கட்டுச் சென்று பணியாட்களிடம் உணவுக்கு ஒட்டர் கொடுக்க முன்பு அவர்களிடம் “நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்” என்பாள் தங்கள் கணவுகளிற் கூட அதைச் சொன்ன நினைவில்லாமற் பணியாட்கள் மரியாதையுடன் தலை வணங்குவார்கள். பிறகு, “நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்” என்று மேசைக் கைக்குட்டைகளில் எழுதுவாள், மேசை மீது அச் சொற்களைக் கத்தியாற் கீறுவாள். ஹொட்டேல் களின்தும், புகையிரத நிலையங்களின்தும் பொதுமக்களுக்கான சகல கட்டிடங்களதும் நீராவி படிந்த யுன்னல்களில் தனது கட்டு விரலால் “நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்” என்று எழுதுவாள்.

ஒரு நாள் மருந்துக் கடையொன்றுக்குப் போன போது என்னைப் பற்றிக் கணாக்கண்ட மறுநாள் அவளுடைய அறையில் அவளுக்கு மணத்து வாசனையை அங்கேயும் உணர்ந்ததாக அவள் என்னிடஞ் சொன்னாள். மருந்துக்கடையின் துப்புரவான புதிய தரை ஒடுக்களைக் கண்ட போது “அவன் அருகில் எங்கோ தான் இருக்கிறான்” என்று நினைத்தாள். மருந்துக் கடையின் எழுத்தரிடம் போய் “என்னிடம் ‘நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்’ என்று சொல்லும் ஒரு ஆடவணைப் பற்றி எப்போதும் கணாக் காண்கிறேன்” என்றாள். அவளுடைய கண்களைப் பார்த்த அந்த எழுத்தர் அவளிடம் “மெய்யாகச் சொன்னால், மிஸ், உங்களுக்கு அந்த மாதிரியான கண்கள் தான் உள்ளன” என்றாள். அவள் “அதே சொற்களைக் கணவில் எனக்குச் சொன்ன அந்த ஆடவணை நான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்” என்றாள். எழுத்தர் சிரிக்கத் தொடங்கியபடி கொடுக்கல் வாங்கல் மேடையின் மறு முனைக்கு நகர்ந்தார்.

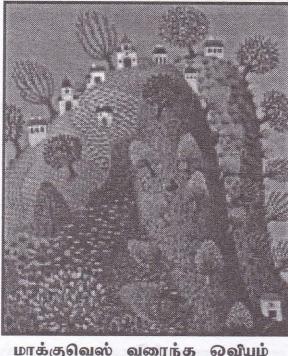
அவள் துப்புரவான ஒடுக்களைப் பார்த்தவாறும் வாசனையை முகர்ந்தவாறும் இருந்தாள். தனது கைப்பையைத் திறந்து தனது கடுஞ் சிவப்பு உதட்டுச் சாயத்தால் சிவப்பு எழுத்துக்களில் “நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்” என்று எழுதினாள். எழுத்தர் தான் சென்ற இடத்தினின்று மீண்டார். அவர் அவளிடம் “அம்மீணி நீங்கள் தரை ஒடுக்களை அழுக்காக்கி விட்டங்கள்” என்று சொல்லி அவளிடம் ஒரு சர்த்துணியை கொடுத்து “துப்புரவாக்குங்கள்” என்றார். பிற்பகல் முழுவதையும் தவழிகிற நிலையில் நின்றபடி, வாசலில் மக்கள் திரண்டு அவளுக்கு விசர் என்று சொல்லும் வரை “நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்” என்று சொல்லியபடி தரை ஒடுக்களைக் கழுவியதாக விளக்கின் அருகில் நின்றபடி அவள் சொன்னாள்.

இப்போது, அவள் பேசி முடித்த பின்பு, நான் முலையிலே நாற்காலியில் அமர்ந்து அசைந்தாடியபடி இருந்தேன். “ஒவ்வொரு நாளும் உன்னைக் கண்டுபிடிப்பதற்குரிய சொற்றொடரை நினைவுபடுத்த நான் முயல்கிறேன்” என்றேன். “நானை நான் அதை மறக்க மாட்டேன் என நினைக்கிறேன். என்றாலும் அதையே சொல்லி வந்து விழித்தெழும் போது உன்னைக் கண்டுபிடிப்பதற்குரிய சொற்கள் எவை என்பதை எப்போதும் மறந்து விடுகிறேன்” என்றேன். “முதலாம் நான் நீயே அவற்றைப் புனைந்தாய்” என்றாள் அவள். “உன் சாம்பல் நிறக் கண்களை நான் கண்டதாலேயே அவற்றை நான் புனைந்தேன். ஆனால் மறு நான் எதையும் நினைவுபடுத்த இயலவில்லை” என்று அவளிடஞ் சொன்னேன். அவள் விளக்கக்கூருகே நின்றபடி முட்டியை இறுக்கியபடி ஆழ முச்செடுத்தாள். “உனக்கு மட்டும் எந்த நகரத்தில் நான் அதை எழுதினேன் என்றாவது உனக்கு நினைவிருக்குமென்றால்” என்றாள் அவள்.

அவளது இறுகிய பற்கள் குழலுக்கு மேலாக ஓஸிரங்கன். “இப்போது உன்னைத் தொட விரும்புகிறேன்” என்றேன். ஒளியை நோக்கியிருந்த தனது முகத்தை அவள் உயர்த்தினாள். அவளைப் போல, அவளது கைகளைப் போல, தீயந்தும். வதங்கியும் கொண்டிருந்த தனது பார்வையை அவள் உயர்த்தினாள். முலையில் நாற்காலியில் அமர்ந்து அசைந்தாடியபடி இருந்த என்னை அவள் கண்டாள் என்று உணர்ந்தேன், “நீ அதை எனக்கு என்றுமே சொல்லவில்லை” என்றாள். “இப்போது உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அதுவே உண்மையுமாகும்” என்றேன்.

விளக்கின் மறு புறத்திலிருந்து அவள் ஒரு சிக்கெற் தருமாறு கேட்டாள். சிக்கெற்றின் கடைக்காம்பு என் மிரல் களிடையே மற்றந் திருந் தது. நான் புகைப்பிடிக்கிறேன் என்பதையே மறந்திருந்தேன். “எங்கே எழுதினேன் என்பதை ஏன் மறந்தேன் என்றே தெரியவில்லை” என்றாள். “என்னால் நானை ஏன் சொற் க்களை நினைவுபடுத்த இயலாதோ அக்காரணத்தாலே தான்” என்று அவளிடஞ் சொன்னேன். “இல்லை. சிலவேளை நான் அதைக் கனவிற்தான் கண்டுள்ளேன் என்று சில வேளைகளில் நினைக்கிறேன்” என்று அவள் சோகத்துடன் சொன்னாள்.

நான் எழுந்து விளக்கின் அருகே சென்றேன். அவள் சிறிது அப்பால் நின்றாள். விளக்கிற்கப்பால் போக இயலாத கையில் சிக்கெற்றுமூலம் தீக்குச்சிக்கஞ்சனம் நான் நடந்து கொண்டிருந்தேன். சிக்கெற்றை அவளிடம் நீட்டினேன். தீக்குச்சியைப் பற்ற வைக்க எனக்கு நேரங் கிடைக்க முன்னமே அவள் அதைத் தன் உதடுக்கிடையே நக்கியபடி தழைலை எட்டுவதற்காகச் சாய்ந்தாள். உலகில் ஏதோ ஒரு நகரத்தில் எல்லாச் சுவர்களிலும் ‘நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்’ என்ற சொற்கள் எழுத்திற் தோன்ற வேண்டும்” என்றேன். அவள் மீண்டும் தலையை நிமிர்த்தினாள். பற்றவைக்கப்பட்ட கரி அவள் உதடுக்கிடையிலிருந்தது. “நீல நாயோன்றின்

மாக்குவிவல் வரைந்த ஒவியம்

நயனங்கள்” சிகரெற் அவளது நாடிக் கு மேலாகத் தொங்கி, அவளது கண்ணொன்று பாதி முடிபிருக்க அவள் பெருமுச் செறிந்தாள், நினைவுக்கர்ந்தாள், விரல் களிடையே சிகரெற்றை வைத்துப் புகையை உறிஞ்சி பிரகடனஞ் செய்தாள்:

“இப்போது இது இன்னொன்று. நான் வெதுவெதுப்பு அடைகின்றேன்”.

அதை அவள் சொன்ன தொனி சற்று அக்கறையின்றியும் அதிலிருவானதாயும் ஏதோ அவள் அதை ஒருதாளில் எழுதி “நான் வெதுவெதுப்பு” என்று நான் வாசிக்கும் போது தாளைத் தழலுக்கு அருகே கொண்டு வந்து தாளைத் தனது சுட்டுவிரலுக்கும் கட்டை விரலுக்குமிடையே பிடித்துக் கொண்டு தாள் முழுதும் ஏற்றுத் தழியாகக் கசங்குண்டு ஒடுங்கிப் பாரமற்ற சாம்பற் தாள் நிலத்தில் விழுமுன் “.... அடைகிறேன்” என நான் வாசிக்கையில் தாள் ஏரியும் போதே அவள் அதைச் சுழற்றுவது போலவும் இருந்தது. “அது பரவாயில்லை” என்றேன். “சிலவேளைகளில் உன்னை அப்படிப் பார்ப்பது எனக்குப் பயமுட்டுகிறது. விளக்கருகே நடுங்கியயடி “நாம் ஒருவரை ஒருவர் பல ஆண்டுகளாகச் சந்தித்து வருகிறோம். சிலவேளை நாம் ஏற்கனவே ஒன்றாக இருக்கும் போது யாராவது ஒரு கரண்டியைக் கீழே போடுவார்கள். நாம் விழித்தெழுவோம். நமது நட்பு பிற விடயங்களுக்கும் மிக எளிதான் நிகழ்வுகளுக்கும் கீழ்ப்பட்டது எனச் சிறிது சிறிதாக நாம் விளங்கிக் கொள்ளலானோம். நமது சந்திப்புக்கள் எப்போதும் அப்படியே விடிகாலையில் ஒரு கரண்டி விழுவதுடன் முடிந்தன”.

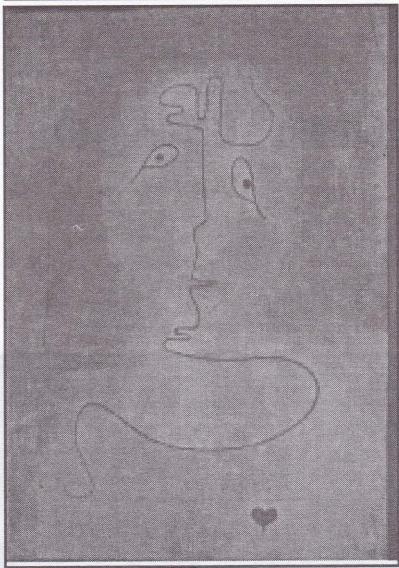
இப்போது விளக்கருகே அவள் என்னை நோக்குகிறாள். நாற்காலியை அதன் பின்னங்கால்களிற் கழலஸ் செய்து, சாம்பற் கண்களுடைய விளித்திருமான ஒரு பெண்ணை நோக்கியபடி இருந்த அந்தக் காலங்கடந்த கணவிலிருந்து அவள் கடந்த காலத்திலும் அவ்வாறே என்னை நோக்கினாள் என்பது நினைவிற்கு வந்தது. அந்தக் கணவிலே தான் முதன் முறையாக நான் அவளிடம் “நீ யார்” எனக் கேட்டேன். அவள் என்னிடம் “எனக்கு நினைவில்லை” என்றாள். ‘நாங்கள் முன்னரும் ஆளை ஆள் சந்தித்திருக்கிறோம் என்று நினைக்கிறேன்’ என்று அவளிடஞ் சொன்னேன். “நான் ஒருமறை உன்னைப் பற்றி இதே அறையைப் பற்றிக் கணாக் கண்டிருக்கிறேன்” என்று அசட்டையாகச் சொன்னாள். “அதுவேதான் இப்போது எனக்கு நினைவுவரத் தொடங்குகிறது” என்று அவளிடஞ் சொன்னேன். “என் விசித்திரும். நிச்சயமாக நாங்கள் வேறு கணவுகளிலும் சந்தித்திருக்கிறோம்” என்றாள்.

அவள் சிகரெற்றை இரு முறை உறிஞ்சினாள். விளக்கை நோக்கியபடி இன்னமும் நான் நின்றிருக்கையில் திட்டென் அவளைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். அவளை மேலுங் கீழுமாகப் பார்த்தேன். அவள் இன்னமும் செம்புதான். இனியும் வன்மையான குளிர்ந்த உலோகமல்ல, மஞ்சள் நிறமான மெதுவான நெகிழ்வான செம்பு. “உன்னைத் தொட விரும்புகிறேன்” என்று மீண்டுஞ் சொன்னேன். “நீ எல்லாவற்றையும் பாழாக்கிவிடுவாய்” என்றாள் அவள். “இப்போது அதனால் ஒன்றுமாகாது. நாங்கள் மறுபடியும் சந்திப்பதற்குத் தலையணையைப் புரட்டிப் போட்டாற் போதுமானது” என்றேன்.

எனது கையை விளக்கிற்கு மேலாகப் பிடித்தேன். அவள் அசையவில்லை. அவளை நான் தொட முன்னர் “நீ எல்லாவற்றையும் பாழாக்கி விடுவாய்” என்றாள். “ஒருவேளை விளக்கின் பின்பறமாகச் சுற்றி நீ வந்தால், நாங்கள் உலகின் எந்த மூலையில் பயந்து விழித்தெழுவோமோ தெரியாது”. நான் விடாப்பிடியாக “அதனால் ஒன்றுமாகாது” என்றேன். “நாங்கள் தலையணையைப் புரட்டிப் போட்டால் மீண்டுஞ் சந்திப்போம். ஆனால் விழித்தெழும் போது நீ எல்லாவற்றையும் மறந்து விடுவாய்” என்றாள். நான் மூலையை நோக்கி நகரத் தொடங்கினேன். அவள் தழுவின் மதாகத் தன்கைகளை வெதுவெதுப்பாக்கிக் கொண்டு நின்றாள். நான் கதிரையை விட்டு விலகுவதற்கு முன்னமே அவள் எனக்குப் பின்னாலிருந்து “நள்ளிரவில் நான் விழித்தெழும் போது தலையணையின் மூலை என் முழங்காலை ஏரிக்க விடியும் வரை, “நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியபடி கட்டிலிற் புரஞ்கிறேன்” என்று சொல்வது கேட்டது.

அத்தோடு, நான் சுவரை நோக்கியபடி நின்றேன். அவளைப் பார்க்காமலே “ஏற்கனவே விடியத் தொடங்கிவிட்டது” என்றேன். “மனி இரண்டித்த போது நான் விழித்தெழுந்தேன். அது வெகு நேரம் முன்னர்”. நான் கதவண்டை சென்றேன், கதவுக்குமிழை நான் கையிற் பற்றிய போது, அவளது அதே மாறுத் தூரலைக் கேட்டேன். “அந்தக் கதவைத் திறவாதே” என்றபடி “மண்டபம் கடினமான கணவுகள் நிறைந்தது”. நான் அவளிடம் “உனக்கெப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டேன். “ஒரு கணம் முன்புதான் நான் அங்கிருந்தேன். என் இதயத்தின் மீது தூங்குகிறேன் என்று கண்டறிந்ததும் மீண்டுவிட்டேன்” என்றாள்.

நான் கதவை அரைவாசி திறந்துவிட்டேன். அதைச் சிறிது அசைத்தேன். குளிரான மெலிதான தென்றல் என்னிடம் காய்கறி மண் ஈர வயல்களின் புது மணத்தைக் கொண்டு வந்தது. அவள் மீண்டும் பேசினாள். நான் நிசப்பதான பின்னையல்கள் மீது தாங்கப்பட்ட கதவை நகர்த்தியவறு திரும்பிக் கொண்டே அவளிடம் “அங்கே மன்றப்பமெதுவுமில்லை என்று நினைக்கிறேன். கிராமப்புறத்தின் வாசனை தான் வருகிறது” என்றேன்.

சற்று எட்ட நின்றபடி அவள் “உன்னைவிட நன்றாக எனக்குத் தெரியும். என்ன நடக்கிறதென்றால், வெளியே ஒரு பெண் கிராமப்புறம் பற்றிக் கணக் காண்கிறாள்”. அவள் தழுவுக்கு மீதாகத் தனது கைகளைக் குறுக்காகப் பிடித்துத் தொடர்ந்தும் பேசினாள். “கிராமத்தில் ஒரு வீட்டை வைத்திருக்க விரும்பிய அப் பெண்ணால் நகரத்தை விட்டு வெளியேற இயலவில்லை”. அந்தப்

பெண்ணை முந்திய ஒரு கணவிற் கண்டது நினைவிற்கு வந்தது. ஆனாலும் கதவு இப்போது திறந்து கிடந்தது என்றும் அரை மணி நேரத்திற்குள் நான் காலை உணவுக்காய் கீழே போக வேண்டும் எனவும் எனக்குத் தெரியும். “எப்படியும், விழித்தெழுவதற்கு நான் இங்கிருந்து போக வேண்டும்” என்றேன்.

வெளியே காற்று ஒரு கணம் சட்சட்டதுப் பின்னர் அமைதியாயிற்று. நித்திரையில் கட்டிலிற் புரண்டு திரும் பிய ஒருவரது முச்சின் ஒலி கேட்டது. வயல்களிலிருந்து வந்த காற்று ஓய்ந்து விட்டது. மணங்கள் ஏதும் இருக்கவில்லை. “நானை இவ்வாறு உன்னை நான் அடையாளங் காண்பேன்” என்றேன். “சுவர்களில் ‘நீல நாயோன்றின் நயனங்கள்’ என்று எழுதுகிற பெண்ணை நான் காணும் போது நான் உன்னை அடையாளங் காண்பேன்”. நடக் க இயலாததனிடமும் எட்ட இயலாததனிடமும் ஏற்கனவே சரணாடந்ததற்குரிய மறுவலான, ஒரு சோகமான முறுவலுடன் அவள் சொன்னாள்: “எனினும் பகலில் உனக்கு ஒன்றுமே நினைவிருக்காது” என்றாள். அவள் மீண்டும் தனது கைகளை விளக்கின் மேலாகப் பிடித்தாள். அவளுடைய முகச்சாயல் கசப்பான ஒரு மேகத்தால் இருளாடைந்தது. “விழித்தெழுந்த பின்பு தான் கண்ட கணவில் எதையுமே நினைவிலிருத்த இயலாத ஒரே ஆடவன் நீயே”.

நிகழ்வுகள்

தாயகம் - 57

வாசகர் அனுவாப அரங்க நிகழ்வின் போது எடுக்கப்பட்ட படங்கள்

தலைமை வகைத்த சீதம்பரப்பிள்ளை சீவகுமாரின் அருகில் கிளம் எழுக்காளர் ராஸீனி, ஓவியரும் கல்விநாடுமான கணவுமதி மூலியோர் அமர்ந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சீதம்பரப்பிள்ளை சீவகுமாரின் அருகில் வாசகர் அனுவாப அரங்கில் கருத்துவரை வழங்கிய சோக்கல்லோ தா. சண்முகநாதன், மூச்சியர் ஜி. கிராகவராஜன் மூலியோர் அமர்ந்திருப்பதைக் காணலாம்.

மலையக வாழ்வனர்வுகளை ஆழமாய் நோக்கும் கவிதைகள்

ஏ.எஸ். எம். நவாஸ்

வந்தகடன் முழுந்தவுடன் சூரியன் வீசுவதை
வந்தவழி திரும்ப வேண்டுமென்று உத்திரவு
காத்துக் கிடக்கிறது வந்தவழி வேண்டுமென்று
இன்னொரு உயிர் வந்தவழி வேண்டுமென்று
நன்றிக் கடன் வந்தவழி வேண்டுமென்று
சொல் கடன் வந்தவழி வேண்டுமென்று
பிறப்புக் கடன் வந்தவழி வேண்டுமென்று
இருப்புக் கடன் கை வேண்டுமென்று
இறப்புக் கடன் கூடுதல்திட்டம் வந்தவழி வேண்டுமென்று
கடன் கடன் வேண்டுமென்று
எல்லாமே கடன் வேண்டுமென்று
கடன் பட்டவன் வேண்டுமென்று
கடமைப்பட வேண்டியுள்ளது
காலம் காலமாக

கவிஞர் கனிவுமதி எழுதி சில மாதங்களுக்கு முன் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் வெளியிடப்பட்ட கட்டாந்தரை தொகுதியில் இடம்பெற்றதே மேலிருக்கும் கவிதை. மிக அண்மையிலேயே கவிஞர் கனிவுமதி யின் இத் தொகுதியை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. நூலின் மூன்றாம் பக் கத்தை அம் மாவுக் கும் அப்பாவுக்குமாக சமர்ப்பித்திருக்கிறார் கவிஞர் கனிவுமதி.

“சிறகடித்தால் வானம் தொடலாம்” என்ற தலைப்பில் சுமார் 19 பக்கங்கள் கவிஞரின் கவிதைகள் பற்றியும், அவரது இயல்புத் தன்மை பற்றியும் கம்பவாருதி இ. ஜெயராஜ் அவர்கள் நீண்ட முன்னுரை ஒன்றை எழுதியுள்ளார்.

“நன்பர் கனிவுமதி தான் கடல் கண்ட அநுபவத்தை கட்டாந்தரை எனும் பெயரிலான இத் தொகுதியில் வெளியிடுகிறார்” என்றும் “இவன் வாழ்வை ஆகாயத்தில் நின்று காணாமல் மன்னில் கிடந்து கண்டவன். பாலும் பஞ்சணையுமாய் அல்லாமல் கூழும் குடிசையுமாய் நின்று உயர்ந்தவர்” என அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கட்டாந்தரை யில் கவிஞரின் கவிதைகள் என்ன சொல்கிறதென்பதையும் அவதானிப்போம்!

கட்டாந்தரை

கனிவுமதி

காற்சட்டை பறுவத்தில்
காட்டு மினுக்காம் பூச்சிகள் பிடித்து
அதன் மெல்லிய வெளிச்சத்தை
பல தடவை பார்வையால்
கவுத்திருக்கிறேன்.

இரவில் மட்டுமேதான்
இருப்பைக் காட்டி பறந்த மின்மினிகள்
என்மன் இருட்டலேயே இருப்பது
எனக்கு அப்போது விளங்கவில்லை
வெஞ்தத் திடுக்கில்
தெளிவாகத் தெரிந்தது
புதைந்த மன்னில்
புதையுண்ட பூர்வீகம்
என முடிகிறது அக் கவிதை.

கவிஞர் கனிவுமதியிடம் கருக்கொண்டிருக்கும் சிந்தனையானுமை, வெளிப்படுத்தல் யாவும் மலையகத்தின் மண்ணின் வேர்களை முகவரி தேடிச் செல் வதாக அமைந்துள்ளன. இருளையும், மின்மினியையும் சிறுவயதில் ரசித்த அவர் மலையக மண்ணில் புதைந்த சமூகப் பூர்வீகத்தை ‘அறிதல்’ என்பவற்றில் அதிக அக்கறை காட்டியுள்ளதை அவர் கவிதை நிருபணம் செய்கிறது. ஏனைய சில கவிதைகள் கொழுந்தெடுப்பது, கங்காணி, துரைமார், தேநீர்ச்சாயம், கோப்பிச் செடி, பெண்கள் உழைப்பு, மன், மலை, மக்கள் என கருத்துச் செறிவுடன் நகர்கிறது.

அவரது விசப்பாதங்கள்’ என்னும் மற்றொரு கவிதையில்;

பூமியில்
எந்த விசப்புச்சிகள்
போனாலும்
போன இடத்தில்
பூக்கள் பூக்கும்
ஆனால்
மனிதன் நடக்கும்
எந்த இடத்திலும்
சிறு புற்கள்கூட
முளைப்பதில்லை

என்று தத்துவார்த்தமான விடயத்தை இக் கவிதையுடாக அழகாக சொல்லியிருக்கிறார். ஆற்றிவு மனிதனை விடவும் ஜந்தறிவு ஜந்துக்கள் மேலானவை என்பதே அக்கவிதை அர்த்தம். சமூக சீர்கேடுகள், கவிஞரின் உள்ளத்தை பாதித்திருக்க வேண்டும். அதனாலேயே அதில் விழுந்த பின் எழுந்திருக்கிறார் தன் கவிதைகள் மூலம். ஆழம் அவசியம் என்பதற்கு அக்கவிதை ஒரு சான்று. அவரது பல கவிதைகள் கட்டாந்தரை யை காத்திரப்படுத்தியுள்ளன.

கத்திக் கொண்டிருக்கும்
கடலின் உண்மையான
சோகம் என்னவாக இருக்கும்

என்றும் கேள்வி எழுப்புகிறார். இவ்வாறு அவர் தனது கவிதைகளில் குத்திக் காட்டுகிறார்.

மலை நெற்றியின் மனிதாபிமானப் பொட்டுக்களாய் மதம் கூறாது மனித இனம் என்பதை மட்டுமே பேசும் கனிவுமதியின் கவிதைகளையே இங்கு நாம் தரிசிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

‘கட்டாந்தரை’ என்பது கவிதைத் தொகுதிக்கான பெயராக இருந்த போதும் நூலின் உள்ளே ஒவ்வொரு பக்கங்களும், கவிதைகளும் படங்களுமாய் செழித்தே இருக்கின்றன.

கவிதைக் கேற்ற படங்கள்; நல்ல தேர்வு; கவனிக்கத்தக்க நூலின் தலைப்பு. படங்களுடன்

கவிதைகள் பகிர்ந்து கொள்ளும் நூல் முயற்சிகள் சமீபகாலத் திலிருந்து பெருகி வருவதையும் புலப்படுத்துவதாகவும் அமைகிறது. கட்டாந்தரை யும் இதற்கு சாட்சி.

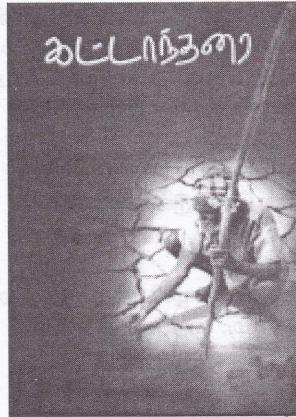
படங்களுடன் பதிந்த சில சின்னச் சின்ன எழுத்துக்கள் வாசிப்பதற்கு சிரமம் ஏற்படுத்துகிற போதும் வாசிப்பதன் ஆர்வத்தை அதிகப்படுத்துகிறது.

இரண்டாயிரத்து ஆற்றாம் ஆண்டில் வெளியான கட்டாந்தரை நூலின் உரையில் கவிஞர் இப்படிக் கூறுகிறார்.

“சிறுவயதில் இடறிவிழுந்து, செம்மண்ணில் புரண்டும் எழுந்தும் ஓடிய என் ஊர் மண்ணை பலமுறை எச்சியோடு முத்தமிட்டு எழுந்துள்ளன். ஆனாலும் இக்கவிதைகள் மூலம் என் ஊர் மண் மீது வைக்கின்ற முத்தம்தான் எந்தப் பொய்க் கலப்பில்லாமலும் உள்ளத் தெளிவோடும் வைக்கும் முதல் ஈரமுத்தம்” என்கிறார்.

நவீன அச்சமைப்பில் 160 பக்கங்களில் கட்டாந்தரை காகித மாளிகை கட்டியுள்ளது. ஒரு முதியவர் உடைப்பு நிலத்தின் ஒரு துளி மண்ணைப் பொறுக்குவதாய் முகப்பு அட்டை செதுக்கப்பட்டுள்ளமை கட்டாந்தரைக்கு காத்திரம் தருகிறது. கனிதாவின் வெளியீட்டுத் துறைக்கு கிடைத்த வெற்றி என்றும் எழுதலாம்! நூல் பெற கீழ்க்காணும் முகவரி உதவும்.

புடைந்தன

நூல் கட்டாந்தரை

ஆசிரியர் கனிவுமதி

விலை 190/-

கனிதா வெளியீடு

இல.15, சாவியா ஒழுங்கை,

மட்டக்குளி, கொழும்பு -15,

இலங்கை.

கைபேசி 0776701566

நூல் நயம்
திருக்குமரன் கவிதைகள்

சுருகுதான் தளிர்
தளிர்தான்
சுருகு

மரபும்
புதினும்
அப்படித்தாம்

மரபென்பது ஆதியின் வேர் பிடித்து நீண்டு நீண்டு வந்து நிகழின் காம்புகளில் மொட்டுவிட்டு மலர்வது.

வேர்களின் உழைப்பு காம்புகளின் வியர்வையாய் வெளிப்படுகிற அசைவியற்கையின் அழகது.

அறுபட்ட வேர்கள்
காம்புகளின் மொட்டுக்களுக்குப்
பாலூட்ட
வாய்ப்பில்லை.

இந்த வேதனை எம் வாழ்வியல் மரபுக்கு மட்டுமன்று.. கலைகளின் மரபுக்கும்.. குறிப்பாகக் கவிதை மரபுக்கும் ஏற்பட்டது.

வாழ்வியல் மரபில்
உரிமையிந்தவர்களின்
கலைகளுக்கும்
உரிமை மறுக்கப்படுதல்
இயல்புதானே

தமிழ்க்
கவிதை மரபின்
தூய
அழகுகளை..
பாடு பொருள்களிலாயினும்

கேளி விநால்கள்
பாடலாசிரியர் கவிஞர்
அறிவுமதி

வடிவ

அமைவுகளிலாயினும்

தொடர் மரபுகள் வழித் தூக்கிவர.. தமிழ் அரசியலைக் காலம் காப்பாற்றித் தரவில்லை. தமிழ்களும் காப்பாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

உழைப்பு உழைப்பு உழைப்பு

என

ஓயாப் பெருமழைப்பில்

உள்ளிறங்கிப் போனவர்களுக்கு

எழுதுகோல் மரபு

இல்லையென்றானது.

வாய்மொழிக் கவிதையே

வாழ்க்கையானது.

இதுநான் நேரமென்று.. நன்றி கொன்ற நாடற்றவர்கள்.. அரசு சார்ந்து.. கோயில் சார்ந்து.. உழைப்பின்றி வாழக் கிடைத்த நேரத்தின் பொழுது போக்காக தமிழையும்.. தமிழ்க் கலைகளையும்.. கவிதையையும் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாரதி அப்படிப் பயன்படுத்தும் சூழலிலிருந்து வந்தாலும் அப்படிப் பயன்படுத்த மாட்டேன்று எகிறிக் குதித்து இயன்றவரை வெளியேறி நம் பக்கம் வந்த நன்றிக்குரியோன்.

அதனால்தான் இவன் வாய்மொழிப் பாடகர்களின் பின்னால் அவ்வளவு தூரம் செவியேந் தி அலைந்திருக்கிறான். மரபின் பெருமை.. மரபின் வலிமை உணர்ந்தவன் பாரதி. புரிந்துதான் புகழ்ந்தான் புரட்சிக் கவிஞர்.

பிச்சமுர்த்தியிலிருந்து புதுக்கவிதை என்பவர்களுக்குத் தமிழன் மரபும் தெரியாது. தமிழ்க் கவிதையின் மரபும் தெரியாது.

மரபுக் கவிதையென்பது மரணித் துவிட்டது.. புதுக்கவிதையென்பது புறப்பட்டுவிட்டது.. என்றெல்லாம் நம்மவர்களிலும் சிலர் விவரந் தெரியாமல் உள்ளிக் கொட்டினார்கள்.

கேரளத்திலும் ஈழத்திலும் மரபுவழிப்பட்ட ஒசையழகு இன்றும் அறுபடாமல் அழகு செய்வதை கவிதைத் தளத்தில் காணலாம்.

மரபு வழிப்பட்ட மாண்புகளை உள்வாங்கி யவர்களுக்குத்தாம் உரிமை மீட்பிற்கான உள்ளணர்வும் உயிர்ப்புன் இருக்கும்.

கேரளத்தில் பொதுவுடமைச் சிந்தனையும்.. ஈழத்தில் விடுதலைச் சிந்தனையும் பெருகிக் கிடப்பதே இதனை உணர்த்தும்.

வழிபாட்டு மரபில் தமிழ் ஒதுக்கப்பட்டு வடமொழி தினிக்கப்பட்டது போலத்தான் தமிழ்க் கவிதை மரபிலும் மரபோசை ஒதுக்கப்பட்டு மௌன வாசிப்பு தினிக்கப்பட்டது.

மௌன வாசிப்பென்பது.. உற்பத்தியில் பங்கு கொள்ளாத நுகர்வோனின் யோசிப்பு.

மரபோசையென்பது
உழைப்போசை
உற்பத்தியாளரின் உடலசைவுகளிலிருந்து
வெளிப்படுகிற ஈர இசை வியர்வையெனில்
உயிரிசை மரபோசை.

இசை எதில் இல்லை!
தும்பிகளின் இரட்டைச் சிறுகுகளில்..
முருங்கை இனாக்குகளில் இருபக்கமும்
வரிசை கட்டி நீள்கிற இலைகளின் ஒழுங்கில்..
இரையெடுத்துச் செல்லும் ஏறும்புகளின்
வரிசையில்..
காட்டுக் கோழிகளின் கெக்கரிப்பில்..
கண்ணிமைகளின் படபடப்பில்..
சிற்பங்களுக்கான உளி ஓலிகளில்..
மணிவலைக் கண்ணிகளில்..
பாறைக் கள்ளிகளில் ஏறிப்பார்க்கும்
ஒணான் கழுத்தசைவில்..
எதில் இல்லை இசை!

நெஞ்சத் துடிப்புகளிலிருந்து இசை குடித்து வளர்ந்தவர்களின் எல்லா வெளிப்பாடுகளிலும் இசையிருக்கும்.

ஈரங்குடித்து எழுந்தசையும் இயற்கையின் எல்லாக் கிளைகளிலும் இசையிருக்கும். இசைத் தட்டின் மூலமே, உலக உருண்டைபின் சமூர்ச்சிதானே!

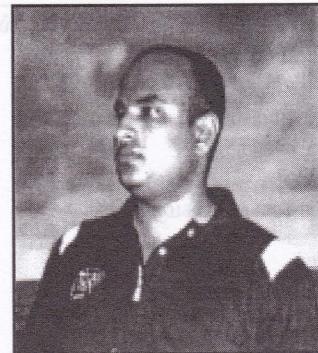
எனவே கவிதையிலும் இசையழகு இணைந்திருப்பதே தமிழ்முகு.

அத்தகு தமிழழகு.. புதுவைத் தமிழிலும்..
காசித் தமிழிலும்.. ஏன் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் கவிதைகளில்.. விழுக்காட்டு வேறுபாட்டளவின் ஏற்ற இறக்கங்களோடு எல்லோரிடத்திலுமே இணைந்திருப்பதை உணர்ந்து மகிழ்வன் நான்.

வாழ்வின் இசையொழுங்கில் குழறுயடிகள் ஏற்படுகின்ற போதுதான் அரசியலிலும் அபசரங்கள் அதிகரிக்கின்றன.

அதை ஒழுங்கு செய்யத் துணிகிறவர்களைத்தாம் போராளிகள் என்கிறோம்.
போராளிகளின் போர்க் கருவிகளும் இசைக் கருவிகள்தாம்.

‘நான் அவதரித்த என்னுடைய தமிழினம்’ தண்மீது தினிக்கப்பட்ட, தினிக்கப்பட்டுக்

கவிஞர் திருக்குமரன்

கொண்டிருக்கின்ற ஆக்கிரமிப்புக்களை எதிர்த்துப் போராடும் காலப் பகுதியில் பிறந்ததை என்னிப் பெருமைப்படுகிறேன்.

கருத்து மரண்பாடு இருக்கலாம்.
கொள்கை வேறுபாடு இருக்கக் கூடாது.
கவிதையாக இருந்தாலும் சரி, சமூக வாழ்க்கையாக
இருந்தாலும் சரி.. தெளிவானதொரு அறிதலிற்றான்
சமநிலை தனும்பாத உணர்வுத் தளத்தை நாங்கள்
பெற்றுக் கொள்ளலாம்..
(கவிதைக் கான தனது முன் னுரையில் திருக்குமரன்)

இவ்வளவு தெளிந்த சிந்தனைக் குரியவரின் கவிதைகளில்.. போராளியின் இசைத் தன்மையும்.. கவிஞரின் போராட்டத் தன்மையும் ஒன்றிணைந்து செயற்படுதலில் வியப்பில்லை.

தென்னைமர ஒலைகளில் கண்ணை அடிக்கடி அனுப்பி வைக் கிறவர்களுக்கு மட்டுமே அகப்படும் ஒர் அனுபவத்தை..

‘மோனத்தில் காற்று
முழுஞான வேதத்தை
தென்னாங் கற்றினிலே தெரிவிக்கும்’

என்று திருக்குமரன் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். எல்லா ஒலைகளும் எவ்வித அசைவுமின்றி ‘உம்’ மென்றிருக்க.. ஒன்றிரண்டு மட்டும் உயிர்பெற்று நடமிடும் அதிர்வழகை அனுபவித்தவர்களுக்கு மட்டுமே இந்தக் கவிதையின் இனிமை புரியும்.

‘நினைவுகளின் நெரிசல்’ பிஞ்ச நாள்களின் ஏக்கங்களும்.. பெருமரச் சாய்வின் தாக்கங்களும் பினைந்த கவிதை.

சிறுநீர் கழிக்கயில்
சின்னனில் நாம் முந்தி
பொறு நில்,

போட்டி தொடங்கட்டும் எனச் சொல்லி
ஆர்தாரம் பெய்வமென
அளந்தளந்து
பெய்து முதல்
பேர் உனக்குத்
தந்தேனே
பெம்மானே ஞாபகமா?

தேனாய்
வெறும்
அடையாய்
வெவ்வேறு
திசையானோம்!

என்று.. எல்லோருடைய வாழ்விலும் இளமையில் செய்த இயல்புக் குறும்புகளைப் பதிவு செய்து விட்டுத் 'தேனாய்.... வெறும் அடையாய்' என்கிற சொல்லால் தேர்கட்டி இழுக்கையில் முதுகில் குத்திய அலகு சதை கெளவி இருப்பது போல் நமக் குள் ஏதோ செய்துவிடுகிறார் திருக்குமரன்.

'தம்பி' திரைப்படத்தில் தம்பி சீமான் மாமரத்தை உறவாக்கி.. கையசைத்து நன்றி சொல்லும் காட்சியைக் கவிதையாய் எடுத்திருந்தார். அதைப் போலவே திருக்குமரனும்..

கல்லூரி அரசமரம்
கன கதையள்
சொன்ன மரம்
நில் என்று சொல்லி முன்பு
நிமில் நல்லாத்
தந்த
மரம்
போன வருஷத்துக்
கல்லூரி
விஸ்த்தரிப்பில்
தானாய்த்
தன்னைத்
தந்துவிட்டு
சாஞ்சிருச்சி!

என்று.. இயற்கை உடன்பிறப்பை இழந்த வலியை நம்முள்ளும் இடம்பெயரச் செய்கிறார்.

எண்ணெய்க்குள் தோய்த்தெடுத்து,
இழுத்திமுத்துப்
பிடித்து வைத்த
சின்னக்
கூர் முக்கு..
சிரட்டை போல் உருண்ட
தலை
...
உருகு உருகு
உயிர் மணம்

வரட்டும்

...

உயிரவிக்கும்

கொதி

ஊற்று

...

உச்சக் கலவியின்

பின்

உள்ளாடும்

ஒர்

அமைதி

...

அல்லி வாய் திறந்து

அலறுகின்ற

இருட்

பொழுது

...

வஞ்சகம் அறியாத

எஞ்சிய

பணை மரங்கள்

வட்டழுந்து

வடிவிழுந்து

எம்மைப் போல்

நிற்கிறது!

இத் தொகுதி நெடுக.. கேள்குள் நீந்தும் கொழுத்த விறால்களாய் இத்தகைய படித்ததும் ஈர்க்கும் மரபும் புதிதும் கலந்த அழகுகள் அதிகம்.

'என்னுடைய சிரிப்புகள்' கவிதை உருவைக் காய்யாக்கும் வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

என்னுடைய சிறுவயயசில்

எப்படி நான்

சிரிச்சனெண்டு

எனக்கொருக்காப் பாக்கோணும்

எங்க சிரி

சிரி பாப்பம்..

இத்தகைய திருக்குமரனின் எழுத்தாற்றலை வருடிப் பார்க்கையில்... எனிய பேச்சு மொழியும்.. இழுத்து உள்ளமுக்கும் கவித்துவச் சுழிப்பும் கைவரப்பெற்ற இவர்.. ஏன் சூழ்த்தின் வலி சுமந்த வரலாற்றுப் பகுதிகள் சிலவற்றைக் குறுங் காவியங்களாகப் படைக்கக் கூடாது என்று எனக்குள் கேள்வி எழுகிறது. படைத்தால் ஓளி வீச்சு ஆவணங்கள் போல் இவரது படைப்புகள் கவி வீச்சு ஆவணங்களாய் காலாகாலத்திற்கு எம் வலிகளைப் பேசி வாழும் என்ற நம்பிக்கையோடு திருக்குமரனின் கவிதைச் செழுமையைத் தாய்மையில் வாழ்த்தும் அண்ணன் அறிவுமதி. சென்னை.

நீத்தார் நினைவுகள்

வல்லிக்கண்ணன் கடிதங்கள்

ந.பி.அருளானந்தம்

தேசிய கலை திலக்கிய பேரவை கோமஸ் சுவாமிநாதனின்
“சுபமங்கலா”வுடன் கிணைந்து நடாத்திய ஆத்து குறுநாவல் போட்டியில்
கிரண்டாம் பரசு பெற்ற தெளிவத்தை யோசப் அவர்கள் வல்லிக்கண்ணனிடமிருந்து
விருது பெறுவதை படத்தில் காணலாம்.

இடையறாது உண்மையின் உபாச்சனாகவும், அமைதியாகவும், எளிமையாகவும் தன் வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவர் வல்லிக்கண்ணன். பிற ஆதாயங்களுக்காக மனித நேயத்தையும் தான் சரியென வகுத்துள்ள கொள்கையையும் விட்டுக் கொடுக்காத உறுதியுடன் வாழ்ந்தவர் அவர்.

நான் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று அவர் நினைத்தார். தான் நினைத்தபடியே வாழ்ந்தும் காட்டினார். அந்த அளவுக்கு தன் என சிறுவயதிலேயே பக்குவப்படுத்தியது விவேகானந்தர், காந்தி ஆகியோரது எழுத்துக்கள்தான் என்று கூறிய வல்லிக்கண்ணன் - என்ற மாபெரும் எழுத்தாளர் 09-11-2006 அன்று இரவில் சென்னையில் அமரரான செய்தி அறிந்ததும் நான் உடனே துயரக் கடலில் ஆழ்ந்து போனேன்.

வல்லிக்கண்ணன் எனக்கொரு நல்ல நண்பராக மட்டுமல்ல, எழுத்துத்துறையில் நான் முன்னேற எனக்கோர் மந்திரியாகவும் நல்லாசிரியனாகவுமிருந்து வழிகாட்டியவர்.

அவர் தொடர்ந்து எனக்கு எழுதி வந்த கடிதங்களை அவர் இறந்த பின்பு நான் எடுத்து வாசித்தேன். அந்தக் கடிதங்களைப் படித்துக் கொண்டு போகவும் என் கண்கள் அப்படியே கலங்கியதாய் விட்டன. அப்படியே உயிர்ப்புடன் என் முன்னால் இருந்து அவர்

பேசுவது போல அந்தக் கடிதங்களைப் படிக்கும் போது நான் உணர்ந்தேன். ஒருவித சத்திய தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தாற் போல அந்தக் கடிதங்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது நான் அனுபவித்தேன். அப்படியாக அந்த மாமனிதர் எழுதிய கடிதங்களிலே ஒரு மகத்தான சக்தி அடங்கி இருப்பது, இப்போது தான் எனக்குத் தெரியவந்தது. அந்தக் கடிதங்களிலே அவர் எழுதியிருப்பதெல்லாம் தனியே எனக்கு மட்டும்தான் அறிய எழுதியிருப்பதாக என்று இல்லாமல் - தன் மீது அபிமானம் கொண்ட அனைத்து வாசகர்களுக்காகவும் பொதுவாக அறியும் அளவுக்கு எழுதியின்ஸார் என்றே இப்போது எனக்கு அது விளங்குகிறது.

எனவே எனக்கு அவர் எழுதிய பல கடிதங்களில் ஒரு சிலவற்றை மாத்திரம் தெரிவுசெய்து எடுத்து அவற்றை இங்கே தொகுத்துத் தருகிறேன்.

சென்னையில் நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தவாறு இருக்கின்றன. புதிய புதிய புத்தகங்கள் அதிகம் அதிகமாக வருகின்றன. இதழ்களும் மிகுதியாகவே வருகின்றன. இலக்கியக் கூட்டங்களும் அதிகம் நடைபெறுகின்றன. நான் எதற்கும் போவதில்லை. எப்பவும் போல் எனது நாட்களும் போகின்றன. படிப்பதிலும் எழுதுவதிலும். வெளியீர் எங்கும் போவதில்லை. (24-03-2003).

நாளுக்கு நான் வேலைகள் அதிகரித்தவாறு இருக்கின்றன. எனது சந்தோசத்துக்காக படிப்பது-எழுதுவது என்பது போய், பரோபாராமாக எழுதுவது, பிறது நூல்களைப் படித்து கருத்து தெரிவிப்பது என்பது அதிகமாகிவிட்டது. அணிந்துரை எழுதிக் கொடுப்பது என்பது ஒயாத தொடர் தொல்லையாக வளர்ந்து வருகிறது. சொந்தக் கட்டுரை, கதை எழுதுவதைவிட அணிந்துரை எழுதுவது அதிகப்படியான வேலை வாங்குவது, பிரதியை படித்து, குறிப்பு எடுத்து, முறைப்படுத்தி “உரை” எழுத வேண்டி இருக்கிறது. பிரதிகளைப் புத்தகங்களை விரிவாகத்தான் படிக்க வேண்டி இருக்கிறது. ஒரே பார்வையில் பக்கம் பக்கமாக கிரகிக்கக் கூடிய ஆற்றல் இல்லை. எழுதுவது என்பது எழுத்து எழுத்தாகத்தான் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் ஏன் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அடிக்கடி எழுகிறது. (30-05-2005).

நான் எழுதிய நூல்கள் பலவற்றிலும் ஒவ்வொரு பிரதி கூட என்னிடம் இல்லை. பரிதாபமான விசயம். சேர்த்து வைத்திருந்தவற்றில் பல முக்கிய நன்பர்களால் படிப்பதற்கு அல்லது ஆய்வு செய்வதற்கு அல்லது வேறு ஏதாவது காரணத்திற்காக என்னிடம் இருந்து வாங்கிச் செல்லப்பட்டவை திருப்பித் தரப்படவே இல்லை. 40-50 வருட காலமாக நான் சேகரித்துப் பாதுகாத்த அரிய நூல்கள்- என் நூல்கள் பலவும் சேர்த்து ராஜாவல்லிபுரம் வீட்டில் சுவர் அலுமாரியில் வைத்துப் பூட்டியிருந்தேன். இரண்டு வருட காலம் அங்கு போய் பார்க்கவில்லை. பிறகு சென்று பார்த்த போது அனைத்தையும் கறையான் தின்று நாசமாக்கிவிட்டதைக் காணமுடிந்தது. பெரிய இழப்பு, சிறுகதைத் தொகுப்புகள் சில அவற்றை வெளியிட்ட பதிப்பகத்தாரிடம் கிடைக்கக்கூடும். பூங்கொடி பதிப்பகம், பாவை பதிப்பகம், பத்மா பதிப்பகம் பிற்காலத்தில் என் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டன. ‘ராஜராஜன்’ பதிப்பகம் -41 கதைகள் கொண்ட வல்லிக்கண்ணன் கதைகள் என்ற நூலை வெளியிட்டது. பாவை பதிப்பகம் 2002ல் - ‘வல்லிக்கண்ணன் சிறப்பு சிறுகதைகள்’ என்ற நூலை வெளியிட்டது. தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை 2003ல் அதற்குப் பத்தாயிரம் ரூபா பரிசுளித்தது. 2000ல் பத்மா பதிப்பகம் ‘புண்ணியம் ஆம் பாவம் போம்’ - என்ற தொகுப்பை வெளியிட்டது. பாரத ஸ்ரேர் வங்கி, அதன் பரிசுளிப்புத் திட்டத்தின் கீழ், சிறுகதைக்கான முதல் பரிசு ரூபா ஜியாயிரத்தை சென்ற மாதம் வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தியது. எனது நாவல்கள் கிடைக்கமாட்டா. கட்டுரை நூல்களில் ‘புதுக் கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ அகரம் பதிப்பகத்திலும், ‘தமிழில் சிறு பத் திரிரிகைகள்’ மணிவாசகர் நூலகத் திலும், ‘வல்லிக்கண்ணன் கட்டுரைகள்’ மித்திர பதிப்பகத்திலும் கிடைக்கும். எனது நூல்களை நான் வாங்கி வைத்துக் கொள்வதில்லை. (02-08-2005).

யுன், யூலை மாதங்களில் முக்கிய எழுத்தாளர்கள் சிலர் இறந்து போனார்கள். ‘சிட்டி’ பெ.கோ.குந்தரராஜன் குறிப்பித்தகுந்தவர், ‘மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள்’ என்று பெயர் பெற்ற குழுவைச் சேர்ந்தவர். சோ.சிவபாதசுந்தரம் கூடச் சேர்ந்து ‘தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு வளர்ச்சியும் வரலாறும்’, ‘தமிழ் சிறுகதை வரலாறும் வளர்ச்சியும்’- என்ற முக்கியமான நூல்கள் எழுதியவர். மற்றும் சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் நூல்களின் ஆசிரியர். 96 வயது நிறைந்து 97 ஆரம்பமாகி இருந்தது. இறந்து போனார். கவிஞர் சுரதா மிகக் கவனிப்பு பெற்ற கவிஞர். 85 வயது. இறந்துவிட்டார். மற்றும் ராஜரங்கன், நீலவன் என்று இரு எழுத்தாளர்கள். கவிஞர் சுரதா பற்றி இன்னும் சிறு பத்திரிகைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் துன்ப துயரங்கள், அவல நிலை- மிகுந்த வருத்தம் தருகின்றன. போர், குண்டு வீச்சு என்று எவர் தாக்கினாலும் செத்து மடிகிறவர்கள் அப்பாவி மனிதர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். எந்த நாட்டிலுமே. வீடு, வாசல், நிலையான இடம் என்பவற்றை எல்லாம் தழுந்து, உயிர் தப்பினால் போதும் என்று, பெரும் பணம் செலவு செய்து தப்பி ஓடிவருகிறவர்கள் அகதிகள் எனப் பெயர் பெறுகிறார்கள். உரிய கவனிப்பும் கிடைப்பதில்லை. வாழ்க்கை ஏனோ பெரும்பாலாருக்கு இப்படி அமைந்துள்ளது! உலகம் நெடுகிலுமே அப்பாவி மக்கள் மிகுந்த அவதிக்கு உள்ளாகி சிரமப்படுகிறார்கள். லெபனானில் மக்கள் வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். பலத்ரேனில் தமிழர் சாவு. உடல்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு கொண்டு வரப்பட்டன. இந்தியாவிலும் மும்பையில் ஒடும் ரயில்களில் குண்டுகள் வெடித்து பெரும் சேதம், பல இடங்களில் வன்முறைச் செயல்கள். இப்படி எங்கெங்கும் பலாத்தாரமும் நாச வேலைகளும் மனிதக் கொலைகளும் என்றும் எப்போதும் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. தனிப்பட்ட முறையில் கொலைகள், கொள்ளைகள், பாலியல் வல்லுறவு - உடனே பெண் கொலை, தற்கொலைகள் முதலியன் நான்தோறும் அதிகரித்தவாறே இருக்கின்றன. மனிதர்கள் உயர்ந்த பிறவி என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதில் பொருளில்லை. அன்பு-மனிதநேயம், என்றெல்லாம் பேசப்படுகின்றன. அனைத்தும் வெறும் பேச் சாகவே நின் றுவிடுகின்றன. (11-08-2006).

முத்த எழுத்தாளர் இலக்கிய நூனி வல் லிக்கண்ணிடமிருந்து இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்கள் கற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பாடங்கள் அனேகம் இருக்கின்றன. அவர் தன்னை நேசிப்பது போல, வாழ்க்கையிலே தன் நுடன் சேர்ந்து பழகிய எல்லோரையும் நேசித்தார். எல்லோருடனும் அன்புடன் பழகினார். அத்தகைய மரமனிதரை இனி எங்கு நாம் காண்போம்.

நங்கூரத்தீன் பாடல்

ஜமால் ஜமா
(சுராக்கிய கவிஞர்)

நானே நங்கூரம்
என்னைப் போன்று எவரும் ஆழங்களைத் தொடுவதில்லை.
எனது கீழிறங்கலின் அழகை
அலைகளும் நீர்ப்பாசியுமே அறியும்.
அமிழ்ந்தவற்றுக்கள்றி
என் இரகசியங்களை வெளிப்படுத்துவதில்லை.
இடம்பெயரும் மீன்களுக்கள்றி
எவருக்கும் நான் பிரியாவிடை சொல்வதில்லை.

நான் அடியில் முட்டும் போது
என் எதிரொலி இழக்கப்படாதிருக்க
நான் கடலைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.
நான் தரையை நோக்கிச் செல்கையில்
நீரை மறக்காதிருக்குமாறு
நான் கடலைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.
என் கண்ணீரை எவருங் காணாமல்
அதை நீரால் உரு மறைக்க
நான் கடலைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

போரில்லாத நாடுகளில் சுயாதீனமாக வீழும்
நங்கூரமாக நான்
கிளிஞ்சல்களும் சிப்பிகளும்
ஒளியால் இறுக உறையிடப்பட்ட யாவுமே
என் நன்பர்கள்.

நீங்கள் அனைவரும் பிறந்தது போலவே
உருக்கிலும் தூசிலும் பொன்னிலும் இருந்து நானும் பிறந்தேன்
உங்களைப் போலவே நானும் சாவேன்
என்னுடைய குறுக்குப் பயணங்கள் உருவாக்கும்
கீறல்களால் நிறைந்திருக்கும் வரை
தரை என்னை எளிதாக மறந்துவிடாது

ஆங்கிலத்தில் - நத்தலி க்ஷஹான்கன்
தமிழில் - சீவசேகரம்

